

Công Chúa Bạch Tuyết Thụy Mỹ Nhân

Contents

Công Chúa Bạch Tuyết Thụy Mỹ Nhân	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	18
4. Chương 4	27
5. Chương 5	34
6. Chương 6	42
7. Chương 7	51
8. Chương 8	58
9. Chương 9	67
10. Chương 10	74
11. Chương 11: Phiên Ngoại Thiên — Uy Liêm	82

Công Chúa Bạch Tuyết Thụy Mỹ Nhân

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ trá hình cổ tích Edit+ Beta: Ruby nữ hoàng Một câu chuyện kể về hành trình cứu tình nhân hoàng t

---

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cong-chua-bach-tuyet-thuy-my-nhan>

1. Chương 1

Ngày xưa ngày xưa, trên đại lục Âu Châu, có một vương quốc xinh đẹp, nhân dân an cư lạc nghiệp, ngày ngày đều rất khoái hoạt.

Một ngày, vương quốc Raleigh có tin vui, Hoàng hậu vừa mới sinh hạ một tiểu Hoàng tử mập mạp, Quốc vương cùng Hoàng hậu hết sức vui mừng nghênh đón đứa bé này. Hôm nay, bên ngoài trời đổ xuống một trận tuyết lớn, nhuộm trắng cả thế giới, Hoàng hậu nhìn thấy nhi tử có một làn da trắng như tuyết cùng gương mặt cực kỳ xinh xắn, còn có một đôi mắt đen sáng ngời, cảm thấy hẳn thật sự là búp bê xinh đẹp nhất trên đời này.

Hoàng hậu cười nói: Chúng ta gọi Hoàng tử là Bạch Tuyết đi!

Quốc vương há hốc miệng, Nhưng đây là một bé trai mà.....

A? Không được sao? Hoàng hậu hai mắt đăm đăm lệ lũng trông nhìn Quốc vương. Chỉ có cái tên xinh đẹp như vậy mới thích hợp với con của chúng ta a!

Quốc vương yêu Hoàng hậu, cuối cùng thuyết phục được vợ ngừng nước mắt, Được rồi, vậy cứ gọi con là Bạch Tuyết đi!

Vài năm trôi qua, Hoàng hậu qua đời vì bệnh, Quốc vương vì Hoàng hậu càng thêm yêu thương Hoàng tử, nên cưới thêm một người phụ nữ làm Hoàng hậu.....

Bạch Tuyết Hoàng tử, bảy tuổi.

Giới tính: Nam.

Tính tình: Tùy hứng.....

Hôm nay là ngày sinh nhật bảy tuổi của Bạch Tuyết, Quốc vương vì hấn mà tổ chức một vũ hội long trọng, rất nhiều Quốc gia có bang giao với Raleigh đều phái người đến chúc mừng, Bạch Tuyết mặc một bộ xiêm y được thợ thủ công hàng đầu vương quốc làm nên, đứng chính giữa cung đình, nhận lời chúc mừng của mọi người.

Phụ vương hấn cùng tân mẫu hậu vừa mới tân hôn, đang ở giữa sàn nhảy ôm nhau khiêu vũ, phi thường ân ái.

Chỉ có Bạch Tuyết là ngáp ngẩn ngáp dài, với loại vũ hội sinh nhật xa hoa này hấn hoàn toàn không có hứng thú. Hấn ngồi trên ghế, không để ý tới bất luận kẻ nào đến mời, không chịu khiêu vũ, chính là ngồi thu hết vào mắt những cặp nam nữ muôn hình muôn vẻ trên sân nhảy.

Hoàng tử điện hạ, ngài cảm thấy nhàm chán sao? Tùy tùng thân thiết hỏi.

Nếu Phụ vương không phải nói hôm nay Y Ma Công chúa Tịch Lạp xinh đẹp nhất thế gian sẽ đến, vì cái gì ta mới đến đây chứ, tất cả đều là một đồng chuỗi tiêu ba nhạc, ngay cả một người có thể để mắt đều không có? Ta hôm nay chính là vì Công chúa, mới bằng lòng tham gia vũ hội này. Bạch Tuyết hét to một tiếng. Không nghĩ tới đều là một đám khó coi, mắt của ta cũng sắp mù rồi!

Điện hạ nguôi giận..... Điện hạ nguôi giận..... Tùy tùng luôn miệng nói: Có lẽ Y Ma Công chúa cũng sắp đến đây.

Từ nhiều năm trước Hoàng hậu tiền nhiệm sinh hạ Bạch Tuyết nhiễm bệnh qua đời, Quốc vương liền đặc biệt cưng chiều vị Hoàng tử duy nhất này, hơn nữa Tiểu Bạch Tuyết có một mái tóc đen óng mượt như tơ cùng khuôn mặt xinh xắn phi thường đáng yêu, là bảo bối Quốc vương phủng ở lòng bàn tay che chở, cả nước từ cao xuống thấp đều thập phần yêu thích hấn, dần dà, dưỡng thành hấn muốn cái gì sẽ có cái đó, không được thuận theo thì hấn sẽ lập tức phát cáu.

Mặc kệ, ta muốn trở về ngủ! Bạch Tuyết từ ghế đứng lên, sắc mặt nhăn nhó, phất tà áo choàng đỏ rực liền rời khỏi.

Từ xa truyền đến tiếng pháo mừng. Đang được mọi người vây quanh chính giữa, Tiểu Công chúa Tịch Lạp tám tuổi của Y Ma quốc, cùng Hoàng tử Y Lạc mười hai tuổi cùng nhau đi đến.

Nguyên bản Bạch Tuyết đang mắt hứng vừa nhìn thấy thân ảnh nho nhỏ ở trước cửa điện xinh đẹp hơn bất kỳ ai trong thiên hạ, ánh mắt lập tức nhìn chằm chằm, nước miếng chảy ròng ròng.

Mỹ..... Mỹ nữ..... Bạch Tuyết nuốt nước bọt.

Hoàng tử, lau nước miếng đi. Tùy tùng đưa khăn tay lên.

Bạch Tuyết dùng cổ tay áo quẹt quẹt, lập tức chạy đến trước mặt người kia, ngẩng lên nhìn nàng.....

Bạch Tuyết nhú mày, mỹ nhân này cái đầu sao lại cao như vậy ta? Bất quá cũng không quan trọng, chỉ cần có tình yêu, chiều cao không thành vấn đề. Hấn nhìn thấy khuôn mặt phần nộn xinh đẹp của nàng, như si như say, hấn nhìn mái tóc bạch kim hiện thực của nàng, liền muốn đưa tay vuốt ve.

Sinh nhật bảy tuổi này, hấn cảm thấy mình đã rơi vào bể tình.

Nàng nhất định là Y Ma quốc Tịch Lạp Công chúa! Bạch Tuyết chìa tay ra, mời tuyệt thế mỹ nữ trước mặt. Ta có thể có vinh quang và may mắn mời nàng khiêu vũ không?

Không khí của cả cung đình đang ồn ào náo nhiệt, bởi vì hành động này của Bạch Tuyết mà nháy mắt trở nên lặng như tờ.

Bạch Tuyết cười hì hì nhìn tiểu mỹ nhân, hẳn nghĩ đến lấy khuôn mặt anh tuấn phi phàm cùng địa vị tôn quý không gì sánh kịp của hắn, đối phương nhất định sẽ đáp ứng lời mời này, huống chi, hôm nay hắn lại là nhân vật chính của vũ hội a.

Nhưng..... tiểu mỹ nhân tóc bạch kim lắc lắc đầu.....

Không được. Tiểu mỹ nhân dùng thanh âm điềm đạm đáp.

Vì cái gì? Bạch Tuyết phi thường khiếp sợ.

Ta không quen cùng một đứa con trai giống như mình khiêu vũ..... Tiểu mỹ nhân lộ ra nụ cười tao nhã, ngôn ngữ tự tự vang vang mạnh mẽ.

Bạch Tuyết hít sâu một hơi.

Tiểu mỹ nhân lễ phép cười cười, nhưng nụ cười của nàng có bất vi sở động vững vàng cùng kiên quyết.

Bạch Tuyết đem ánh mắt dời xuống, phát giác tiểu mỹ nhân đang mặc chính là quần mà không phải váy. Cô gái bên người tiểu mỹ nhân từ nãy đến giờ đều liếc mắt xem thường hắn, mọi người trong sân nhảy đều nhìn bọn hắn, ngay cả nhóm nhạc sĩ đang diễn tấu âm nhạc cũng ngừng biểu diễn.

Quốc vương cùng tân Hoàng hậu đã đi tới, Quốc vương có chút xấu hổ cười: Con trai a, hai vị này, một người là Y Ma quốc Hoàng tử Y Lạc, một vị là Công chúa Tịch Lạp.

Bạch Tuyết há hốc miệng, không thể tin được. Phụ vương người không phải nói Y Ma quốc Công chúa là người xinh đẹp nhất thế gian sao!

Là ta a! Tịch Lạp kiêu ngạo mà cười.

Thật xấu xí! Bạch Tuyết le lưỡi làm mặt quỷ với Tịch Lạp thấp hơn hắn cả một cái đầu.

Đồ vô lễ! Tịch Lạp tức giận đến thiếu chút nữa là đem cây quạt trong tay ném vào mặt Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết ngẩng đầu nhìn Hoàng tử Y Lạc nước lúng giềng. Người đẹp nhất thế gian, là người a. Ánh mắt hạ thấp xuống dời tới quần của Y Lạc Hoàng tử, nét mặt của hắn lập tức suy sụp xuống.

Y Lạc bình thản tươi cười, y nói với Bạch Tuyết: Quá khen.

Vì cái gì là người a. Bạch Tuyết buồn rười rượi. Ta đây đến bảy tuổi lần đầu tiên động tâm, lại có thể yêu một người con trai..... Trời ạ.....

Trên sân nhảy vẫn là yên tĩnh, mọi người đều nín thở ngưng thần.

Bạch Tuyết ai oán xoay người, tập tễnh nện bước thống khổ ly khai. Thân ảnh của hắn đầy cô đơn, như là tai kiếp trên toàn thế giới đều buông xuống người hắn vậy.

Y Lạc lắc lắc đầu, không rõ Hoàng tử nước lúng giềng này vì cái gì lại nhằm y thành muội muội xinh đẹp.

Quốc vương xấu hổ không chịu nổi, ông đành cố gắng di dời sự chú ý của mọi người, lớn tiếng nói: Khiêu vũ đi, khiêu vũ đi! Mọi người tiếp tục khiêu vũ đi!

Vài tên tùy tùng đi theo sau Bạch Tuyết, xì xào bàn tán.

Hoàng tử là muốn làm gì vậy, sao lại có thể nhìn lầm trai thành gái được? Bọn hắn nói thì thâm.

Bởi vì Hoàng tử điện hạ nhìn người từ trước đến nay chỉ nhìn khuôn mặt a! Trông mặt mà bắt hình dong, mười phần nông cạn.

..... Mọi người không nói gì, gật đầu cam chịu.

Đêm khuya, Bạch Tuyết ở trên giường lăn qua lộn lại, như thế nào cũng ngủ không được.

Hẽ hắn nhắm mắt lại, liền nghĩ đến khuôn mặt của Y Lạc, cùng nụ cười mỉm tao nhã của Y Lạc. Hắn một lòng hỗn loạn muốn gào to, lỗ tai lủng bưng chẳng còn nghe được thanh âm âm âm từ bên ngoài truyền vào.

Vì cái gì là con trai a..... lớn lên xinh đẹp như vậy vì cái gì là con trai a..... Bạch Tuyết thì thào nhớ lại, ai oán không thôi.

Hắn thường nghĩ đường đường là mối tình đầu của Hoàng tử, hẳn là phải rất đẹp, cùng người yêu cộng phổ luyện khúc, trải qua những tháng ngày hạnh phúc khoái hoạt. Không ngờ tới, lại có thể nhất thời nhìn nhầm, tất cả liền như vậy mà vỡ tan.....

Bạch Tuyết cắn mền, nước mắt chậm rãi tuôn rơi.

Nhưng là đã thích rồi, sao lại có thể liền như vậy mà thả y đi? Cảm giác thấy mình thật sự đáng thương, Bạch Tuyết đi tới trước tấm cung của Quốc vương, lúc này, còn đang tiếp khách nên Quốc vương còn chưa trở lại, chỉ có tân Hoàng hậu ở trong phòng.

Hoàng hậu thấy Bạch Tuyết, lập tức tươi cười. Con không phải đã trở về ngủ sao?

Con ngủ không được a, phát sinh chuyện như vậy con làm sao ngủ được chứ! Bạch Tuyết hốt mắt hồng hồng.

Bé ngoan, đừng nghĩ nhiều nữa, ngày mai tỉnh dậy sẽ không có việc gì, mau trở về đi! Hoàng hậu cũng không biết làm như thế nào an ủi Bạch Tuyết. Bạch Tuyết tuy rằng không phải nhi tử của nàng, nhưng từ sau khi nàng gả cho Quốc vương, liền tự nhủ sẽ chiếu cố Bạch Tuyết thật tốt, hiện giờ thấy Bạch Tuyết đau khổ, nàng thực cảm thấy đó là trách nhiệm của mình.

Con nói..... Mẫu hậu..... Bạch Tuyết mở to con ngươi đen láy vô tội, long lanh long lanh nhìn mẹ kế của hắn.

Chuyện gì?

Trước khi người gả cho Phụ vương, người đã từng là một phù thủy rất lợi hại đúng không! Bạch Tuyết nước mũi sụt sịt, trưng ra bộ dáng vô hại, đầy thơ ngây.

Đúng vậy! Hoàng hậu cười. Bất quá bây giờ ta chỉ là vợ của Phụ vương con, không bao giờ ... dùng đến ma pháp nữa. Tâm nguyện của nàng, là hảo hảo đem Bạch Tuyết nuôi lớn.

Người có thể đem con trai biến thành con gái đúng không? Bạch Tuyết tới gần Hoàng hậu, trực tiếp đi thẳng vào trọng tâm vấn đề.

Hoàng hậu lui về phía sau từng bước, nụ cười bắt đầu có vẻ gượng gạo. Quả thật là có thể a..... nhưng..... sao con lại phải hỏi như thế?

Giúp con chế tạo ra một loại thuốc, con muốn biến Y Lạc thành con gái, sau đó cưới nàng làm vợ.

Này..... điều này làm sao có thể! Hoàng hậu kinh hãi.

Hốt mắt Bạch Tuyết liền đỏ lên, nhào vào người Hoàng hậu, liền òa khóc. Bởi vì con thật sự rất thích y a, nhưng y là con trai a, chỉ cần y biến thành con gái, có thể ở bên con mãi mãi rồi. Mẫu hậu, người phải giúp con a, bằng không con sẽ chết mất, lòng con đã tan nát rồi, con sống không nổi nữa rồi!

Trước thế tấn công kinh người của Bạch Tuyết, không đến vài ngày, Hoàng hậu hoàn toàn đầu hàng. Nàng ở trong một gian phòng nhỏ của Hoàng cung bí mật chế tạo thuốc, che dấu cả Quốc vương lẫn tất cả mọi người, vì hạnh phúc tương lai của Bạch Tuyết mà nỗ lực.

Nồi thuốc ma pháp sôi ùng ục, trong nồi chứa đầy một chất lỏng sền sệt màu xanh nâu giống như nước mũi của người bị cảm mạo, trong gian phòng kín tràn ngập một hương vị kỳ quái.

Hoàng hậu đứng trước một tấm gương tròn, thở dài, hỏi: Gương kia ngự ở trên tường, ta chế tạo ra loại thuốc như vậy giúp cho Bạch Tuyết, có thể tính là tâm địa ác độc không a..... Dù sao người ta cũng là một người con trai..... liền như vậy biến thành con gái.....

Gương thần lóe lên một ánh hào quang, rồi sau đó hiện ra một gương mặt của một chàng trai trẻ tuổi. Đương nhiên a, làm chuyện xấu chính là làm chuyện xấu.

Nhưng mà ta là giúp Bạch Tuyết.

Kia vẫn là làm chuyện xấu. Nó là một chiếc gương cực kỳ hiếm có trên toàn thế giới, có thể cùng người nói chuyện phiếm, “Gương thần nhân nghĩa”.

Ồ..... Làm chuyện xấu..... Nước mắt bắt đầu trào ra ngoài hốc mắt Hoàng hậu.

Khóc một hồi, nàng từ trong nôi vớt ra một trái táo đỏ thắm, sau đó ngăn người nhìn trái táo. Cuối cùng, nàng thở dài một hơi. Làm chuyện xấu thì cứ là làm chuyện xấu đi, hết thấy, tất cả đều là vì ta yêu Bạch Tuyết a.....

Hoàng hậu đem trái táo đặt lên trên bàn, đi ra ngoài.

Nàng cảm thấy tội ác nặng nề, cần phải đi ra ngoài hít thở không khí.

Bạch Tuyết mở ra gian phòng bí mật chế tạo thuốc kia, đột nhiên một cỗ mùi ghê tởm xông vào mũi, hại hần thiếu chút nữa đem toàn bộ bữa tối nôn hết ra.

Y Lạc ngày mai muốn về nước, hần thật khẩn trương, muốn đến nhìn xem Mẫu hậu đã chế xong thuốc chưa.

Mẫu hậu? Bạch Tuyết hô vài tiếng, phát hiện trong phòng trống rỗng không có ai.

Bạch Tuyết có chút nhàm chán ở trong phòng đi đi lại lại, không tìm thấy Mẫu hậu, vậy thuốc của hần thì làm sao bây giờ?

Hần thấy trên bàn có một trái táo thật đẹp, liền cầm lên ngoạm một miếng to.

Ăn ngon ghê. Miệng hần đầy vị ngọt, lẩm bẩm tán thưởng.

Lại đợi trong chốc lát, trái táo rốt cục bị hần xơi sạch chỉ còn lại cái hạt, Mẫu hậu vẫn không xuất hiện. Cho đến kia, mùi trong gian phòng thật sự là chịu không nổi nữa, hần mới ném hạt lên trên bàn, chạy ra bên ngoài.

Trước tìm Y Lạc đã! Bạch Tuyết cười trộm.

Hần nghĩ tới người kia, nghĩ đến không bao lâu nữa là có thể ở bên Y Lạc rồi, liền cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Mỹ nhân a ta đến đây Bạch Tuyết nhảy chân sáo, giống như đang ở trên mây, thật nhẹ nhàng khoan khoái.

Y Lạc để cho thị vệ ở lại bên ngoài, một mình yết kiến Raleigh Quốc vương.

Năm ấy y chỉ mới mười hai tuổi nhưng đối mặt với Quốc vương của quốc gia khác, thần sắc vẫn bình tĩnh không có nửa điểm bối rối, đôi mắt y khẽ hạ xuống, chậm rãi nói: Phụ vương ta ra lệnh cho ta nhân cơ hội này, cùng Quốc vương ngài đình hạ ước hẹn bang giao. Những lần trước những sứ giả lui tới đều đã trao đổi rất thuận lợi, như thế nào tới lúc này, ngài lại chần chừ không quyết định?

Raleigh từ trước đến nay luôn luôn ở thế trung lập, chúng ta không muốn gây chiến với bất kỳ kẻ nào, cũng không muốn đối lập với quốc gia nào. Ý tứ của Y Ma Quốc vương ta rất rõ ràng, chỉ là ta chỉ muốn cho nhân dân của ta được sống trong hòa bình. Quốc vương nuốt một ngụm nước bọt, cảm thấy có chút không được tự nhiên. Tuy rằng Y Lạc này chỉ là một đứa trẻ, bất quá Y Ma Quốc vương lại sai y đến tiến hành bang giao, Raleigh Quốc vương cảm thấy được đứa nhỏ này xử sự bình tĩnh hơn nữa so với những đứa trẻ đồng trang lứa trưởng thành hơn rất nhiều, khiến cho ông khó có thể ứng phó.

Trời dần về chiều, hai người vẫn tiếp tục đàm luận tình hình thực tế của các vương quốc, Y Lạc sau khi đem đầy đủ ý tứ của Phụ vương mình đưa ra mới rời đi.

Khi Y Lạc vừa bước chân khỏi căn phòng hảo hạng dùng để nghị đàm, hần nghe thấy thanh âm Raleigh Quốc vương nhẹ nhàng thở ra.

Bầu trời trong xanh, có gió nhẹ lành lạnh, Y Lạc để tùy tùng ở lại, một mình đi đến góc hoa viên ngồi xuống, im lặng cảm nhận thái dương.

Lúc này, có tiếng bước chân nhỏ tới gần y. Y quay đầu, phát hiện đúng là Bạch Tuyết, không muốn để ý đến hần nên y nhắm mắt lại.

Bạch Tuyết cơ hồ đem cả hoàng cung lật tung mới phát hiện được bóng dáng Y Lạc, hần chạy nhanh đến mức thở dốc, mồ hôi tinh tế rịn đầy trán.

Y, Y Lạc..... Người..... Người ở chỗ này làm, làm gì..... Bạch Tuyết mở miệng, phát giác chính mình đang nói lắp bắp. Hình như cứ mỗi lần hấn đối mặt với Y Lạc, thật sự là khản trương vô cùng.

Y Lạc chậm rãi mở mắt, đôi mắt màu lam chói mắt trông cực kỳ giống bầu trời xanh phía trên đầu.

Y Lạc nở nụ cười yếu ớt với Bạch Tuyết theo phép lịch sự, Bạch Tuyết liền cảm thấy hoa mắt thần mê, chân chợt nhuyễn ra ngã bệt xuống trên cỏ.

Không sao chứ? Y Lạc hỏi.

Không..... Không có việc gì..... Bạch Tuyết nhú mày, chỉ là mệt hơi đau mà thôi.

Y Lạc nguyên bản không muốn gặp bất luận kẻ nào, y chỉ muốn nghỉ ngơi thôi. Vậy mà Bạch Tuyết lại tìm được y liệu mạng muốn cùng y nói chuyện.

Y Lạc bắt đầu đề phòng...màu xanh da trời dần dần thẫm lại, thế nhưng Bạch Tuyết lại không hề có chút tư thế phòng bị với y, khiến cho y cảm thấy mình rất phí công. Y có lẽ có thể dẹp bỏ bớt phòng bị với...cái người thoát nhìn rất đơn thuần này chăng.

Người vì cái gì vẫn đuổi theo ta? Y Lạc rất nghi vấn.

Bởi vì..... Bạch Tuyết thẹn thùng cười. Bởi vì người rất đẹp a..... cho nên ta muốn ở bên cạnh người.....

Y Lạc lắc đầu, cười yếu ớt. Câu trả lời của Bạch Tuyết làm cho Y Lạc cảm thấy Bạch Tuyết có chút ngốc nghếch đáng yêu, Bạch Tuyết đúng là một tiểu thiên hạ vô tâm vô tư. Chưa từng có ai lại đi nói y xinh đẹp, bởi vì mọi người đều cảm thấy nói cái này với một người con trai thì không hay cho lắm, chỉ có Bạch Tuyết là hoàn toàn chẳng cần bận khoản đến cái gì, hẳn chính là trực tiếp đem cảm nhận của mình mà nói thẳng ra.

Người.....người có thể lưu lại được không? Bạch Tuyết đột nhiên lớn tiếng cầu khẩn Y Lạc. Người lưu lại.....sau đó, sau đó.....hai người chúng ta có thể cùng nhau ngoạn..... Đáng chết, tại sao hấn cứ hể nhìn thấy Y Lạc liền nói lắp, muốn nói cũng nói không được.

Ngượn? Y Lạc cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Người không biết sao? Thế giới đã bắt đầu rung chuyển, Tắc Lập ở Tây Á không muốn an phận, có lẽ chiến tranh vài năm nữa sẽ bắt đầu. Người tựa hồ như hoàn toàn không nghĩ tới điều này?!

Chiến tranh? Đang tốt thế này tại sao lại phải có chiến tranh? Bạch Tuyết cau mày.

Người thật đúng là đơn thuần. Y Lạc nằm trên mặt đất, nhìn lên trời. Gương mặt thoát nhìn rất thoải mái của y khi đem so với những đứa trẻ cùng tuổi thì già dặn hơn nhiều, nếu so với Bạch Tuyết, Y Lạc cảm thấy Bạch Tuyết thật sự là một đứa bé không hiểu thế sự. Ngay cả những kiến thức căn cơ của một Hoàng tử mà cũng không có, vậy khi chiến tranh bắt đầu chẳng phải quốc gia này chỉ còn có cách đầu hàng thôi sao?

Ở quốc gia của y, Hoàng tử cùng Công chúa từ nhỏ đã được dạy cho rất nhiều thứ, từ trước đến nay y chưa từng gặp ai giống như Bạch Tuyết, có thể sống tùy hứng như vậy, cái gì cũng đều không hiểu.

Rất nhiều người đều nói như vậy rồi..... Mặt Bạch Tuyết lập tức đỏ lên. Vậy người thích ta không?

Thích, thích người như là một đứa em trai vậy, chỉ tiếc người và ta đều là con trai. Y Lạc đơn giản nói thẳng vào điểm chính. Y đương nhiên biết Bạch Tuyết là đang dùng ánh mắt gì mà nhìn y.

Rất nhanh sẽ không như vậy nữa..... Bạch Tuyết cười trộm.

Chờ mẫu hậu chế xong thuốc, hấn liền đem Y Lạc lấy về, sau đó ngày ngày nhìn ngắm khuôn mặt xinh đẹp của y, không cho bất luận kẻ nào thấy, chỉ có chính mình mới có thể thưởng thức khuôn mặt xinh đẹp của Y Lạc thôi.

Buổi chiều nay có gió lạnh. Bạch Tuyết ngồi cạnh người mà hấn mới gặp đã yêu, trong lòng cảm thấy thực ấm áp, hấn chưa từng biết khi chìm đắm trong tình yêu, thế giới lại kỳ diệu như thế, bầu trời trở nên trong xanh hơn, hoa cỏ cây cối trở nên tươi đẹp hơn, Y Lạc chỉ cần nở một nụ cười yếu ớt, cũng có thể làm cho hấn cảm thấy mình chính là người hạnh phúc nhất trên thế giới.

Thời gian chậm rãi trôi, tới khi Y Lạc thấy mặt trời đã xuống núi, liền nói với Bạch Tuyết: Về thôi!

Bạch Tuyết đương nhiên gật đầu, Y Lạc nói cái gì, hần liền làm cái nấy.

Đi vào trong lâu đài, trên một hành lang dài có người đang ồn ào.

Táo a! Ai ăn trái táo của ta!?

Bạch Tuyết thấy mẫu hậu hần giống như người điên mỗi lần gặp người liền hỏi ai ăn vụng táo của nàng.

Khư, bắt quá chỉ là một trái táo, có cần nghiêm trọng như vậy không? Bạch Tuyết nói.

Hoàng hậu chạy tới trước mặt Bạch Tuyết. Bạch Tuyết, con có ăn trái táo ta đặt ở trong gian phòng nhỏ kia không?

Đương nhiên không có ạ! Bạch Tuyết mặt không đỏ khí không suyễn lập tức nói dối.

Nguy rồi, là ai ăn vụng trái táo của ta! Hoàng hậu buồn rười rượi, lại chạy đi hỏi người khác.

Bạch Tuyết ở trong lòng thầm cười trộm.

Sau đó tới buổi tối, hần chạy vào trong phòng Y Lạc, cùng Y Lạc chơi cờ, bắt quá hần luôn thua Y Lạc, bởi vì cứ mỗi lần hần nhìn thấy Y Lạc tươi cười, là y như bị sét đánh trúng, thất điên bát đảo, ngay cả phụ vương hần tên gì cũng quên mất tiêu luôn.

Chơi cờ được một nửa, cửa đột nhiên bật mở. Tịch Lạp Công chúa xinh đẹp mà cao quý ngẩng cao đầu bước vào phòng, khinh thường nhìn Bạch Tuyết.

Cầm nâng cao như vậy, coi chừng tẹo cổ nha! Bạch Tuyết nói mỉa, hần rất ghét cái con nhỏ đến phá đám kia.

Người đến phòng Y Lạc làm gì hả, ta cảnh cáo người nha, người mà làm xằng làm bậy với anh ấy, ta liền bảo phụ vương ta phái binh tấn công quốc gia các người, sau đó đem người treo trên cửa thành ba ngày ba đêm luôn. Tịch Lạp hung hăng nói.

Ai nha, ta sợ quá đi! Bạch Tuyết cười khẩy nói liền phẩy tay gọi thủ vệ. Người đâu, lập tức đưa Tịch Lạp Công chúa về phòng của nàng, chú ý chăm sóc nàng, đừng để cho nàng ở ngoài chạy tới chạy lui!

Thủ vệ lập tức đi vào trong phòng, đem Tịch Lạp mang ra ngoài.

Y Lạc, anh xem hần kia, lại có thể đối với ta như vậy, ta chính là khách quý ở đây nha! Tịch Lạp mắt húng kêu lên.

Kéo ra ngoài kéo ra ngoài, thuận tiện đem đầu của nàng chặt luôn cho ta. Bạch Tuyết nói.

Y Lạc nhìn nhìn Bạch Tuyết, nhìn xem Bạch Tuyết đang nói giỡn hay là định làm thật.

Giỡn thôi, giỡn thôi. Bạch Tuyết lập tức cười ruồi.

Tịch Lạp rời đi, bọn hần lại tiếp tục chơi cờ, mãi cho đến khuya Y Lạc đã cảm thấy mệt, mới nói với Bạch Tuyết: Đã khuya rồi, người trở về ngủ đi.

Không, chưa trễ mà. Bạch Tuyết có chút khấn trương, bởi vì Y Lạc bảo hần ly khai.

Vì Bạch Tuyết quá kiên trì, Y Lạc lại cùng hần chơi cờ, chỉ là Y Lạc càng lúc càng mệt, mí mắt cũng sắp mở không lên, không bao lâu liền ngủ gật.

Y Lạc..... Y Lạc.....

Àn, ta ngủ quên? Y Lạc miễn cưỡng tỉnh lại, y không nghĩ tới Bạch Tuyết lại cứ quấn chặt lấy mình không buông như vậy.

Xem ta nên trở về thì hơn..... Bạch Tuyết có chút không tha nói: Ngày mai người thật sự phải quay về nhà sao, không ở lại thêm vài ngày? Ta thấy để cho một mình Tịch Lạp trở về là được rồi, người ở lại thêm một chút thôi!

Người nếu rảnh cũng có thể đến Y Ma chơi. Thật sự đã quá trễ rồi..... Y Lạc dụi dụi mắt.

Được rồi, vậy ngày mai người chờ ta, ta muốn tặng cho người một vật. Bạch Tuyết lúc này mới lưu luyến rời khỏi phòng Y Lạc. Hắn nhìn thấy Y Lạc đóng cửa phòng, ngăn hẳn lại bên ngoài.

Rồi sau đó, hắn thở dài, chậm rãi đi trở về tấm cung của hắn.

Các tùy tùng thay áo ngủ cho hắn, thúc giục hắn lên giường, cũng thay hắn đắp chăn, mà trong đầu của hắn vẫn thủy chung chỉ có hình bóng của Y Lạc bóng dáng, tận đến khi hắn ngủ, hình ảnh xinh đẹp kia vẫn chiếm cứ lấy tim hắn không tan.

Sáng sớm, một tiếng chim kêu khiến Bạch Tuyết thức giấc.

Bạch Tuyết chậm rãi từ trên giường ngồi dậy, mơ mơ màng màng đón tia nắng ban mai. Hắn đứng dậy, vươn vai, sau đó xuống giường, định vươn vai hít thở một chút rồi hăng kêu tùy tùng vào hầu hạ.

Tối hôm qua mơ một giấc mơ thật đẹp, khi tỉnh trên mặt Bạch Tuyết vẫn còn lưu lại nụ cười.

Hắn mơ thấy mình cùng Y Lạc cùng một chỗ chơi đùa, Y Lạc đã biến thành một cô bé nhỏ xinh như một con mèo, hắn nằm ở trong lòng Y Lạc, cảm giác mềm mại thoải mái.

Càng nghĩ càng thấy vui, Bạch Tuyết không nhịn được ngáy ngô cười.

Nhưng mà khi bàn tay hắn tiến vào trong quần, sờ a sờ, sao có cảm giác không đúng lắm nha.

Như thế nào dường như..... không có.....

Hắn cố gắng lại sờ sờ sờ. Nhưng mà cho dù có sờ bao nhiêu đi nữa, ba lần bốn lượt vẫn là rỗng tuếch.

Kỳ quái..... Bạch Tuyết buồn bực đem quần tụt ra, nhìn xuống dưới, ngay sau đó, hắn cứng đờ.

Oa a a a Bạch Tuyết gào lên thảm thiết.

Không thấy tiểu kê kê không thấy không thấy

Bạch Tuyết thê lương cất tiếng kêu thảm thiết, khiến cho mọi người trong thành đang say giấc nồng bừng tỉnh.

Làm sao bây giờ..... ô ô ô..... Trong tấm cung, Bạch Tuyết trốn ở trên giường cắn mền, kêu khóc không ngừng.

Quốc vương cùng Hoàng hậu lo lắng đứng ở bên cạnh hắn, toàn bộ người hầu bị ngăn lại bên ngoài, tuy rằng tất cả mọi người đều muốn biết Bạch Tuyết đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, nhưng đây là chuyện cơ mật, cho nên vào giờ phút này không ai có thể tới gần Bạch Tuyết.

Mẫu hậu..... ô ô ô..... tiểu kê kê của người ta không thấy đâu..... con mặc kệ..... người phải giúp con biến trở về đi.....

Thấy Bạch Tuyết khóc lóc thảm thiết, Hoàng hậu vô cùng đau lòng.

Con...đứa nhỏ này thiệt là, sao lại bảo mẫu hậu giúp con chế ra cái loại thuốc này? Đây chính là hại người a! Quốc vương thở dài, sờ sờ âu yếm đầu đứa con.

Là ta không tốt, là ta không đem trái táo độc cất cho kỹ, mới khiến cho Bạch Tuyết làm thực. Nước mắt Hoàng hậu cũng nhịn không được rơi xuống.

Làm sao bây giờ, nên làm cái gì đây, Bạch Tuyết còn có cách cứu sao? Đứa con trai độc nhất biến thành con gái, Quốc vương cũng rất phiền muộn.

Ta không biết, ta không biết cách giải. Trong sách cũng nói loại thuốc này mà uống vào rồi thì vĩnh viễn không thể trở lại như cũ.....

Bạch Tuyết oa một tiếng, khóc càng thêm thê thảm. Y Lạc a, Y Lạc của ta a, ta bây giờ làm sao cứu người a..... Ta không cần làm con gái a..... Làm con gái về sau đều phải ngồi để đi tiểu ..... ta không cần a.....

Ta sẽ đi tìm lại trong sách ma pháp xem còn có cách nào khác không. Tuy rằng Hoàng hậu biết khả năng biến trở lại như cũ có thể nói là cực kỳ bé nhỏ, nhưng nàng vẫn rời khỏi Bạch Tuyết, chạy như điên trở về tra sách.

Con, đứa nhỏ này a, hại người thành ra hại mình, sao không nghĩ tới nếu Y Lạc Hoàng tử ăn trái táo này vào, hậu quả sẽ như thế nào? Quốc vương thở dài.

Hắn ăn, con sẽ cưới hắn làm vợ a!

Ngốc! Nếu làm không tốt, sẽ khiến cho Raleigh cùng Y Ma hai nước xảy ra chiến tranh a!

Chiến tranh? Bạch Tuyết chưa từng nghĩ xa đến vậy.

Ngoài phòng ngủ, có người gõ cửa. Quốc vương bệ hạ, Y Ma Hoàng tử cùng Công chúa phải rời khỏi.

Ai ya con ở trong phòng đợi đi đừng chạy loạn, ta đi tiễn khách. Quốc vương xoa mái tóc óng mượt như tơ của Bạch Tuyết.

Con cũng phải đi! Hắn muốn đi nhìn Y Lạc yêu dấu.

Quốc vương không lay chuyển được đứa con bảo bối, đành phải mang theo hắn đi ra đại sảnh tiễn khách.

Bạch Tuyết mặt cũng chưa lau, ướt đẫm nước mắt. Khi hắn đến đại sảnh cung đình thấy Y Lạc Hoàng tử đang chuẩn bị xuất phát, nhin không được liền chạy nhanh đến chỗ Y Lạc.

Làm sao vậy? Y Lạc thấy Bạch Tuyết khóc thương tâm, cũng không hiểu được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Không có..... Không có..... Bạch Tuyết vừa khóc vừa lắc đầu. Hắn cũng không thể mở miệng nói với Y Lạc là tiểu kê kê của hắn mất tiêu rồi.

Ta phải trở về, rất hoan nghênh người đến đất nước của ta, nếu người tới, ta chắc chắn sẽ khoản đãi người trọng thể. Y Lạc nói với Bạch Tuyết.

Đúng vậy, ta cũng sẽ đem hết khả năng tiếp đón người. Tịch Lạp phe phẩy cây quạt, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Hẹn gặp lại, Bạch Tuyết.

Y Lạc mang theo em gái của y cùng tùy tùng rời khỏi Hoàng cung, lưu lại Bạch Tuyết khóc đến nghẹn ngào quỳ rạp trên mặt đất, thật lâu không thể đứng dậy.

Mẫu hậu người đưa con tiểu kê kê a..... Nước mắt Bạch Tuyết không ngừng tuôn.

---

2. Chương 2

Ta sẽ vẫn dùng “hắn” để chỉ BT, nhưng khi có ai nghĩ hoặc nói về BT thì sẽ chuyển về “nàng” nha. Còn Y Lạc vẫn dùng “y”, khi người khác nói thì cũng chuyển thành “chàng”. Nói chung ta thấy xưng hô thuận tai thì ta cứ phang

---

Công chúa Bạch Tuyết, mười lăm tuổi.

Giới tính: Nữ.

Tính tình: Bệnh tâm thần.....

Hoàng hậu của vương quốc Raleigh là một người phụ nữ tài đức vẹn toàn, cũng là một phù thủy nổi tiếng của Cử quốc. Nàng không chỉ có trong ngoài tài đức, đồng thời cũng vô cùng xinh đẹp, với gương mặt như một thiên sứ cùng với thân đầy mê hoặc của ma quỷ luôn khiến cho Quốc vương cực kỳ mê đắm nàng.

Nhưng mà thời gian trôi qua cực nhanh, thoáng chốc mắt nàng cùng Quốc vương kết hôn đã được tám năm. Trong tám năm này, Hoàng hậu mỗi ngày đều vùi đầu vào đọc sách, chỉ vì muốn tìm kiếm phương pháp làm cho Bạch Tuyết yêu quý lần thứ hai có thể biến trở về làm một đứa con trai.

Hôm nay, Hoàng hậu đặt xuống một chồng sách rất nặng, đi đến trước gương thần.

Gương kia ngự ở trên tường, nước ta ai đẹp được dường như ta? Hoàng hậu hỏi. Nàng luôn cảm thấy mình đã tiền tuy đi, lại cảm thấy Quốc vương gần đây rất ít đến cùng nàng nói chuyện. Nàng thật sự có chút thương tâm, nếu nàng xinh đẹp như trước, như vậy Quốc vương mới có thể giống như trước đây yêu nàng đi!

Bà muốn nghe nói thật hay là nói dối? Gương thần hỏi.

..... Hoàng hậu trầm ngâm một lúc lâu. Nói dối đi.

Người đẹp nhất trên cả nước chính là Hoàng hậu. Gương thần đáp.

Hoàng hậu thở dài một hơi.

Đột nhiên, sau lưng của nàng đột nhiên có trận thanh âm truyền đến. Gương kia ngự ở trên tường, nước ta ai đẹp được dường như ta?

Bạch Tuyết mười lăm tuổi mặc một bộ váy áo sa mỏng, đi đến trước gương thần, Bạch Tuyết khẽ vén váy để lộ ra cặp đùi, thân mình hơi cúi khiến cho nhũ cầu(aka “bưởi” =)) như ẩn như hiện, cười khanh khách hỏi.

Nàng muốn nghe nói thật hay là nói dối? Gương thần nuốt một ngụm nước bọt. Thật sự là bảo vật trời sinh a!

Đương nhiên là thật nha! Bạch Tuyết nói.

Người phụ nữ đẹp nhất cả nước, đương nhiên chính là nàng a — Công chúa Bạch Tuyết –

Loảng xoảng một tiếng, lòng tự tin của Hoàng hậu hoàn toàn bị Bạch Tuyết đánh nát.

Nga ha ha ha ha – Bạch Tuyết cao ngạo che miệng giữa đầu cười. Có nghe thấy không?

Ta đã biết, ta sẽ mau chóng tìm ra phương thuốc giúp con biến trở lại, con đừng cứ như vậy mỗi ngày đều kích thích ta. Hoàng hậu khóc lóc ngã xuống đất.

Trước kia, nàng có lẽ là người đẹp nhất quốc gia này, bấy kỳ ai nhìn thấy đều yêu thích và ngưỡng mộ mỹ mạo của nàng, chỉ từ khi Bạch Tuyết xảy ra sự cố, nàng mỗi ngày đều chui đầu vào đọc sách, đã quên dưỡng, đã quên chăm sóc gương mặt, thậm chí nghiêm trọng hơn là mỗi ngày đều ngủ không đủ. Đây là ông trời đang trừng phạt nàng, trên mặt của nàng nếp nhăn đã bắt đầu xuất hiện ..... Nếu nàng không sớm tìm ra phương pháp chữa khỏi cho Bạch Tuyết, có lẽ đến một ngày, Quốc vương sẽ không cần nàng nữa, tổng nàng vào sâu trong rừng rậm làm một mù phù thủy già cô đơn .....

Biết là tốt rồi! Bạch Tuyết buông váy, chậm rãi đi ra khỏi gian mật thất của mẫu hậu.

Mấy năm nay, Bạch Tuyết có chút khó sống. Từ đó về sau, hấn cô đơn ngay cả một người bằng hữu tri kỷ cũng không có, Quốc vương tuyên bố ra bên ngoài rằng Hoàng tử đi sang một quốc gia khác học tập rất lâu mới trở về, mà hiện tại Quốc vương có một đứa con rơi sống lưu lạc ở bên ngoài, đến bảy tuổi mới tìm ra được đưa vào trong Hoàng cung nuôi nấng.

Hiện giờ, tất cả mọi người đều gọi hấn là Công chúa Bạch Tuyết.

Hấn năm nay mười lăm tuổi, càng ngày càng trở nên xinh đẹp tuyệt trần, cùng Tịch Lạp được xưng là hai đại mỹ nữ trên trời dưới đất có một không hai. Rất nhiều Hoàng tử từ các quốc gia đều chạy tới muốn cưới hấn làm vợ, nhưng hấn chỉ cần nhận được thư tình của bất kỳ Hoàng tử nào đều sẽ phát điên.

Sau đó, khi hấn cảm thấy chính mình sắp nổi điên lên, liền chạy tới đùa bỡn mẹ kế của hấn.

Chẳng qua, ngày qua ngày như vậy thật sự là vô cùng nhàm chán. Hấn thật nhớ...nụ cười của Y Lạc.

Công chúa điện hạ. Thị vệ trung thành nhất của Bạch Tuyết nhích lại gần.

Có chuyện gì? Bạch Tuyết tức giận nói.

Vũ hội dành cho quý tộc buổi tối ngài có định tham gia không? Quốc vương phân phó ngài nên quen biết thêm một số người, như vậy về sau mới có thể đó đó ra ngoài.

Đó cái gì mà đó, ta chém đầu của người! Bạch Tuyết phát hỏa, rút kiếm bên hông của thị vệ, định chém xuống.

Chính là..... Thị vệ từ từ nói: Y Ma quốc Y Lạc Hoàng tử cũng có tham gia vũ hội này, ngài xác định ngài muốn chém thần sao?

Tay cầm kiếm của Bạch Tuyết khựng lại giữa không trung. Người nói cái gì? Nói lại lần nữa xem. Ánh mắt của hắn nháy mắt phát ra hào quang.

Y Lạc Hoàng tử buổi tối sẽ xuất hiện tại vũ hội của quý tộc, ngài ấy đã đến tuổi kết hôn rồi, nghe nói, là Quốc vương đặc biệt vì ngài mà mời đến. Thị vệ bình tĩnh đáp.

Phụ vương! Bạch Tuyết quăng thanh kiếm đi. Phụ vương, phụ vương yêu quý của con ơi, nhi thần rất yêu ngài a – Nước mắt ứa ra, Bạch Tuyết kéo chiếc váy dài chấm đất vừa khóc vừa cười hướng nơi phụ vương hẳn đang làm việc chạy như bay.

Thị vệ thông thả khom người nhặt kiếm lên, tra lại vào vỏ kiếm.

???

Phụ vương! Lệ quang lóe ra Bạch Tuyết vọt vào trong lòng Quốc vương đang xem sách, đem Quốc vương đánh ngã trên mặt đất.

Ai đau quá, Bạch Tuyết của ta a, lại làm sao vậy! Cái ót của Quốc vương đập thẳng xuống mặt đất, nhất thời đầu vầng mắt hoa sao xẹt tứ tung.

Phụ vương, cảm ơn người đã giúp con tìm Y Lạc đến. Người đối với nhi thần tốt như vậy, nhi thần về sau nhất định sẽ, ai ya, nghe lời. Bạch Tuyết dùng áo của phụ vương hất lau lau nước mũi, nghẹn ngào nói.

Ta không cần con ngoan, cũng không cần con nghe lời, chỉ cần con đừng đi tìm mẹ con gây phiền toái là tốt rồi. Hoàng hậu đáng thương của ông đã bị đứa bé này khiến cho khuôn mặt trở nên cực kỳ tiều tụy.

Được mà được mà, về sau mỗi ngày con sẽ không đi tìm mẫu hậu nữa, cách một ngày đi một lần là được rồi. Bạch Tuyết cười hì hì ngồi ở trên người phụ vương, cười toe toét.

Con a..... Quốc vương thở dài.

Bây giờ con sẽ trở về thay quần áo, chuẩn bị buổi tối đi gặp Y Lạc. Bạch Tuyết nhanh chóng đứng dậy, vui vẻ quay ra ngoài tính chạy đi. Bạch Tuyết! Quốc vương đột nhiên gọi hắn lại.

Chuyện gì vậy? Bạch Tuyết quay đầu.

Con tính dùng bộ dáng gì, thân phận gì đi gặp Y Lạc?

Quốc vương hỏi một câu, làm cho Bạch Tuyết ngẩn ngơ, lại quay trở về.

Phải nhớ con hiện tại là một Công chúa, mà không phải là Hoàng tử. Con cùng anh trai con cùng tên, Hoàng tử Bạch Tuyết anh con xuất ngoại đi học còn chưa quay về, con cùng Y Lạc chưa từng gặp mặt, đêm nay chính là lần đầu các con gặp nhau. Quốc vương dặn dò.

Phụ vương, ngài đây là dạy nhi thần nói dối a – Bạch Tuyết ngẩng đầu nói.

Con thích Y Lạc đúng không? Quốc vương hỏi.

Đúng vậy! Bạch Tuyết trả lời.

Nếu con nói với Y Lạc rằng tuy bây giờ con mặc dù là con gái, nhưng trước kia là con trai. Như vậy Y Lạc khẳng định là bị con dọa bỏ chạy luôn. Quốc vương che ngực, cảm giác khi nói dối là lương tâm thập phần bất an.

Y Lạc sẽ không làm vậy! Bạch Tuyết cười ha ha.

Chuyện này rất khó nói. Ta cảm thấy được con vẫn là nghĩ biện pháp, để cho Y Lạc đem con lấy về nhà trước thì hay hơn! Như vậy con cũng đừng cả ngày cứ nghĩ đến việc khôi phục lại thân phận Hoàng tử làm gì, chỉ cần chuyên tâm làm một người vợ tốt của người ta, sinh mấy đứa trẻ bụ bẫm đi! Vì Bạch Tuyết,

cũng vì Hoàng hậu của ông, đây là lựa chọn tuyệt vời nhất nha. Dù sao thì ông chắc chắc Bạch Tuyết đời này không có khả năng biến trở về như cũ, ông sớm đã thấy ra, sớm đã hết hi vọng rồi.

Nói bậy bạ, con mặc kệ. Con nhất định phải biến trở về hình dạng con trai. Bạch Tuyết lắc đầu.

Con biến trở về thân con trai, Y Lạc càng không thể lấy con, các con cũng không thể ở bên nhau. Quốc vương nói cho hẳn.

Con sẽ làm cho Y Lạc biến thành con gái a!

Chính mình chịu khổ còn chưa đủ nhiều sao? Quốc vương hỏi một câu.

..... Bạch Tuyết trầm ngâm một chút, nghĩ nghĩ. Đúng rồi, cứ mỗi lần đến mỗi tháng của phụ nữ, liền khiến hần đau muốn chết luôn, hần sao lại nhẫn tâm làm cho Y Lạc xinh đẹp cũng chịu nỗi khổ như vậy?

Hơn nữa, con gái thật sự rất bất tiện, chỉ có thể mặc váy, không thể đứng để đi WC, hơn nữa về sau còn phải sinh con đẻ cái..... Kia thật sự không phải đáng thương bình thường nha.....

Hiểu rõ rồi chứ?

Còn chưa. Bạch Tuyết đánh vắng những gì phụ vương vừa nói ra khỏi đầu. Chờ con thấy Y Lạc trước đã, con bây giờ chẳng quan tâm nhiều như vậy, con muốn đi gặp Y Lạc của lòng con đã –

Bạch Tuyết đem toàn bộ chuyện phiền não ném lên chín tầng mây, nhẹ nhàng nện bước rời đi.

Quốc vương thở dài, ông hoàn toàn thua Bạch Tuyết rồi a.

Uy Liêm đâu, gọi Uy Liêm tới cho ta. Quốc vương quay ra nói với thủ vệ.

Không lâu sau, người thị vệ cung đình tên là Uy Liêm tiến vào.

Uy Liêm là thị vệ bên người Bạch Tuyết, từ nhỏ đã đi theo Bạch Tuyết đến lớn, hần xuất thân từ tầng lớp nô lệ, thân phận hèn mọn. Bạch Tuyết rất tin tưởng Uy Liêm, bởi vì Uy Liêm không bao giờ nói dối, Uy Liêm chỉ biết nói thật, dù cho sự thật đó như kim châm cũng vẫn nói.

Mà ông sở dĩ tin tưởng Uy Liêm là bởi vì, Uy Liêm tuy đã biết bí mật của Bạch Tuyết, nhưng chưa từng nói với bất kỳ ai. Ông trải qua vài năm mới từ trong miệng Bạch Tuyết biết được, Uy Liêm đã vì Bạch Tuyết giữ bí mật rất lâu rồi.

Uy Liêm đứng cách Quốc vương một khoảng hành lễ, Quốc vương nhìn thấy người con trai này so với Bạch Tuyết chỉ lớn hơn vài tuổi, nói: Bạch Tuyết đứa nhỏ này càng ngày càng làm ta đau đầu, ta biết hần tương lai khẳng định sẽ chạy đến nơi mà ta không thể bảo hộ được. Uy Liêm, người có thể thay ta bảo hộ đứa trẻ kia, không để cho hần chịu thương tổn gì không?

Đây là vinh quang và may mắn của Uy Liêm.

Ai, vậy thì ta cũng an tâm. Vũ hội tối nay, người chú ý đến hần nhiều một chút, ta sợ hần vừa thấy Y Lạc Hoàng tử lại hoàn toàn không khống chế được.

Đúng vậy bệ hạ. Không khống chế được là tất nhiên, Uy Liêm hiểu rất rõ Bạch Tuyết. Công chúa của hần chỉ cần nhất nhìn thấy mỹ nhân thì ngay cả chính mình tên gọi là gì cũng quên bém, huống chi là nhìn thấy Y Lạc Hoàng tử ngày nhớ đêm mong nhiều năm như vậy.

???

Bạch Tuyết cao hứng phấn chấn chạy về phòng mình, mở tủ quần áo chọn quần áo. Chỉ là lật tới lật lui vẫn không trúng ý được thứ nào, tất cả đều là váy.

Bạch Tuyết sớm đã đem toàn bộ những gì phụ vương vừa dặn dò bỏ qua, hần chỉ nhớ rõ, Y Lạc quen với Bạch Tuyết con trai, hần nhất định phải ăn mặc thành bộ dáng con trai đi gặp Y Lạc, Y Lạc mới có thể nhận ra hần. Không chỉ vậy, nếu phải mặc thành bộ dáng Công chúa trang điểm xinh đẹp, đi đến vũ hội chỉ toàn đưa tới cuồng phong lãng điệp không cần thiết. Chính là, tìm tới tìm lui nhưng không có nửa kiện trang phục con trai.

Bên ngoài tấm cung đột nhiên vang lên thanh âm ồn ào, một đám nữ tỳ mang theo bao lớn bao nhỏ gì đó chạy vào. Các nàng thấy Bạch Tuyết, không cần phân trần liền bắt đầu cường thoát y phục trên người Bạch Tuyết.

Làm gì vậy? Các người muốn làm gì? Bạch Tuyết bị hành động bất thành linh kia dọa sợ tới mức xèo xèo gọi bậy. Người đầu mau tới đây, có người vô lễ với bổn Công chúa a!

Chúng thần là phụng mệnh Quốc vương đến thay đổi xiêm y cho Công chúa.

Đột nhiên một cái thắt lưng lớn được buộc vào bụng Bạch Tuyết, sau đó bốn tỳ nữ ở phía trên bắt lấy hai tay của hắn, phía dưới bốn người lao vào giữ chặt lấy hai chân, phía sau thì có hai người dùng sức siết chặt thắt lưng, một cỗ lực cường đại ép chặt lấy Bạch Tuyết, khiến hắn đau đến nổi gào to. (chắc ai cũng biết cái thắt lưng của mấy chị phương Tây hay dùng rầu nhỉ, cái bự bự siết cho có eo á)

Oa a – Nước mắt Bạch Tuyết lại trào ra.

Công chúa diện hạ, muốn xinh đẹp thì phải nhẫn nại. Hôm nay là vì chung thân đại sự của ngài a, cắn chặt răng ráng chịu đi! Đám tỳ nữ đầu đây mồ hôi, nói cái gì cũng muốn đem Bạch Tuyết ép cho ra được một cái eo thon nhỏ, trừ bộ ngực bự ra thôi.

Cứu..... cứu mạng a.....

Sau khi thắt lưng bó bụng được mặc xong, mấy tỳ nữ mới buông tay ra, Bạch Tuyết liền nằm bẹp dí ở trên mặt đất, hắn bởi vì trên người bị buộc chặt không thể thở nổi hoàn toàn mệt mỏi mà sắc mặt xanh mét, chỉ xém chút là miệng sùi bọt mép.

Bọn tỳ nữ tiếp theo lại đem Bạch Tuyết kéo lên, thay hắn trang điểm cho thật đẹp, rồi mặc vào lễ phục hoa lệ màu đen.

Bệ hạ phân phó cho chúng thần, hôm nay nhất định phải làm cho Công chúa trở thành tiêu điểm của buổi tiệc. Bọn tỳ nữ nhìn ngắm Bạch Tuyết đã được trang điểm cực kỳ hoàn mỹ, hài lòng tươi cười.

Công chúa của các nàng không hề giống người bình thường, không thể tìm được người nào có bề ngoài xuất sắc lẫn da thịt mềm mại như Bạch Tuyết.

Lễ phục màu đen tuyền điểm tuyết bảo thạch dưới ánh đèn sáng lấp lánh, khiến cho Công chúa lộ ra khí chất thanh thuần non nớt mà mang theo xinh đẹp cùng cao quý. Công chúa là niềm kiêu hãnh của Raleigh các nàng, mỹ mạo của nàng thế gian không ai sánh bằng.

Tốt lắm, kế tiếp, mang Công chúa đến vũ hội đi! Mấy tỳ nữ hài lòng bảo nhau.

Nhưng Bạch Tuyết lại ngồi yên không đứng dậy, hắn bởi vì khó thở mà sắc mặt tái mét. Con gái thật sự không tốt..... thật sự không tốt..... Ta không muốn làm con gái..... Ta muốn làm con trai.....

Hôm nay bị một phen gây sức ép, quyết tâm khôi phục thân nam nhi của Bạch Tuyết càng thêm lớn.

Cuối cùng dưới sự giúp đỡ ép buộc của các nàng tỳ nữ, Bạch Tuyết gian nan bước đi, rời khỏi hoàng cung, ngồi lên xe ngựa, đi đến vũ hội quý tộc.

Một lúc sau, khi xe ngựa chạy như điên, Bạch Tuyết lại bắt đầu nói bậy.

???

Chậm một chút, chậm một chút đi..... Ta sắp ói ra.....cứu mạng a.....

Đến khi xe ngựa dừng lại, Bạch Tuyết chợt nghe thấy tiếng người ồn ào cùng âm nhạc đình tai nhức óc. Thị vệ Uy Liêm thay Bạch Tuyết mở cửa, rồi sau đó Bạch Tuyết dưới sự giúp đỡ của tỳ nữ, tư thế vô cùng tao nhã chậm rãi đi xuống xe ngựa.

Ánh mắt mọi người trong nháy mắt toàn bộ tụ tập đến trên người của hắn, tất cả mọi người đều nhìn không chớp mắt, đàn ông hận không thể đưa hắn chiếm về mình để nuốt vào bụng, phụ nữ thì mang ánh mắt yêu thích và ngưỡng mộ xen lẫn phi thường đổ kị.

Lập tức, một đám đàn ông vây quanh lại mời Bạch Tuyết khiêu vũ, thị vệ quây thành một vòng ngăn cản, cho dù có cá may mắn lọt lưới xuyên qua thị vệ đi vào đến bên Bạch Tuyết, Bạch Tuyết cũng kéo váy nâng chân lên, hung hăng đá văng đối phương.

Uy Liêm, Uy Liêm người giúp ta tìm Y Lạc đi! Bạch Tuyết thấp thỏm bồn chồn, cực kỳ khẩn trương.

Ánh mắt thị vệ Uy Liêm đảo một vòng, nhìn chung quanh toàn đại sảnh, cuối cùng nói: Ở trên kia.

Ở đâu, ở đâu? Bạch Tuyết ngẩng đầu nhìn theo hướng đó.

A! Y Lạc! Tìm được rồi, Bạch Tuyết đã nhìn thấy mái tóc bạch kim xinh đẹp của y Lạc ở sảnh bên trong, hần lập tức gạt đám người kia ra mà liều mạng chạy đến, Uy Liêm ở phía trước giúp hần mở đường, cuối cùng khi đến cầu thang dẫn lên trên, hần lệnh cho một đám thị vệ canh chừng, không cho bất luận kẻ nào bước lên trên lầu nửa bước.

Y Lạc! Bước lên lầu, Bạch Tuyết mắt đã đẫm lệ, mãnh liệt lao vào thân ảnh có mái tóc màu trắng bạc kia.

Ly rượu đầy trên tay Y Lạc sánh ra, rơi vào người Bạch Tuyết.

Thủ vệ bên cạnh Y Lạc lập tức rút kiếm ra.

Tiểu thư, xin hỏi nàng là ai? Nàng kinh động đến bọn thị vệ của ta! Y Lạc cầm chiếc ly chỉ còn vài giọt rượu nói.

Trời ơi, Y Lạc, ta thật sự rất nhớ người! Bạch Tuyết vừa khóc vừa nói. Người có biết mấy năm nay không nhìn thấy người, ta khó sống bao nhiêu không?

Xin hỏi nàng là? Y Lạc không nhớ rõ y ở Raleigh có kết bạn với một người như vậy. Bộ ngực mềm mại của người con gái này hiện giờ đang dán sát vào trong ngực y, còn biểu hiện thái độ rất quen thuộc với mình, thực khiến y cực kỳ khó hiểu.

Bọn thị vệ ở bên cạnh nhìn thấy, trong đầu lập tức suy nghĩ, cô gái này đại khái lại là kết quả đáng thương của Hoàng tử hoa tâm.

Là ta, Bạch Tuyết a! Người quên ta rồi sao? Hai mắt Bạch Tuyết đẫm lệ mông lung chỉ cảm thấy thân thể mà mình đang ôm thật thon dài rắn chắc, ngẩng đầu lên, liền thấy đôi mắt trong suốt màu xanh da trời của Y Lạc giống hệt bầu trời xanh đang tỏa sáng, khuôn mặt tao nhã mà mê người, là gương mặt u buồn mang đường nét dịu dàng lại thể hiện ra mị lực của đàn ông.

Bạch..... Bạch Tuyết..... Y Lạc nhíu mày, đánh giá người con gái trước mắt. Cô gái tự xưng là Bạch Tuyết này có đôi mắt màu đen sáng ngời, cùng mái tóc dài mềm mượt như nhung, mỹ mạo của nàng đẹp kinh người khiến kẻ khác không thể chuyển dời ánh mắt, Y Lạc thật sự không thể tin được, trên đời này lại có người con gái xinh đẹp như vậy. Chỉ có điều là Bạch Tuyết tên này, cùng với thái độ ngậy thơ khờ dại này khiến y nghĩ đến một người, là Raleigh quốc Hoàng tử.

Y, Y Lạc! Bạch Tuyết cố gắng nhìn kỹ bộ dáng trưởng thành của Y Lạc, cũng là phi thường khiếp sợ. Hần hoảng sợ, không rõ vì cái gì chỉ trải qua mấy năm, Y Lạc thể nhưng lại càng ngày càng anh tuấn, càng ngày càng có mị lực của đàn ông, mà không phải là càng ngày càng xinh đẹp chứ?

Tiểu mỹ nhân của hần lại biến thành một chàng Hoàng tử phong độ nhẹ nhàng ..... Bạch Tuyết cảm thấy trời đất quay cuồng đầu vầng mắt hoa không thôi.....

Trong đầu Bạch Tuyết bây giờ chỉ nghĩ, đã trưởng thành thành như vậy, giờ mà cho Y Lạc ăn táo còn được sao? Y Lạc nếu lúc này mà biến thành một cô gái nũng nịu chắc sẽ rất khủng bố đi? Vậy hần làm sao mà cưới Y Lạc a? Hy vọng lẫn khổ sở chờ đợi nhiều năm như vậy không phải thất bại hoàn toàn rồi à?

Người trở nên thật xinh đẹp..... Trong giọng nói của Y Lạc có pha lẫn nghi hoặc.

Người cũng trở nên rất anh tuấn ..... Bạch Tuyết nói xong, oa một tiếng khóc lên. Người ta không cần đâu, sao lại biến thành như vậy chứ, như vậy bảo người ta như thế nào mà yêu người!

Y Lạc không rõ vì sao tình huống lại trở nên quỷ dị như thế. Y hỏi: Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Ở đây rất nhiều người, không thể nói! Bạch Tuyết khóc thê thảm. Giấc mộng đẹp của hắn đã bị phá hủy, hắn sống không nổi nữa rồi! Ai mỹ nhân Y Lạc xinh đẹp của hắn a, tiểu mỹ nhân của hắn a!

Các người lui xuống trước đi! Y Lạc quay sang nói với nhóm thủ vệ.

Nhưng mà, Hoàng tử điện hạ..... Nhóm thủ vệ đối với sự an toàn của Y Lạc vẫn là có điều băn khoăn.

Không có việc gì đâu. Hắn cũng sẽ không ăn ta. Y Lạc vỗ vỗ đầu Bạch Tuyết, giống như đối xử với động vật nhỏ vậy.

Tuân lệnh điện hạ! Nhóm thủ vệ thối lui, cũng mang theo một ít khách ở trên lầu, để bên người Y Lạc không còn ai, cũng tạm bảo đảm an toàn.

Y Lạc cùng Bạch Tuyết đi đến một gian phòng khuất, đóng cửa phòng lại.

Chuyện gì đã xảy ra? Y Lạc có chút tò mò.

Chính là a..... Ta muốn mẫu hậu ta chế ra một loại thuốc làm cho có thể biến thành con gái, kết quả không cẩn thận chính mình lại ăn mất, sau đó liền biến thành như vậy. Bạch Tuyết nghẹn ngào nói.

Thuốc biến thành con gái? Vì cái gì? Y Lạc hỏi.

Vốn là định đem cho người ăn, bởi vì ta thích người, muốn cưới người về làm vợ! Bạch Tuyết trực tiếp nói ra luôn, hoàn toàn không có chút cảm giác tội lỗi khi dục mưu làm chuyện xấu.

Ta!? Y Lạc mở to mắt, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, không tự chủ được lộ ra nụ cười yếu ớt. Người muốn biến ta thành con gái a, người suy nghĩ kiểu gì vậy! Y không rõ trong cái đầu nhỏ của Bạch Tuyết rốt cuộc suy nghĩ cái gì.

Bây giờ thì không được nữa rồi, bộ dáng bây giờ của người rất đàn ông, không thể biến thành một cô gái xinh đẹp nữa. Nhưng mà nếu trước đây để cho người ăn hết, người nhất định sẽ trở nên xinh đẹp hơn ta rất nhiều a. Bạch Tuyết khóc mệt rồi, liền xoa xoa nước mắt.

Y Lạc chỉ cảm thấy ý tưởng này của Bạch Tuyết thập phần buồn cười. Y dành an ủi: Đừng khóc, người bây giờ xinh đẹp như vậy, nếu khóc sẽ không đẹp nữa đâu.

Người cảm thấy ta xinh đẹp? Vừa nghe thấy Y Lạc khen ngợi, nước mắt của Bạch Tuyết ngừng lại, trong mắt sáng lấp lánh, cao hứng nhìn Y Lạc.

Đúng vậy, người là cô gái xinh đẹp nhất mà ta từng thấy. Y Lạc đích xác cảm thấy Bạch Tuyết vô cùng xinh đẹp, đó là chuyện thật lòng.

Thật sao? So với Tịch Lạp em gái người đẹp hơn? Bạch Tuyết nhìn Y Lạc, phát giác Y Lạc cho dù không phải là bộ dáng xinh đẹp ôn nhu như trước kia, nhưng nhìn thấy dung mạo tuấn mỹ của Y Lạc, ***g ngực của hắn vẫn thẳng thắn mạnh mẽ nhảy lên, nụ cười của Y Lạc vẫn giống như xưa làm hắn hoa mắt thần mê không thể kèm chế.

Nhìn lâu, Bạch Tuyết cảm thấy, Y Lạc vẫn là rất đẹp, chỉ là y trở nên xinh đẹp theo kiểu cá tính, khuôn mặt lạnh lùng tràn đầy quyền uy, trên vầng trán mang theo khí khái anh hùng có thể khiến kẻ khác cam nguyện thần phục dưới chân. Y Lạc đã là một người con trai trưởng thành, trên người y vẫn phát ra mị lực cùng hơi thở khiến kẻ khác si mê.

Đúng vậy. Y Lạc thấy gương mặt đần đần của Bạch Tuyết, nhin không được nhếch mép cười.

Kia..... Kia..... Vậy người có nguyện ý mãi mãi ở bên ta hay không? Chúng ta kết hôn a! Vừa mới mở miệng, Bạch Tuyết liền giận lên. Nhưng người là con trai a, ta không thể cưới người, vậy nên làm sao bây giờ?

Nhưng bây giờ, người là con gái, ta là con trai. Y Lạc nhắc nhở hắn.

Bạch Tuyết há hốc miệng, sững sốt một chút. Từ từ, người để cho ta ngẫm lại. Trong đầu Bạch Tuyết một mảnh hỗn loạn, hắn dường như có thể hiểu được ý tứ câu nói vừa rồi của Y Lạc, nhưng trong đầu vẫn cứ ong ong u u. Ta không thể cưới người, bởi vì người là con trai. Mà ta cũng là con trai a..... A, không đúng không đúng..... Ta bây giờ là con gái.....

A! Bạch Tuyết hét to một tiếng, đầu của hắn như bị sét đánh, lập tức thông hiểu. Vậy người có thể cưới ta a, chúng ta kết hôn đi! Bạch Tuyết mở to hai mắt, khẩn cầu nhìn Y Lạc.

Gi? Y Lạc bật cười, y không nghĩ tới Bạch Tuyết thật không ngờ lại lớn mật như vậy, lại đi cầu hôn y.

Kết hôn đi, chúng ta kết hôn đi! Bạch Tuyết kích động cầm tay Y Lạc, hô to.

Y Lạc cảm nhận được bàn tay của mình bị Bạch Tuyết cầm thật chặt, bàn tay Bạch Tuyết thật ấm áp, trong nháy mắt y cơ hồ có loại cảm giác sẽ bị hơi ấm này làm thương tổn, muốn rút tay mình trở về, nhưng lại có một loại cảm giác xúc động khác khiến y không muốn rút tay về.

Bạch Tuyết tám năm trước so với tám năm sau, hầu như chẳng thay đổi mấy, y vẫn còn nhớ rõ tám năm trước hắn cũng dùng ánh mắt tha thiết này mà nhìn y.

Kết hôn đi, kết hôn đi nha, đáp ứng ta, đáp ứng ta! Bạch Tuyết không ngừng cầu khẩn.

Kế hoạch nguyên bản của Y Lạc lại bị Bạch Tuyết quấy nhiễu, nhưng là bởi vì Bạch Tuyết chờ đợi như vậy, chấp nhất như vậy, Y Lạc mở miệng, nói ra câu trả lời mà ngay cả chính y cũng không tưởng được.

Y Lạc nhìn thấy ánh mắt chân thành tha thiết nóng bỏng như thế, trong đầu không kịp nghĩ gì liền gật xuống.

Oa a a! Bạch Tuyết ôm chầm lấy Y Lạc, không ngừng nhảy múa. Thật vậy sao thật vậy sao?

A..... Y Lạc đột nhiên thanh tỉnh, y vừa mới làm gì? Y đã đáp ứng yêu cầu của Bạch Tuyết?

Đầu Y Lạc có chút hỗn loạn, y nhớ lại mới vừa rồi mình không hiểu vì cái gì mà lại đồng ý. Y ngẫm nghĩ, có Bạch Tuyết, có lẽ cuộc sống của y sẽ tăng thêm rất nhiều thú vị đi! Thực ra bộ dáng xinh đẹp của Bạch Tuyết ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy đã khiến cho y rung động, đây là sự thật.

Đây là yêu sao?

Y Lạc nhú mày.

Mà Bạch Tuyết đứng bên cạnh y thật sự rất vui vẻ, khoảng thời gian tiếp theo của vũ hội, bọn hắn vô cùng lãng mạn, Y Lạc ôm lấy thắt lưng hắn, trong gian phòng không người này theo tiếng nhạc dưới lầu loáng thoáng truyền lên chậm rãi khiêu vũ.

Bạch Tuyết rúc vào trong lòng Y Lạc, cảm nhận mùi hương từ trên người Y Lạc truyền đến.

Bạch Tuyết đột nhiên cảm thấy là trai hay là gái rốt cuộc cũng không sao cả, chỉ cần có thể mãi mãi ở bên Y Lạc, cho dù muốn mông hấn đổi vị trí với đầu, hắn cũng cam tâm tình nguyện.

???

Thị vệ Uy Liêm lặng lẽ đóng cửa phòng, thối lui đến cạnh cầu thang.

Sau khi quan sát Y Lạc cùng Bạch Tuyết nói chuyện, theo thái độ của Y Lạc, cái đầu của Công chúa nhà hắn căn bản là theo không kịp tốc độ của Y Lạc, ngày sau nếu thực sự có kết hôn, nhất định sẽ thảm lắm.

Công chúa nhà hắn tuyệt đối sẽ bị ăn gât gao luôn!

Đáng thương a!

???

Nửa đêm, sau khi khiêu vũ Bạch Tuyết cao hứng phấn chấn mà dẫn Y Lạc quay về hoàng cung.

Quốc vương đang ngủ ngon lành thì bị Bạch Tuyết dựng dậy.

Phụ vương, con nói cho người biết, mau tỉnh dậy, con muốn kết hôn cùng Y Lạc. Bạch Tuyết hoan hỉ nói.

Quốc vương đang buồn ngủ lơ mơ nghe thấy Bạch Tuyết nói vậy, lập tức choàng tỉnh. Con nói cái gì? Mắt Quốc vương mở trừng trừng.

Bạch Tuyết kéo theo phụ vương ra bên ngoài, Quốc vương phát giác có một chàng trai trẻ phong độ nhẹ nhàng đang khờ cười nhìn ông.

Ta là Y Ma quốc Y Lạc Hoàng tử, hôm nay ta thỉnh cầu ngài, thỉnh ngài mang Công chúa gả cho ta. Y Lạc nhìn Bạch Tuyết, mở miệng nói.

Bạch Tuyết cười toe.

Quốc vương ngây ngốc không biết nên nói gì.

Đó..... Gả cho.....

Đứa con gái làm ông đau đầu nửa đời người rốt cục có thể gả ra ngoài?

Gạt người đi.....

Nhất định là ta đang nằm mơ, nhất định là đang nằm mơ! Bạch Tuyết nhà ta như thế nào có thể đó đó ra ngoài? Giác mộng này thật sự rất không chân thật tí nào. Quốc vương không thể tin được, ông phe phẩy đầu một đường quay trở lại phòng ngủ, trùm kín mền tiếp tục ngủ. Hồi đó nói Bạch Tuyết sớm muộn gì cũng gả cho Y Lạc bất quá chỉ là thuận miệng nói thôi, ai ngờ thật đúng là thành.

Phụ vương a! Bạch Tuyết bị thái độ của phụ vương làm cho bực mình đứng dậm chân. Dậy cho con, chúng con đang muốn bàn chuyện hôn lễ, đừng có ngủ!

???

Ngày hôm sau, dưới ánh nhìn tha thiết của Bạch Tuyết, Y Lạc cùng thị vệ của y rời khỏi Raleigh.

Bạch Tuyết đứng ở trước cửa thành nhìn hình bóng của Y Lạc dần dần đi xa, thỏa mãn thở một hơi dài. Tình yêu thật là tuyệt vời a, có Y Lạc ở bên cạnh hẳn, hẳn thật là hạnh phúc đến rơi lệ.

Quốc vương nhìn nhìn Bạch Tuyết, vẫn không thể tin được con của mình lại có thể lấy chồng. Tuy rằng..... đứa con bây giờ là một đứa con gái..... (con trai bộ ko lấy chồng được sao? Yêu cầu đi luyện đấm mỹ ngay!)

Bạch Tuyết!

Đột nhiên, phía sau bọn họ truyền đến tiếng gào hưng phấn của Hoàng hậu.

Ta có phương pháp giải! Có phương pháp làm cho con biến trở về làm con trai rồi! Hoàng hậu từ trong cung chạy ra, trên khuôn mặt tiêu tụy mang theo vẻ mừng rỡ như điên.

Người nói cái gì? Bạch Tuyết mở to mắt, kinh ngạc nhìn mẹ kế.

Ta có thể làm cho tiểu kê kê của con dài trở lại! Hoàng hậu chạy đến bên Bạch Tuyết.

Ta tìm hết sách, rốt cục đã tìm được phương pháp biến con trở về như cũ rồi! Hoàng hậu lôi kéo tay Bạch Tuyết, cao hứng nhảy nhót.

Chỉ có Bạch Tuyết là cười không nổi. Hẳn thật vất vả rốt cục mới quyết định lấy thân phận con gái gả cho Y Lạc, làm vợ của Y Lạc, mà mẫu hậu hẳn ngay lúc này lại tìm ra phương pháp làm cho hẳn khôi phục thân con trai?

Người nhất định là đang đùa con đúng không? Người lại đang đùa con đúng không? Bạch Tuyết cảm thấy được đầu có chút choáng váng.

Chúng ta đi vào bên trong nói chuyện đi! Quốc vương đẩy đẩy hai người bọn họ, trong đầu đầy lo lắng về hôn sự mới vừa bàn tốt.

Vào phong Bạch Tuyết, thị vệ Uy Liêm liền canh giữ ở bên ngoài. Ba người một nhà bọn họ trừ bỏ Hoàng hậu đang cao hứng ra, còn lại hai người là mày ủ mặt ê.

Bên trong một quyển sách ma pháp cổ có ghi lại, có thuốc có thể đem thân thể bị ma pháp biến đổi trở về trạng thái cũ, làm cho người đó trở lại bộ dáng nguyên bản. Bởi vì là cổ văn, cho nên ta đọc rất lâu mới hiểu được. Hoàng hậu mừng rỡ tui bụi, nằng rốt cục có thể thoát khỏi cảm giác tội lỗi, cũng thoát khỏi những ngày bị Bạch Tuyết làm nhục.

Vậy mẫu hậu cũng đem loại thuốc này chế tạo ra đi! Bạch Tuyết sau một hồi trầm ngâm suy nghĩ, mở miệng nói.

Con không muốn lập gia đình nữa? Quốc vương kinh hãi.

Thuốc làm ra lại không nhất định phải dùng ngay. Bạch Tuyết kỳ thật vẫn là rất muốn biến trở về làm con trai, hẳn thật sự chịu không nổi phải làm con gái. Lúc trước ý niệm bị dao động muốn cả đời làm con gái, cũng là bởi vì bị Y Lạc mê hoặc thôi.

Con phải suy xét cho rõ ràng, nếu uống loại thuốc đó, Y Lạc không chừng sẽ không cưới con nữa! Quốc vương thập phần lo lắng nếu Bạch Tuyết khôi phục thành con trai, Y Lạc sẽ hối hận, không cần Bạch Tuyết nữa.

Sau khi con cùng y kết hôn hăng uống thì tốt rồi thôi! Bạch Tuyết hét to một tiếng. Người ta chỉ không thích làm con gái thôi, làm con gái thật sự rất thống khổ a, bằng không người kêu mẫu hậu làm một trái táo cho người ăn xem, người sẽ biết thế nào là mùi vị thống khổ của mỗi tháng! Bạch Tuyết tức giận đến giờ chân.

Được được được, đừng tức giận mà. Hoàng hậu vội vàng giảng hòa.

Con trai cùng con trai cũng có thể kết hôn sao? (Có có có) Quốc vương cảm thấy đầu của mình bắt đầu hôn mê. Nếu con thật sự biến thành con trai gả đi, Y Ma quốc vương nếu tức giận, vậy sẽ gây chiến, chiến tranh sẽ bùng nổ đó! Ông làm sao lại sinh ra một đứa con đến là.....

Không nghiêm trọng như vậy đi! Nghe đến từ chiến tranh, Bạch Tuyết cũng có chút sợ hãi. Chính là..... mẫu hậu, người vẫn cứ lập tức giúp con chế ra cái loại thuốc giúp trở về trạng thái đi! Bạch Tuyết vẫn kiên định thỉnh cầu.

Cái loại thuốc này..... trình độ của ta không đủ..... làm không được nha..... Hoàng hậu có chút xấu hổ cười cười.

Làm không được? Làm không được vậy thì người nói với con làm cái gì? Như vậy sẽ khiến con đau lòng nha! Bạch Tuyết thất vọng đến miệng méo xẹo, nước mắt bắt đầu trào ra.

A, Bạch Tuyết con đừng khóc! Hoàng hậu vội vàng nói: Nhưng là ta biết có người làm được a, ngài gọi là Kiều An, là một ma pháp sư hết sức lợi hại.

Kiều An ở nơi nào? Con bảo phụ vương lập tức phái binh đi mang ông ta về thay con chế thuốc. Nước mắt Bạch Tuyết lập tức thu về.

Di Vong Sâm Lâm. Hoàng hậu nói.

Phụ vương! Bạch Tuyết quay đầu nhìn phụ vương.

Không được..... Quốc vương lần này thập phần kiên quyết lắc đầu. Ta không thể để cho chiến tranh phát sinh, con à, lần này con hãy ngoan ngoãn ở trong hoàng cung, chờ Y Lạc đến đem con cưới về đi! Quốc vương thở dài, nắm tay Hoàng hậu, rời khỏi tấm cung của Bạch Tuyết.

Phụ vương tại sao người lại làm như vậy? Bạch Tuyết tức giận nhảy dựng lên.

Uy Liêm, trông chừng Bạch Tuyết, ngày một Y Lạc sẽ đến mang nó về Y Ma, ta không muốn trong khoảng thời gian này Bạch Tuyết có gì ngoài ý muốn, người hiểu không? Quốc vương nói với thị vệ bên người Bạch Tuyết.

Tuân lệnh Quốc vương bệ hạ. Uy Liêm trả lời.

Thực tình mà nói thì trái tim hủ nữ của ta muốn BT trở nại nằm con trai cơ-đương nhiên là vẫn gả cho YL, dzậy mới vui

3. Chương 3

Chương này có bảy chú lùn xuất hiện dzồi =]], dzậy nà vẫn giống nguyên tác đó chứ =v=, ban đầu cứ tưởng hem có. À, ta thề là ta chỉ chém cách xưng hô cho hợp với ngữ cảnh thân nga, còn lại ta tôn trọng từng câu

tùng chữ của tác giả nhá, ô.ô

Warn: Xin hãy ngồi xuống đất mà coi truyện ^x^

Nửa đêm, trong hoàng cung trừ bỏ thủ vệ binh lính ra, tất cả mọi người đều đã ngủ say.

Bạch Tuyết lén lút mở cửa phòng, nhìn nhìn thăm dò tình hình bên ngoài.

Uy Liêm, người vào đây! Hắn nói với Uy Liêm.

Uy Liêm đi vào tấm cung của Bạch Tuyết, phát hiện Bạch Tuyết đã thay nam trang, mái tóc đen rất dài cũng buộc cao lên. Nếu như không nhìn kỹ, có thể tưởng nhầm hắn là một chàng trai tuấn mỹ, mà không phải là một cô gái.

Phụ vương không chịu giúp ta đi tìm ma pháp sư kia về, người theo giúp ta đi. Bạch Tuyết chỉnh lại ống tay áo, hắn mặc một bộ đồ đen viền kim khiến hắn thoát nhìn trông giống một thiếu niên chưa trưởng thành, nhưng khi nhìn đến thần sắc bình tĩnh của hắn, lại có một cỗ khí độ uy nghi tự nhiên toát ra.

Đi thôi Uy Liêm. Bạch Tuyết đem chân xé ra kết thành một sợi dây dài phóng ra ngoài cửa sổ, sau đó chậm rãi trèo xuống.

Uy Liêm đi theo sát sau Bạch Tuyết, cùng nhau rời khỏi Hoàng cung.

Bạch Tuyết không quay đầu lại chạy trốn cực nhanh. Phụ vương kêu Uy Liêm trông chừng hắn quả thực đã tính sai, bởi vì Uy Liêm bất kỳ lời của ai nói cũng không nghe, duy độc chỉ nghe lời hắn. Hắn chính là chủ nhân duy nhất của Uy Liêm a!

Bạch Tuyết cười.

???

Y Lạc sau khi trở về Y Ma quốc, báo cáo lại chuyện cưới Công chúa Bạch Tuyết của Raleigh quốc làm vợ với phụ vương, phụ vương của y cũng không có phản đối.

Y Ma trước mắt đang định mở rộng phạm vi thế lực của mình, quốc vương đối với quyết định này của Y Lạc rất tán thành.

Y Lạc, làm tốt lắm. Hiện giờ có thêm thế lực của Raleigh làm hậu thuẫn, có lẽ, chúng ta sẽ có đủ năng lực để có thể tiêu diệt Tắc Lập Tây Á. Quốc vương nhìn sơ đồ bố trí quân sự, cùng các đại thần thương thảo. Bọn hắn tính toán vào mùa xuân sang năm sẽ xuất binh, dẹp bỏ một số quốc gia nhỏ bé nằm rải rác, rồi sau đó đem quốc thổ mở rộng đến đại lục phía nam.

Anh trai của Y Lạc là Nhã Khả Bố hừ lạnh một tiếng. Ta đã nghĩ vào lúc này em vì cái gì còn có thể đi đến Raleigh, nguyên lai là vì nguyên nhân này a! Chuyện này làm tốt lắm, cưới Raleigh Công chúa, về sau càng có thể thuận tiện hơn cho em rồi. Nhã Khả Bố là Y Ma Đại Hoàng tử, hắn vẫn sợ vương vị của mình trong tương lai sẽ bị Y Lạc cướp đi.

Cám ơn hoàng huynh chỉ dạy, không có ngài đề ra, ta còn không biết có thể làm như vậy mà! Y Lạc cười yếu ớt. Tuy rằng bề ngoài y trông có vẻ hào hoa phong nhã uy hiếp không lớn, nhưng lão hổ cùng mèo khác biệt chính là ở chỗ cắn chết người hay không mà thôi. Y Lạc biết nếu chính mình có cơ hội, tuyệt đối sẽ hung hăng cắn anh trai mình một hơi.

Em nên tự cẩn thận một chút. Nhã Khả Bố lại hừ một tiếng.

Tốt rồi, đừng gây nhau nữa, kế tiếp nói chuyện chính sự. Quốc vương quát một tiếng, rồi sau đó nói với đứa con thứ hai: Y Lạc, cưới vợ rồi, chính mình cũng nên tu thân dưỡng tính, đừng đi chung quanh trên hoa gheo nguyệt nữa. (Mồ? Trêu gì cơ??? Không ngờ Y Lạc lại...@_@)

Nhi thần sẽ, phụ vương. Y Lạc không muốn nhiều lời nữa, lập tức lui xuống.

Nhã Khả Bồ vẫn rất không quen nhìn Y Lạc tươi cười, Y Lạc tươi cười phảng phất như đang nói, trên thế giới này không có gì khó với y. Nhã Khả Bồ cũng không thích đưa em trai từ nhỏ cái gì cũng đều xuất sắc hơn hẳn này.

Sau đó không bao lâu, tin Y Lạc sẽ kết hôn đã truyền khắp trong ngoài nước, toàn bộ các thiếu nữ đều khóc thành một đoàn, có vài thiếu niên cũng vậy.

Tịch Lạp lặng lẽ đi đến phía sau Y Lạc, nói với anh trai của nàng: Anh thật sự muốn kết hôn sao?

Y Lạc không có phản ứng gì với cô em gái này, trực tiếp trả lời: Đúng vậy.

Ta nghĩ đến anh còn có thể hoang *** thêm vài năm mà! Tịch Lạp cười khanh khách. Vậy nhóm tình nhân của anh thì làm sao bây giờ? Anh trai tuấn mỹ phi phàm của nàng từ nhỏ đã có rất nhiều người theo đuổi, rất nhiều người yêu, y từ trước đến nay cũng không thiếu bạn tình làm ấm giường, bên người luôn vờn quanh rất nhiều mỹ nữ.

Nếu muốn thành gia lập thất, đương nhiên không thể tiếp tục nữa. Y Lạc cảm thấy như vậy. Trước hôn nhân cùng sau hôn nhân không giống nhau. Trước kia y có thể phóng dăng, nhưng một khi đã thực sự hứa hẹn với một người, đi vào hôn nhân, liền tuyệt đối trung trinh.

Anh trai, đầu anh bị sét đánh phá hủy rồi à? Ta cảm thấy được sau khi anh gặp gỡ Bạch Tuyết liền trở nên là lạ. Trước kia anh luôn nói với ta, ai muốn yêu anh anh liền để cho người đó yêu, tình nhân luôn chê ít a. Tịch Lạp hỏi.

..... Y Lạc trầm mặc một lúc, cẩn thận nghĩ nghĩ.

Từ trước, y nhìn ai cũng giống nhau, không ai có thể ở trong lòng y chiếm được một địa vị nào đó, người thương y đến rồi lại đi, đi rồi lại đến, kỳ thật so với nói là thương bản thân y, không bằng nói là thương thân phận địa vị của y thì đúng hơn.

Thẳng đến, từ khi y gặp gỡ Bạch Tuyết, tựa như bị trúng ma pháp, không tự chủ được mà nhớ tới nàng.

Y nhớ tới nụ cười của Bạch Tuyết, nhớ tới từng câu nói của Bạch Tuyết, nhớ tới Bạch Tuyết là như thế nào si mê mà nhìn y, nhớ tới từng cái nhú mày từng nụ cười nhất cử nhất động của Bạch Tuyết.

Tuy rằng quá trình phát sinh có chút loạn thất bát tao không hiểu ra sao cả, bất quá, y nghĩ y thật sự là động tâm.

Cho dù ta hao hết lời lẽ nói cho em, em cũng sẽ không biết. Y Lạc nói như vậy với em gái. Chờ gặp gỡ, em sẽ biết!

Bạch Tuyết rốt cuộc có điểm nào mà hấp dẫn anh! Tịch Lạp thật sự là không hiểu được Y Lạc.

Nàng nha. Y Lạc nhớ tới Bạch Tuyết, không tự chủ được cười nhẹ. Là một người thật thú vị.

???

Di Vong Sâm Lâm rốt cuộc tới chưa a? Ta mệt quá đi không nổi. Bạch Tuyết vô lực nói.

Ngài đã đi tới lâu rồi. Uy Liêm công Bạch Tuyết chậm rãi đi trong rừng cây.

Vì sợ bị người phát hiện, bọn hắn bỏ qua cưỡi ngựa mà chọn cách đi bộ. Liên tục đi được vài ngày, khiến cho chân đều nổi mụn nước, hắn mới bắt Uy Liêm công hắn, chính mình thì không bao giờ ... đặt chân xuống mặt đất nữa.

Kiều An ở nơi nào a..... Bạch Tuyết mặt dán trên lưng Uy Liêm, mệt mỏi hỏi.

Ánh mặt trời từ trên kẽ lá thưa thưa rơi xuống, bùn đất trên mặt đất cây cối rắc rối khó gỡ, quang ảnh lần lượt thay đổi. Uy Liêm ngẩng đầu nhìn xung quanh, rút ra một tấm bản đồ Hoàng hậu lên đưa cho hắn cẩn thận nghiên cứu, cuối cùng quyết định đi theo hướng Bắc.

Đại khái lại đi thêm nửa ngày, Bạch Tuyết ở trên lưng Uy Liêm hoàn toàn ngủ say, nước miếng chảy ướt cả áo Uy Liêm cũng không biết. Uy Liêm cuối cùng dừng lại trước một chỗ huyệt động, trước huyệt động có một cái cửa gỗ, hắn gõ cửa, nhưng không có ai ra mở.

Ân? Bạch Tuyết mơ màng mở mắt buồn ngủ. Tới rồi sao? Hấn xoa xoa nước miếng.

Tới. Uy Liêm đem Bạch Tuyết thả xuống.

Bạch Tuyết vươn vai, thấy cửa, liền đẩy vào. Uy, có người không? Kiều An có ở đây không? Ta đến nhờ giúp trở về trạng thái cũ!

Bên trong huyệt động rộng vô cùng, vòm đá cẩm thạch hình thành tự nhiên tạo nên một loại khí phái thô khoáng. Bên trong bàn đá, ghế đá, giường đá cùng đồ dùng sinh hoạt thường ngày đều đầy đủ, hơn nữa mỗi loại đều có bảy cái. Cuối cùng dựa vào sát tường còn có một cái tủ, mặt trên ngăn tủ có một chậu nước nở hoa Tulip màu lam.

Không ai? Bạch Tuyết ngáp.

Trước từ từ đợi đi! Uy Liêm nói.

Vậy chừng nào có người trở lại người hăng gọi ta. Bạch Tuyết tùy tiện nhảy lên giường, nằm xuống liền ngủ say. Hấn lớn như vậy còn chưa từng vất vả bốn ba bao giờ, lần này thật sự là mệt thảm lắm.

Xa xa, có từng trận từng trận âm thanh mơ hồ như tiếng gõ vào đá liên tục không ngừng từ dưới nền đất truyền đến.

Đến hoàng hôn, thanh âm kia ngừng lại, Uy Liêm dựng lỗ tai lên, nghe thấy tiếng bước chân rất nhỏ chậm rãi tới gần bọn hắn. Hấn lúc đó đang ngồi ở cạnh Bạch Tuyết vội đứng lên, rồi sau đó nghe thấy cửa gỗ bịch một tiếng bị đẩy ra, lập tức mấy thân ảnh to lớn đang cúi người chen vào qua cái cửa nhỏ bé, đi vào gian phòng rộng lớn bên trong.

Các người là ai? Bảy thân hình cao to tráng kiện mặc y phục thợ mỏ cũng cầm trên tay dụng cụ khai thác quặng mỏ, dùng thanh âm rất lớn hỏi.

Ở trên giường Bạch Tuyết bị thanh âm này làm cho giật mình tỉnh lại. Cái gì, cái gì vậy, sét đánh sao?

Hai mi thiếu niên non nớt nha! Mấy tên khổng lồ cười đầy đen tối.

Xin hỏi Kiều An ma pháp sư có ở đây không? Uy Liêm hỏi.

Chủ nhân nhà chúng ta đang ngủ. Đám khổng lồ đem công cụ tùy ý vứt trên mặt đất, trả lời.

Ta muốn nhờ hấn giúp ta trở về trạng thái cũ, đem hấn gọi dậy đi! Bạch Tuyết nhìn bảy tên khổng lồ liếc mắt một cái, bọn người kia thần tình dữ tợn, lại đây vẻ háo sắc, rất là khủng bố.

Chủ nhân chưa tỉnh chúng ta cũng không thể gọi hấn, nhưng thật ra các người, không hiểu ra sao đã xông vào nhà của chúng ta, này rất không lễ phép nga. Một tên đi đến bên Bạch Tuyết, dùng ngón tay nâng cằm Bạch Tuyết lên.

Chắc chắc, thiếu niên thật xinh xắn a! Da thịt phấn nộn, cho chú hôn một cái đi cưng! Người khổng lồ nói chưa hết lời đã liếm mép muốn hôn Bạch Tuyết một cái.

Oa! Làm cái gì vậy hả? Bạch Tuyết biết hấn mặc đồ con trai vừa đẹp lại vừa tuấn tú, nhưng hấn cái trang chỉ là vì ra bên ngoài hành động sẽ tiện hơn, làm thế quái nào mà biết được đến Di Vong Sâm Lâm này, lại gặp phải một đám yêu đàn ông.

Bạch Tuyết chạy trốn tới phía sau Uy Liêm, hô to. Đừng chạm vào ta, ta là con gái, tên này mới là con trai, muốn tìm thì tìm hấn, ngàn vạn lần đừng tìm ta, ta vài ngày nữa sẽ lập gia đình.

Uy Liêm nghĩ thầm, mình sao lại bất hạnh như vậy chứ, đi theo loại chủ nhân này.

Con gái? Đám khổng lồ nhú mày. Con gái chúng ta không có hứng thú. Bọn hấn đem ánh mắt đặt ở trên người Uy Liêm vừa đẹp lại vừa lạnh lùng. Chàng trai dễ nhìn, vậy đối cưng tới chơi đùa với mấy chú đi!

Bạch Tuyết liều mạng đem Uy Liêm đẩy lên.

Sắc mặt Uy Liêm có chút trắng, hai chân bắm chặt xuống đất bất động không nhúc nhích nửa bước.

Các người rớt cuộc là ai hả? Kiều An ở đâu? Bạch Tuyết loạn hô gọi bậy.

Chúng ta? Mấy người khổng lồ cười cười. Chúng ta là bầy chú lùn nhân nghĩa, là thiên sứ bảo hộ cho chủ nhân Kiều An! Mấy tên khổng lồ giơ ra tư thế chiến thắng.

Uy Liêm chỉ cảm thấy bọn người này vừa buồn cười vừa thập phần quý dị.

Bầy chú lùn, lừa con nít hả, các người rõ ràng chính là bầy tên khổng lồ thì có!

Bầy chú lùn nhìn lẫn nhau một chút. Tên là chủ nhân đặt, chúng ta cũng đâu có biện pháp a!

Chợt đột nhiên, trong huyết động đầy mùi hoa.

A, chủ nhân tỉnh rồi. Bầy chú lùn kêu lên: Các người tới thật đúng là đúng dịp, bằng không chủ nhân mà ngủ bình thường cũng rất nhiều năm. Bầy chú lùn nhìn ngẩn tở phía sau Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết quay đầu, vừa vặn thấy đóa Tulip màu thủy lam chậm rãi nở rộ, bên trong đóa Tulip truyền đến một thanh âm đánh ngáp tinh tế nhỏ nhỏ, rồi sau đó, hẳn thấy một em bé nhỏ như ngón tay cái ngồi ở giữa cánh hoa dụi dụi mắt.

Oa! Bạch Tuyết hoảng sợ.

Oa! Em bé bên trong đóa hoa cũng bị thanh âm của Bạch Tuyết làm hoảng sợ.

Cái gì vậy a? Bên trong đóa hoa chính là một thiếu niên nhỏ nhỏ, sắc mặt hồng nhuận, đôi mắt ngáp nước, mái tóc nâu ngắn mềm mại, dáng vẻ bé như chỉ cần một cơn gió nhẹ thổi qua liền bay đi mất.

Bé vỗ vỗ ***g ngực của mình, định thần lại rồi mới mở miệng. Ta là Kiều An, các người là ai?

Người là ma pháp sư Kiều An? Bạch Tuyết hỏi.

Đúng vậy.

Vậy xin người giúp ta trở về trạng thái cũ, lập tức! Bạch Tuyết bổ nhào vào trước mặt Kiều An.

Oa! Mặt Bạch Tuyết tiến gần quá, Kiều An lại hoảng sợ, té ngã xuống cánh hoa.

???

Buổi tối, Kiều An sai bầy chú lùn đi thu thập tài liệu giúp trở về trạng thái cũ, chỉ là bầy chú lùn luyến tiếc Uy Liêm, luôn quần lấy bên người Uy Liêm không chịu đi.

Cưng à, chúng ta cùng đi đi, rừng rậm ban đêm rất tối, mấy chú sợ hãi lắm nha. Bầy chú lùn làm ra bộ dáng nhát gan dựa vào người Uy Liêm.

Uy Liêm..... Bạch Tuyết thở dài một hơi. Người nhẩn nại một chút đi.....

Uy Liêm nhìn nhìn Bạch Tuyết. Ý tứ của Bạch Tuyết chính là muốn hẳn hy sinh nhan sắc chứ gì.

Uy Liêm di động cước bộ đi ra ngoài huyết động, bầy chú lùn cao hứng phấn chấn theo sát sau Uy Liêm, thỉnh thoảng còn có người trộm vỗ vỗ vai Uy Liêm, sờ sờ ngực Uy Liêm, còn nói: Cưng à, đáng người không sai, có rèn luyện nha! Đợi lát nữa nếu như có quái vật đáng sợ xuất hiện, phải bảo vệ chú nha ác!

Hy sinh của người rất đáng giá! Bạch Tuyết vì Uy Liêm bi ai.

Lúc này, Kiều An không biết từ nơi này đưa đến một cái vạc chứa nước cùng dáng người của bé không sai biệt lắm, Kiều An dùng sức kéo, loay hoay chỉnh lại vị trí của cái vạc cho tốt.

Bạch Tuyết vẫn rất tò mò Kiều An vì cái gì mà bộ dạng lại nhỏ như vậy, có phải tất cả ma pháp sư đều có bộ dáng nfy không ta?

Nghĩ đi nghĩ lại, Bạch Tuyết không tự chủ được chìa ngón tay của hẳn ra, lặng lẽ đến gần Kiều An, rồi sau đó nhẹ nhàng mà đụng vào lưng Kiều An, khiến cho bé ngã sấp ở trên ngăn tủ.

Ô a! Kiều An kêu lên.

Phốc. Bạch Tuyết nhin không được cười ra tiếng. Ma pháp sư này như thế nào lại đáng yêu như vậy a! Ngay cả cái dáng ngã sấp xuống cũng rất thú vị.

Tiếp theo đại khái đợi đến hừng đông, Bạch Tuyết tỉnh ngủ, phát giác Uy Liêm đã trở lại bên cạnh hẳn.

Người đã về rồi! Bạch Tuyết đột nhiên hoảng hốt bò đến gần.

Ấn! Toàn thân Uy Liêm bần vô cùng, quần áo cũng bị xé rách nhiều chỗ, trên mặt còn có bùn đất.

Bảy chú lùn cũng đã ngã vào trên giường của mình ngủ vù vù.

..... Bạch Tuyết lặng im một chút. Vất vả cho người .....

Không. Uy Liêm cầm kiếm ôm trước ngực, ngồi ở bên cạnh Bạch Tuyết.

Kiều An ở trên ngăn tủ đứng trước cái vại nước bên trong có một thứ chất lỏng đang sôi sùng sục sủi bọt, Kiều An vừa quấy đều, vừa niệm niệm gì đó trong miệng.

Tốt lắm. Không bao lâu sau, Kiều An xoa xoa cái trán đầy mồ hôi, nói nhanh. Người uống nó là được. Sau khi uống xong, bất luận là ma pháp gì cũng có thể giải trừ, trở về bộ dáng cũ.

Bạch Tuyết vừa nghe vậy, lập tức tiến đến, cầm cái vại nước nhỏ xíu lên uống hết thứ chất lỏng không rõ kia.

Uy Liêm lẳng lẳng đứng nhìn, cũng không ngăn cản Bạch Tuyết. Dù sao Bạch Tuyết về sau là trai hay gái đều là chủ nhân của hẳn, còn chuyện ngày sau Y Lạc có cưới Bạch Tuyết hay không lại là chuyện khác. Công chúa của hẳn trong đầu trống trơn làm việc luôn không lo lắng chu đáo, hẳn cũng không cần phải dặn dò mọi chuyện.

Dù sao, hẳn luôn thích ứng trong mọi tình cảnh.

Bạch Tuyết uống xong thuốc, chỉ cảm thấy trong bụng lẫn trong đầu dường như có một ngọn lửa đang bùng lên, sau đó từng trận từng trận đau âm ỉ bắt đầu xuất hiện.

Đau..... Bạch Tuyết bất an nhìn Kiều An.

Người phải nhẫn nại một chút nga! Kiều An nói với Bạch Tuyết. Ta làm thuốc nào, dược hiệu cũng đều rất mạnh. Bởi vì muốn cải biến thân thể, trở về trạng thái cũ diện mạo nguyên bản, cho nên không chỉ là hơi đau, chờ chút nữa có thể càng đau hơn. Phải nhẫn nại nga, cần rằng chịu đựng một chút sẽ vô sự.

Đột nhiên một trận đau nhức mãnh liệt đánh úp lại, trước mắt Bạch Tuyết biến thành màu đen đầy đốm nhỏ, chân mềm nhũn, cả người té trên mặt đất. Cả thân thể như bị người dùng búa ra sức đánh mạnh, đau đến cả người run rẩy đổ mồ hôi.

Bạch Tuyết!

Trước khi mất đi ý thức, có một thân ảnh chạy tới trước người hẳn, hẳn mơ hồ nhìn không ra là ai, chỉ cảm thấy thanh âm đối phương gọi hẳn rất quen thuộc, nhưng đầu óc hẳn càng lúc càng hỗn loạn đã mất đi năng lực nhận biết.

Bạch Tuyết!

Thanh âm kia, dường như là..... Y Lạc.....

???

Thân thể đau đớn như bị tra tấn suốt vài ngày liên tục không ngừng, Bạch Tuyết sốt cao, ý thức mơ hồ mê man rất lâu. Hẳn không ngừng nằm mộng, mơ thấy mới trước đây gặp được Y Lạc xinh đẹp, Y Lạc hướng hẳn cười, hẳn định tới gần Y Lạc, nhưng thân thể như là bị vướng vào một tấm lưới vô hình giữ chặt khiến hẳn không thể động đậy, không thể chạm đến Y Lạc.

Bạch Tuyết không ngừng nói lời vô nghĩa.

Hẳn mơ thấy màu lam của bầu trời, màu lam của biển khơi, bầu trời không mây có hải âu đang bay lượn, mà mặt trời rất lớn, ánh sáng rực rỡ khiến cho hẳn hoa mắt.

Y Lạc cách hẳn càng ngày càng xa, sau đó một con sóng to đánh úp lại, thân ảnh của Y Lạc biến mất trước mắt hẳn.

Đột nhiên mở to hai mắt, Bạch Tuyết từ trong mộng tỉnh táo lại, Y Lạc đang ngồi ở mép giường cầm khăn mặt lau mồ hôi cho Bạch Tuyết mới ngừng tay, Y Lạc không dự đoán được Bạch Tuyết lại đột nhiên tỉnh lại.

Bạch Tuyết kinh hoảng thở phì phò, lúc này đột nhiên một cảm giác nóng rực bốc lên, có cái gì xông lên yết hầu, hẳn buồn nôn, đem uest vật toàn bộ phun ra.

Chậm một chút! Y Lạc nhanh chóng cầm cái chậu đến, may mắn tiếp được.

Ánh mắt Bạch Tuyết ánh mắt lướt đến khuôn mặt quen thuộc của Y Lạc, mắt đột nhiên đầy nước, ôm lấy thất lũng Y Lạc lớn tiếng khóc òa lên.

Ta mơ thấy người bị sóng to cuốn đi, thật đáng sợ a! Bạch Tuyết gất gao ôm chặt Y Lạc.

Y Lạc bị ôm ngang người, một tay cầm khăn mặt, một tay bưng chậu, thở dài. Ta ở trong này, nơi này không có sóng to đâu, yên tâm đi!

Bạch Tuyết khóc thỏa xong mới buông Y Lạc ra, hẳn phát giác mình đang ở trong một căn phòng rất lạ lẫm, hẳn đang nằm trên một cái giường lớn, mà căn phòng rộng lớn, đồ dùng trong phòng bố trí thanh lịch đơn giản, trừ bỏ Y Lạc ra, còn có hai hầu gái xa lạ.

Hầu gái vội vàng cầm lấy chậu trong tay Y Lạc, Bạch Tuyết ngẫm lại, phát giác cảm giác giống thật lâu trước kia, trước khi hẳn ăn lầm trái táo độc. Điều này làm cho hẳn cảm thấy có chút choáng váng.

Nơi này là nơi nào? Bạch Tuyết hỏi.

Y Ma. Y Lạc ngẩn gọng trả lời.

Y Lạc sờ sờ trán Bạch Tuyết, thấy cơn sốt của Bạch Tuyết đã lui, vốn định rời đi, nhưng Bạch Tuyết sống chết ôm lấy y, nửa điểm cũng không có ý buông ra. Ý định rời khỏi của Y Lạc cũng vì Bạch Tuyết mà giảm dần, y nhìn Bạch Tuyết một lúc, thần sắc trông tái nhợt, dường như không thể không có y.

Đáy lòng Y Lạc hiện lên một tia nhu tình.

Người tại sao lại ở bên cạnh ta? Bạch Tuyết lúc này mới phát giác ra có gì đó không đúng lắm. Ta rõ ràng đang ở chỗ của ma pháp sư tại Di Vong Sâm Lâm..... Ta nhớ rõ ta uống thuốc trở về trạng thái cũ.....sau đó toàn thân đau đến chết.....

Bạch Tuyết nghĩ đến đây, một bàn tay lập tức đặt lên ngực mình.

Bạch Tuyết thần sắc ngưng trọng lặng im ba giây.

Phảng!

Ta vốn là đến Raleigh đón người, nhưng mẹ người nói người đến Di Vong Sâm Lâm. Nàng cho ta bản đồ, muốn ta đi tìm người. Y Lạc nói: Ai ngờ vừa thấy người, liền phát hiện người vẽ mặt thống khổ té trên mặt đất, nằm im không nhúc nhích. Y khi đó ngoại trừ bất ngờ còn rất kích động. Cả đời Y Lạc cũng sẽ không quên cảm giác lúc đó, y bối rối hô to tên Bạch Tuyết, cảm xúc khẩn trương này từ khi sinh ra chưa từng có. Khi đó y rất sợ hãi sẽ mất đi Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết ngẩn ngơ, cũng không biết có nghe được lời Y Lạc nói hay không, Bạch Tuyết tiếp theo nhắc lên cái mền trên người, sau đó đem quần cởi ra, lục tìm bên trong.

Ma pháp sư kia nói vài ngày sau người mới tỉnh lại, cho nên muốn ta đem người mang về. Y Lạc vững vàng thuật lại. Sau đó ta liền đem người mang về vùng phụ cận Y Ma chiếu cố.....

Y Lạc chợt nhìn thấy hành động quái dị của Bạch Tuyết.

Y Lạc..... Bạch Tuyết đem ánh mắt từ đũng quần thu hồi, nhìn sang Y Lạc.

Ăn?

Con trai cùng con trai có thể kết hôn đúng không? Khuôn mặt Bạch Tuyết suy sụp, thực ai oán nhìn người yêu mến.

Đương nhiên không được. Y Lạc cho lui hầu gái bên cạnh.

Người nói cho ta biết, vô luận ta biến thành như thế nào người đều sẽ kết hôn với ta.

Nhưng người cũng nên nói cho ta biết người định biến thành như thế nào? Y Lạc khẳng định trong đầu tiểu quỷ này lại có trò gì mới đây.

Đừng như vậy mà, người đáp ứng ta trước đi a, để cho ta biết tình yêu của chúng ta có thể chịu nổi khảo nghiệm. Ta yêu người đến như vậy a! Bạch Tuyết cười hì hì hỏi Y Lạc, nhưng hấn thấy kỳ quái lắm, Y Lạc như thế nào lại không giống người khác bị lời ngon tiếng ngọt của hấn lừa gạt a.

Bạch Tuyết đáng yêu, tình yêu là không thể chịu nổi khảo nghiệm, người cứ thử khảo nghiệm nó, nó sẽ bị hủy cho người xem Y Lạc nhéo nhéo hai má phần nộn của Bạch Tuyết.

Được rồi! Nếu như vậy ta liền thành thật nói cho người. Bạch Tuyết có chút nhụt chí, Y Lạc chính là không chịu hứa. Người có biết ta đến Di Vong Sâm Lâm làm cái gì không?

Không biết.

Ta a, chạy đi tìm ma pháp sư, bắt hấn đem ta biến trở về thân con trai. Bạch Tuyết nhìn Y Lạc, đột nhiên cười khanh khách.

Y lạc hít sâu một hơi. Người nói cái gì..... Sắc mặt y có chút trắng.

Ta đã biến trở về làm con trai rồi nha! Bạch Tuyết bắt lấy tay Y Lạc, dán trước ngực mình. Xem đi, không thấy! Hấn cười đến vạn phần vui vẻ.

Trời ạ! Y Lạc cảm thấy trời đất quay cuồng. Ta vừa mới nói với phụ vương ta, ta muốn cùng “Công chúa” của Raleigh quốc kết hôn, mà ngày kết hôn chỉ còn cách vài ngày nữa thôi.

Hơn nữa..... Bạch Tuyết nhỏ giọng nói: Hơn nữa, phía dưới cũng đã dài ra rồi nha! Hấn cười trộm, hy vọng những năm gần đây rất cục đã trở thành sự thật, hấn thật vô cùng vui vẻ.

Y Lạc choáng váng. Y như thế nào đã quên tiểu quỷ này cho tới bây giờ luôn luôn không chịu an phận làm thân nữ nhi chứ.

Làm sao vậy Y Lạc? Cuối cùng Bạch Tuyết cũng phát giác sắc mặt của Y Lạc không đúng lắm. Người không thích ta biến trở về như cũ sao? Kỳ thật chỉ cần có tình yêu, cái gì cũng đều được không đúng sao? Hay là người không có kinh nghiệm yêu đương với con trai? Chúng ta có thể từ từ tập luyện a! Ngàn vạn lần đừng nói muốn ta trở lại làm con gái nha, ta đây sẽ thống khổ đến chết luôn! Bạch Tuyết hai mắt đầm lệ lưng trông nhìn Y Lạc, hy vọng lấy nhu tình giành được đồng tình.

Người thật sự toàn bộ đều biến trở về như cũ sao? Y Lạc suy nghĩ, nếu phía trên trở về như cũ, phía dưới vẫn không có, vậy sẽ làm cho hấn sinh mấy đứa trẻ trước, để tránh ngày sau sinh không được.

Đúng vậy, hay là người muốn tận mắt xác nhận. Bạch Tuyết cười khanh khách. Hấn rất thích nói giỡn.

Được. Y Lạc lập tức lấy tốc độ nhanh như chớp đưa tay xuống nửa người dưới của Bạch Tuyết.

Ai nha, đáng ghét nha! Bạch Tuyết đỏ mặt. Người như thế nào đã vậy rồi, người ta sẽ thẹn thùng nha!

..... Y Lạc không nói gì.

Tuy rằng còn cách một lớp y phục, nhưng vật thể trong tay hình dạng rõ ràng, Bạch Tuyết hiện tại thật sự là một đứa con trai không hơn không kém.

Chúng ta đây đi tìm phụ vương người, nói với ông ta vài ngày sau sẽ cử hành hôn lễ. Bạch Tuyết cười khanh khách.

???

Bạch Tuyết luôn nghĩ đến cái gì thì làm cái đó, hoàn toàn không bao giờ lo lắng hậu quả, cũng chưa từng nghĩ đến.

Y Lạc bị Bạch Tuyết kéo đi, nhìn thấy bóng lưng Bạch Tuyết, lớn như vậy, trải qua vô số trận đấu tranh trong cung đình, không ai có thể khiến cho y suy sụp ý chí, nhưng vào lúc đó, lần đầu tiên y cảm thấy mình có loại xúc động muốn rơi lệ.

Nhất định sẽ cùng cha của mình khai thông bao nhiêu lần cũng được cho đến khi được phép, Y Lạc lúc này mới thực sự chấp thuận Bạch Tuyết cùng nhau tiến đến chỗ phụ vương.

Nguyên bản đáp ứng cưới Bạch Tuyết, trừ bỏ bởi vì luyện tiếc từ bỏ Bạch Tuyết xinh đẹp ra, nhiều ít cũng vì muốn cùng Raleigh liên minh để tăng cường thế lực của mình trong cung đình. Ai ngờ được Bạch Tuyết lại dùng chiêu này giết cho y trở tay không kịp, còn đâm lao phải theo lao không cưới không được. Nếu từ hôn, đất nước của y có thể mất đi chiến hữu Raleigh này.

Đi như thế nào? Quẹo trái hay là quẹo phải? Bạch Tuyết lắc lắc tay Y Lạc, hỏi.

Quẹo phải.

Bạch Tuyết thật vui vẻ cùng Y Lạc đi đến nơi quốc vương cùng các đại thần thương nghị, chờ thị vệ vào thông báo, bọn hắn được dẫn vào.

Y Ma quốc vương với mái tóc bạc trông hơi già, đội một chiếc vương miện mặc một thân hoa phục trông ông gầy yếu phi thường, thoạt nhìn thực nghiêm khắc hơn nữa bộ dáng đầy quyền uy không thể đến gần. Bên cạnh ông có vài tên đại thần đang đứng chung quanh, mà Y Lạc thì đang thì thầm bên tai Bạch Tuyết nhất nhất nói tỉ mỉ thân phận cùng địa vị của những người đó.

Người chính là Bạch Tuyết? Sắc mặt quốc vương ngưng trọng nhìn đứa con cùng “Công chúa” nước láng giềng, ngữ khí của ông hoàn toàn chẳng có chút thân mật.

Đúng vậy. Bạch Tuyết trả lời.

Y Lạc đã đề cập qua với ta về chuyện của ngươi, bởi vì “thân phận” đặc thù của ngươi, chuyện kết hôn này ta tuy rằng muốn phản đối, chỉ là Y Lạc lại thập phần kiên trì. Quốc vương đối với một người vợ của con mình từ con trai biến thành con gái rồi lại biến ngược trở về có ấn tượng rất xấu. Nếu các ngươi muốn ở bên nhau cũng có thể, chỉ là ngươi phải lấy thân phận “Công chúa” Raleigh mà ở lại đây, mặt khác không được chiêu đãi khách, không được tuyên cáo bốn phía, đối ngoại thì nói bởi vì chiến sự đang tới gần cho nên hết thảy đều được giản lược. Như vậy mới không làm mất mặt Y Ma quốc chúng ta, để cho những quốc gia khác cười con ta cưới cái..... không biết là cái thứ “Công chúa” gì làm vợ.

Bạch Tuyết nghe đến đó, tức giận đến muốn chửi ầm lên. Nói cái gì a, lão đầu chết tiệt này!

Y Lạc lập tức che miệng Bạch Tuyết lại. Cám ơn phụ vương thành toàn.

Ồ...ồ...ồ... Bạch Tuyết bị Y Lạc che miệng không có biện pháp nói chuyện, chỉ có thể không ngừng giơ chân.

Đã biết còn không đi xuống! Quốc vương nói.

Y Lạc ôm ngang người Bạch Tuyết, không dám lưu lại thêm chút nào, lập tức ôm hắn đi ra ngoài. Nơi này không phải là nơi Bạch Tuyết có thể làm càn, Bạch Tuyết trong đầu trống rỗng không có tâm cơ, thực dễ dàng gặp chuyện.

Khi Y Lạc rời đi, y cảm thấy ánh mắt của toàn bộ mọi người trong phòng dường như tập trung hết trên người y, phảng phất muốn đâm thủng ra một cái lỗ lớn.

Y Lạc! Có người lên tiếng. Chúc mừng con!

Y Lạc mỉm cười hỏi thăm người nọ. Cám ơn người, chú.

Bạch Tuyết lúc này thoáng nhìn, cái người đàn ông được Y Lạc gọi là chú trên mặt có cảm xúc phức tạp. Người này mặc một bộ áo giáp như vừa mới chinh chiến trở về, trên mặt hắn có chút thương cảm, mà ánh mắt nhìn thẳng Y Lạc.

..... Lấy trực giác “phụ nữ” Bạch Tuyết nuôi cấy nhiều năm qua, hẳn khẳng định hai người này có điều âm mưu.

Bạch Tuyết gắt gao ôm chặt Y Lạc, trừng mắt nhìn ông chú kia một cái.

Y Lạc là của hẳn, ai cũng không được phép cướp đi. Bằng không tới một người chém một người, đến hai người chém cả đôi.

Tuy rằng ta thích đàm mỹ nhưng mà ta phải nói một câu...Bạch Tuyết ngu kinh dị >.< ps:=” bầy=”” chú=”” lùn,=”” ha=”” ha=”” ha,=”” có=”” ai=”” bị=”” té=”” ghé=”” không=””>

4. Chương 4

Bạch Tuyết ở Y Ma quốc, phòng của hẳn cũng chính là phòng Y Lạc, giường hẳn chính là giường Y Lạc, hẳn từ trước đến giờ luôn nghỉ sau khi mình khôi phục thân thể bình thường thì có thể cùng Y Lạc sống hạnh phúc, hai người nhân nhã sống đến già. Nhưng sự thật chứng minh, tương lai thật sự không tốt đẹp giống như trong tưởng tượng, cho dù Y Lạc có cưới hẳn về nhà, thế giới này vẫn là giống nhau, cũng không có bởi vậy mà trở nên tốt đẹp hơn.

Bạch Tuyết cầm một thanh đoản kiếm sắc bén ngồi ở bên giường, chờ Y Lạc trở về.

Hẳn cảm thấy có chút tịch mịch, bởi vì Y Lạc thường xuyên đi vắng không ở bên cạnh hẳn. Chuyện Y Lạc cần xử lý rất nhiều, hẳn để ý thấy bình thường khi Y Lạc trở về phòng nằm xuống liền ngủ, tỉnh ngủ lại lập tức rời đi, cho nên hẳn cảm thấy thật tịch mịch.

Âm thanh cửa mở vang lên, Y Lạc mang theo khuôn mặt mỗi một trở về phòng. Vào lúc giữa trưa nghị sự với các đại thần, trước đó Y Lạc cùng bọn họ thảo luận suốt ba ngày chuyện tấn công Tắc Lập Tây Á, binh lực đã tập hợp đầy đủ, chỉ còn lại chuyện nên để ai đứng đầu mang binh xuất phát mà thôi.

Người chú Phật Lô Đức yêu cầu để chính mình lãnh binh, Y Lạc nghe vậy cảm thấy rất phức tạp. Chú y mặc dù có kĩ năng, bất quá nhiệm vụ này thật sự quá nguy hiểm, y không muốn để thân nhân đi mạo hiểm.

Y Lạc đóng cửa, thấy Bạch Tuyết lẳng lặng ngồi ở trên giường không nói một câu.

Làm sao vậy? Y Lạc nhìn thấy đoản kiếm trên tay Bạch Tuyết. Cầm kiếm để làm gì, mau đặt nó xuống!

Cùng ta nghỉ không giống với..... Bạch Tuyết ra vẻ nan giải.

Cái gì không giống với? Y Lạc tới gần Bạch Tuyết, cầm lấy đoản kiếm trong tay hẳn.

Ta muốn cắt tóc, đừng lấy đi chứ! Bạch Tuyết nói.

Một mình người định cắt như thế nào? Uy Liêm đâu? Y Lạc phát giác ra thị vệ Bạch Tuyết luôn mang theo bên mình đã đi vắng.

Bị ta đuổi ra ngoài rồi.

Sao vậy? Hẳn chọc người tức giận à?

Bởi vì người đi vắng a! Bạch Tuyết ôm thắt lưng Y Lạc, tựa vào trên người y. Ta nói với Uy Liêm rằng người đi vắng không ở bên cạnh ta, ta cảm thấy rất khó chịu, đứng cũng không được ngồi cũng không xong, kết quả tên chết tiệt kia lại có thể hỏi ta có phải hay không cái kia đã đến, cho nên mới nóng nảy không thôi. Ta rống lên một câu: Đã lâu rồi chưa đến, mà từ nay về sau cũng sẽ không đến nữa! sau đó đem hẳn đá ra ngoài.

Y Lạc cười ra tiếng, khuôn mặt mỗi một nhờ Bạch Tuyết mà có lại thần thái sáng ngời.

Thật sự là tức chết ta mà. Bạch Tuyết nói.

Ta giúp người cắt đi!

Ngắn nhiều không? Y Lạc hỏi.

Giống người đi nha.

Vậy không phải trông rất giống con trai sao?

Ta là con trai mà!

Tùy người. Ngón tay Y Lạc lướt lên mái tóc dài, mái tóc đen của Bạch Tuyết thập phần xinh đẹp, cắt đi thật sự rất đáng tiếc.

Từng lọn tóc màu đen rơi rụng xuống dưới, trong phòng im lặng, chỉ có tiếng hít thở nhẹ nhàng của hai người, cùng tiếng cọ xát của lưỡi dao sắc bén cắt vào mái tóc của Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết ôm chặt thắt lưng Y Lạc, vùi đầu vào y phục của y, rất lưu luyến cảm giác ấm áp này.

Ta muốn nói với người..... Bạch Tuyết mở miệng.

Àn.

Ngày hôm qua ta lại nằm mơ.

Lại là khung cảnh biển khơi kia sao?

Àn, cảm giác càng ngày càng chân thật. Hơn nữa mỗi lần ta tỉnh lại người cũng không ở bên cạnh ta, ta thật sự rất hoảng sợ. Bạch Tuyết nói hết.

Ta có chuyện phải làm. Y Lạc dù sao cũng là Hoàng tử của một quốc gia, chuyện cần y xử lý rất nhiều. Tuy rằng y mang theo Bạch Tuyết trở về, nhưng cũng không thể vì Bạch Tuyết mà gác lại những chuyện bên người. Y là một con người rất có trách nhiệm, chìm đắm trong tình yêu không phải là tính cách của y.

Càng không xong chính là..... Bạch Tuyết thở dài một hơi. Chúng ta ở bên nhau lâu như vậy, người đều không có hôn ta, hơn nữa cho dù ngủ cùng nhau, người cũng không có ôm ta một cái.

Vừa vặn tĩa xong tóc cho Bạch Tuyết, bàn tay Y Lạc dừng lại ở bên cần cổ trắng ngần của Bạch Tuyết giữ chặt một chút.

Hai người con trai ôm nhau rất kỳ quái. Y Lạc tuy rằng thích Bạch Tuyết, nhưng vẫn là có chút giẫy dụa. Trước kia y cũng có thử chạm qua đàn ông, nhưng hoàn toàn không có cảm giác yêu thích, cho nên sau này cũng không còn hứng thú tiếp tục. Hiện giờ gặp Bạch Tuyết, tiểu quỷ linh tinh nửa nam nửa nữ này lại đem y xoay tới xoay lui, khiến cho y đứng là muốn tiến cũng không được mà lùi cũng không xong.

Sao lại kỳ quái a, ta yêu người mà. Bạch Tuyết đột nhiên ngẩng đầu lên, trong ánh mắt lóe ra quang mang nghịch ngợm. Như vậy đi, ta hôn nhẹ một cái được không?

Tiểu quỷ này..... Y Lạc bật cười, y còn đang suy nghĩ, Bạch Tuyết mới vừa rồi trong lời nói vì cái gì lại cường điệu mình rất tịch mịch, nguyên lai là vì làm cho y có cảm giác mang tội.

Hôn một cái đi, Y Lạc cương ơ. Bạch Tuyết túm lấy tay Y Lạc, thuận thế đem chính mình kéo lên.

Bạch Tuyết sau khi cắt tóc thoát nhìn không còn cảm giác nữ tính như trước kia nữa mà là cảm giác như một đứa bé trai ngây ngô, trong lúc Y Lạc còn đang không để ý, Bạch Tuyết càng tiến sát lại, Y Lạc có thể cảm thấy được hơi thở nhẹ nhàng của Bạch Tuyết phả lên đôi môi của mình.

Sau đó, giống như là một luồng điện mạnh mẽ đánh trúng mang đến run rẩy, Bạch Tuyết hút lấy đôi môi Y Lạc, đem đầu lưỡi thăm dò vào trong miệng y, không thuần thực mà hôn môi lại mang đến rung động, Bạch Tuyết cắn lên môi, cắn bị thương cả lưỡi y, lại không ngừng liếm lộng lung tung trong khoang miệng của Y Lạc. Tuy là ngây ngô trực trác không thuần thực, nhưng trong cơ thể y lại kịch liệt phản ứng, y cảm giác máu tựa hồ trong nháy mắt sôi trào, kịch liệt đến mức làm cho y choáng váng không thôi.

Rất lâu sau, Y Lạc đem Bạch Tuyết nhẹ nhàng đẩy ra. Bạch Tuyết ngược nhìn y, y nhìn lại khuôn mặt ngây ngô kia.

Ánh mắt Y Lạc thâm thúy, dừng ở trên người Bạch Tuyết.

Hắc hắc! Bạch Tuyết không rõ ý tứ cười cười. Đây là lần đầu tiên chúng ta hôn môi nha, thật sự là một khắc kỷ niệm đáng giá a! Người nghỉ ngơi đi, ta đi tìm Uy Liêm luyện kiếm, đợi đến khi người tỉnh lại ta sẽ trở về tìm người. Bạch Tuyết đứng cách Y Lạc một chút, rồi sau đó lại vọt lại trộm hôn y thêm một cái.

Buổi tối gặp lại nha. Bạch Tuyết cười hi hi rời khỏi phòng.

Y lạc ngồi ở trên giường, sau khi Bạch Tuyết rời đi, trái tim mà y tự cho là kiên cường vạn phần bắt đầu mãnh liệt đập loạn trong ***g ngực, thần sắc trên khuôn mặt từ trước đến nay luôn tự nhiên đờ đẫn đến tận mang tai.

Trời ạ, cái này bảo ta làm sao mà ngủ a! Y Lạc thở ra một hơi thật dài.

Y cho tới bây giờ chưa từng có cảm giác kịch liệt như vậy, chỉ là một cái hôn môi, liền quấy nhiễu toàn bộ tâm trí, đoạt đi hết thủy lý trí của y. Lỡ tai y ong ong vang vang, tim của y hoàn toàn bị Bạch Tuyết chiếm cứ, một chút cũng không còn là của mình.

Cất kiếm, hít một hơi thật sâu, Y Lạc ôm đầu ngồi ở mép giường nhăn nhó. Nguyên bản tính toán trở về ngủ một chút rồi tiếp tục nghiên cứu và thảo luận chính sự, vậy mà trong lòng đều bị quấy rầy, y ở trong phòng trầm tĩnh một hồi lâu, quyết định trước cứ làm việc đã.

Y Lạc sải bước qua đình viện, đột nhiên thoáng nhìn thấy thân ảnh của Bạch Tuyết, vì thế y liền dừng cước bộ, đứng ở nơi có chút xa nhìn Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết với mái tóc cắt ngắn xem ra tinh thần rạng rỡ, cầm kiếm trong tay, đang cùng thị vệ Uy Liêm đánh nhau, luyện tập kiếm thuật. Uy Liêm vài lần muốn đánh bay kiếm của Bạch Tuyết, đều bị Bạch Tuyết dùng tiếng rống mà bắt đắ dĩ phải thu hồi, vài nữ quý tộc lẫn cung nữ đứng một bên che miệng cười, ánh mắt các nàng tuy rằng cơ hồ đều dừng lại ở trên người Uy Liêm, nhưng cũng có người nhìn chăm chú vào Bạch Tuyết.

Y Lạc nhìn Bạch Tuyết, khóe miệng không tự chủ được cong lên.

Y Lạc cũng hiểu được, Bạch Tuyết trời sinh còn có khả năng hấp dẫn người khác nhìn chăm chú.

Khi Bạch Tuyết là con gái, Bạch Tuyết xinh đẹp cơ hồ làm cho toàn thể đàn ông đều điên cuồng, khi Bạch Tuyết khôi phục thành con trai, khí chất cao quý lẫn tiêu sái cùng dung mạo tuấn tú của Bạch Tuyết lại tăng thêm một phần phá hoại. Bạch Tuyết có thể hấp dẫn những quý tộc lẫn cung nữ, cũng đồng thời mê hoặc cả y.

Lúc này, Bạch Tuyết may mắn đánh rơi kiếm trong tay Uy Liêm, Uy Liêm làm ra vẻ đầu hàng, Bạch Tuyết liền lớn tiếng mà cười sang sảng.

Nhóm cung nữ vì Bạch Tuyết vỗ tay hoan hô, hân cũng hào phóng nhận sự ca ngợi của các nàng.

Bạch Tuyết ở trong đình viện dạo qua một vòng, bộ dáng rất đặc ý. Ai biết dưới chân vô tình đạp phải thanh kiếm Uy Liêm đánh rơi trên mặt đất, liền lảo đảo ngã về phía trước.

Uy Liêm vội cúi tay ra ôm lấy Bạch Tuyết, hai người dựa vào quá chặt chẽ, phi thường thân mật. Bạch Tuyết ôm chặt Uy Liêm, giống như mới vừa rời ở trong phòng dùng sức ôm lấy y.

Y Lạc chau mày, thần sắc nhanh chóng chuyển thành âm hàn.

Y thật muốn đem tay chân của Uy Liêm chặt bỏ, chỉ vì hân dám nhìn chăm chú vào người nọ, Uy Liêm còn gắt gao ôm chặt lấy nữa.

Loạn thất bát tao! Y Lạc đổi tầm mắt, giữ yên lặng bỏ đi.

???

Một lần nữa trở lại phòng nghị sự, đại thần ở bên trong liên tục thương nghị nhìn thấy y trở lại, có chút kinh ngạc.

Tiếp tục đi! Y Lạc kéo một chiếc ghế dựa, mở ra hồ sơ cùng bản đồ, nắm chặt tay lắng nghe kế hoạch của các đại thần.

Anh trai Nhã Khả Bố cùng chú Phật Lô Đức cũng vẫn còn ở lại.

Con không phải về nghỉ ngơi sao, sao lại trở lại? Con đã vài ngày nay không ngủ rồi. Phật Lô Đức an vị ở bên người Y Lạc nhích lại gần, nhỏ giọng hỏi.

Ngủ không được. Y Lạc trả lời.

Khi các đại thần thương thảo đến kế hoạch tác chiến, Nhã Khả Bố đang trầm tư mở miệng. Ta cảm thấy không thể thực hiện được.

Một câu của Nhã Khả Bố, đánh gãy toàn bộ ý kiến của các đại thần.

Y Lạc cũng mở miệng. Ta cũng cảm thấy như vậy.

Hai vị điện hạ.....

Y Lạc chỉ vào bản đồ. Từ nơi này đến nơi đây đại khái cần phải đi năm ngày, trừ phi chúng ta có thể vô thanh vô tức hành quân, nếu muốn lấy số quân ít ỏi vừa tiêu diệt quân biên cảnh của Tắc Lập Tây Á vừa muốn không cho bất luận kẻ nào phát hiện, thật sự quá mức khó khăn. Các vị đại thần xin xem lại chiến lược đi, hãy chú ý đến tất cả các nhân tố, đừng để cho quân ta hy sinh vô ích.

Nhã Khả Bố tiếp lời: Chiếu theo cách nói của Y Lạc, ta muốn các người tìm ra cách có thể dùng ít quân nhất bất ngờ đánh biên cảnh, không để cho tin tức đến Hoàng cung Tắc Lập Tây Á.

Y Lạc cùng Nhã Khả Bố từ nhỏ bất hoà, chỉ duy có đối với tác chiến cách nhìn đều rất giống nhau.

Đúng vậy hai vị điện hạ. Các đại thần lại bắt đầu hao tổn tâm trí.

Nhã Khả Bố chủ trương bảo vệ cho Y Ma không vướng vào chiến tranh, Y Lạc cùng phụ vương giống nhau cho rằng đối ngoại phát triển mới có thể có thành tựu.

Trên đại lục mọi người quá mức an nhàn, trăm năm qua đắm chìm trong khoái hoạt, không có tiến bộ không có biến chất. Một tộc người giậm chân tại chỗ như vậy, đến cuối cùng chỉ có một đường diệt vong. Y Lạc có cách nhìn giống như cha mình, cảm thấy nên thôn tính các quốc gia nhỏ yếu, lưu lại cường quyền chủ đạo, mới có thể đạt tới chân chính thống nhất, mới có thể dẫn dắt mọi người hướng tới một thời đại chói lọi.

Nhưng mà chiến tranh cũng mang đến hủy diệt lẫn tai họa tàn khốc, Y Ma Quốc vương chỉ nghĩ đến mở rộng ra bên ngoài, hoàn toàn không để ý lo đến sự sống chết của nhân dân. Mà Y Lạc ngoài chuyện muốn xâm lược ra, chính là muốn đem hết thầy thương vong giảm đến thấp nhất.

Y Lạc, ta có chút chuyện muốn nói riêng với con, con có thời gian không? Trong lúc Y Lạc vẫn hết sức trầm tư, Phật Lô Đức thấp giọng nói nhỏ bên tai Y Lạc.

Y Lạc đang cúi đầu lật tới lật lui hồ sơ nghe thấy chú nói vậy, dừng động tác trong tay. Không cần phải nói, ta cùng Nhã Khả Bố cũng sẽ không đáp ứng cho người dẫn binh đâu chú à.

Người chú Phật Lô Đức của bọn họ chỉ lớn hơn bọn họ có mười mấy tuổi, giống như một người anh trai lớn của họ vậy. Nhã Khả Bố cũng rất yêu quý người chú này, bọn họ không có lý do gì để cho người thân đi mạo hiểm như vậy.

Không phải..... chuyện mà ta muốn nói không phải chuyện này..... Về mặt Phật Lô Đức có chút ảm đạm.

Phật Lô Đức xuất thân quân nhân cá tính thập phần tốt bụng, nửa điểm cũng không có thói xấu nào. Hắn là người có vẻ ngoài đầy nhã nhặn, đến tuổi ba mươi vẫn còn chưa có kết hôn, đáng người rắn chắc vĩ ngạn anh tuấn, có thể mang lại cho người khác cảm giác an toàn mười phần, lại là một quân nhân vô cùng vĩ đại, đến nỗi trong hoàng cung có rất nhiều nam nữ đều ngưỡng mộ hắn trong lòng.

Có sự tình gì thỉnh cứ nói ở trong này đi! Y Lạc không muốn khiến cho sự tình trở nên phức tạp, y biết nếu như bí mật gặp gỡ Phật Lô Đức, sẽ phát sinh chuyện như thế nào. Trong lòng Phật Lô Đức vẫn còn nghĩ về y.

Con thật sự thích người kia sao? Thanh âm Phật Lô Đức rất thấp, cực kỳ đè nén, nghe khàn khàn thập phần sâu nặng.

Y Lạc nhìn chăm chăm chữ trong hồ sơ không nói một câu.

Con biết rõ ta vẫn còn rất yêu con, ta không thể không có con..... Phật Lô Đức nói hết. Con còn yêu ta không, Y Lạc? Chúng ta có cơ hội bắt đầu lại một lần nữa hay không?

Cho tới nay ta đối với người luôn tôn kính, so với yêu còn nhiều hơn. Y Lạc đóng hồ sơ, đem ánh mắt chuyển hướng sang các đại thần, lên tiếng: Kế tiếp thảo luận vấn đề bố trí binh lực.

Rất lâu trước kia, hầu như tất cả mọi người đều nói thương yêu y, ngoại trừ những người con gái mà y đã quên tên, còn có cả Phật Lô Đức. Y thập phần nghi hoặc, không rõ yêu là cái gì, vì thế người khác nói yêu, y liền đơn giản chấp nhận.

Trong lúc đó y cũng cố gắng tìm hiểu cái gọi là yêu từ miệng mọi người, nhưng từng người từng người một cứ lần lượt bỏ đi, bởi vì các nàng phát hiện y đồng thời cũng ở bên những người khác. Phật Lô Đức vào mọi lúc để ở bên cạnh y làm bạn, lắng nghe tâm sự của y, cho y lời khuyên, nhưng cũng vào thời điểm mà y bắt lực nhất thừa dịp mà nhảy vào.

Dù sao thì hết thấy đều đã là chuyện quá khứ. Y cuối cùng cũng đã tìm được một người chỉ nhìn chăm chú vào mình, chưa từng có ý niệm nào khác. Y nhìn thấy trong đôi mắt kia là khát vọng được y ôm lấy đến thế nào, hy vọng mãi mãi ở bên y suốt quãng đời còn lại. Dần dần, y biết lòng mình đã dừng lại trên một người duy nhất, y đã yêu Bạch Tuyết, hơn nữa còn vì Bạch Tuyết lo lắng, cảm giác này trước đó chưa từng có.

Y Lạc hiểu ra sự tồn tại của Bạch Tuyết đã sớm lật đổ địa vị của bất cứ con người nào đã từng ở trong tim y, mà trở thành thứ tồn tại trân quý nhất.

???

Luyện kiếm đến một thân đầy mồ hôi, Bạch Tuyết tắm rửa xong ngã vào trên giường toàn thân vô lực, buồn ngủ.

Uy Liêm. Bạch Tuyết suy yếu kêu lên một tiếng.

Hoàng tử điện hạ có gì phân phó. Uy Liêm đang ở một bên lau kiếm ngẩng đầu lên.

Cả người ta vừa mỏi vừa đau, thật là khổ sở. Người lại đây giúp ta đấm lưng xoa bóp chút đi. Bạch Tuyết ở trên giường cố gắng lật người, thành hình chữ đại nằm trên nệm lông thiên nga.

Uy Liêm đặt kiếm xuống, đi đến bên giường vì Bạch Tuyết xoa bóp tay chân. Hoàng tử của hắn ngày thường không thích hoạt động, hễ hứng lên mới chạy đi luyện kiếm, cũng khó trách thân thể chịu không nổi.

Đau muốn chết a, người nhẹ tay một chút coi! Bạch Tuyết oán hận. Người không nên cậy mạnh a, lực đạo lớn như vậy, có phải hay không không vừa lòng với ta, cho nên mượn cơ hội phát tiết a!

Nếu là phát tiết, hẳn là làm như thế này. Uy Liêm làm mẫu một chút, thỉnh thoảng bóp mạnh cánh tay của Bạch Tuyết.

Oa a a!! Bạch Tuyết kêu la thảm thiết.

Có phải còn đau hơn không?

Bạch Tuyết đau đến chảy nước mắt, nói cũng nói không nên lời, chỉ có thể mãnh liệt gật đầu.

Xoa bóp nhiều một chút ngày mai sẽ không sao. Uy Liêm giảm nhẹ lực đạo.

Đau chết mất. Bạch Tuyết oán hận.

Ngài tự tìm. Uy Liêm trả lời.

Người thực đáng giận, đã vậy còn quá tay đối với ta. Bạch Tuyết chu chu miệng.

Như vậy mới tốt cho ngài. Uy Liêm lại dùng lực xoa nhẹ vài cái, đến khi Bạch Tuyết hết rên rỉ, lần thứ hai thả lỏng lực đạo.

Đúng rồi, buổi sáng hôm nay người dạy ta chiêu đó rất hữu dụng nha, Y Lạc dường như thật sự dao động. Người còn có chiêu nào khác không? Để cho ta thử thêm. Bạch Tuyết nhớ tới lúc chiều mặt Y Lạc đỏ bừng, liền cảm thấy rất khoái nhạc.

Còn muốn chơi nữa?

Đúng vậy, bằng không ta thực tịch tịch nha, y cũng không chịu hôn nhẹ ta nữa. Bạch Tuyết hiện tại ngẫm nghĩ trong đầu, chính là nên như thế nào đem Y Lạc lừa gạt lên giường. Y Lạc chính là hẳn đã câu dẫn thật lâu nha, vậy mà bất đắc dĩ mỹ nhân ngồi trong lòng tâm vẫn không loạn, mỗi ngày buổi tối đều cứ thế mà lăn ra ngủ, hại hẳn rất bất mãn.

Ngài biết..... kế tiếp muốn làm cái gì sao? Uy Liêm thực hoài nghi.

Không phải là ấp ấp ôm ôm một cái, đông sờ sờ tây sờ sờ, sau đó ở trên giường lăn qua lăn lại, mãi cho đến mệt mỏi liền nằm cùng một chỗ ngọt ngào đi vào giấc ngủ à? Bạch Tuyết còn chưa từng thử nghiệm qua thực tế, chỉ có thể tưởng tượng đến thế thôi.

..... Uy Liêm quả thật là cảm thấy Hoàng tử của hắn thiếu tri thức đến cực điểm rồi.

Không đúng sao?

Đương nhiên không đúng.

Kia đến tột cùng là sẽ làm như thế nào, người nói cho ta biết, để cho ta có thể chuẩn bị trước a!

Chính là, đem xx của y bỏ vào bên trong xx của ngài, sau đó xxxxx, thẳng đến xxxxx, sau đó lại xxxxx. Uy Liêm nói không ngừng nghỉ, đem những gì mình biết không thềm che dấu nói ra sạch bách.

Bạch Tuyết hít sâu một hơi. Đúng không vậy, vậy sẽ rất đau đi! Nơi kia không phải chỉ nhỏ thôi sao?

Đương nhiên là phải dựa vào độ lớn nhỏ của đối phương.

Ai nha, đáng ghét nha, người sao lại nói rõ ràng như vậy. Bạch Tuyết vùi đầu trong mền, cười khanh khách.

Uy Liêm không nói gì.....

Làm cho Y Lạc khi trở về, vừa đúng lúc thấy hành động thân mật của Uy Liêm cùng Bạch Tuyết. Y nện bước rồi mới dừng lại ở cửa một chút, Uy Liêm lập tức đã phát hiện ra y.

Y Lạc điện hạ. Uy Liêm không có ngừng động tác, vẫn tiếp tục xoa bóp cho Bạch Tuyết.

Cái loại cảm giác bách vị tạp trần lung tung lại bốc lên lên, Y Lạc nhìn thấy Uy Liêm cùng Bạch Tuyết chẳng phân biệt được chủ tớ thân mật tiếp xúc, trong lòng rất bực mình.

Lại làm sao vậy? Y Lạc mãnh liệt đè nén nỗi khó chịu, hỏi.

Luyện kiếm luyện đến cả người đau nhức a..... Bạch Tuyết hơi thở mong manh trả lời.

Uy Liêm, người đi xuống đi! Y Lạc lập tức nói.

Không được đâu, để cho Uy Liêm lưu lại, ta rất không thoải mái nha..... Bạch Tuyết la hét.

Đi xuống! Y Lạc lại cất cao giọng.

Uy Liêm ngẩng đầu thoáng liếc mắt nhìn Y Lạc một cái, hẳn phát giác trong ánh mắt Y Lạc phát ra sát khí muốn giết người, cảnh giác tình thế không đúng hẳn lập tức nhanh chóng lui ra.

Oa a, Uy Liêm người quay lại cho ta, ta không động đậy được mà!! Bạch Tuyết ghé vào trên giường ngay cả khí lực giãy dụa để đứng dậy cũng không có.

Uy Liêm đóng cửa phòng, một tiếng sập nhẹ quanh quần ở trong phòng, ngay sau đó, bàn tay to của Y Lạc bao trùm ở trên lưng Bạch Tuyết, bắt đầu vuốt ve cho hắn.

Ân, thật thoải mái..... Động tác của Y Lạc vừa nhẹ nhàng lại ôn nhu, Bạch Tuyết chậm rãi thả lỏng, cả người giống con sâu cuộn vào trong mền, hoàn toàn không thể nhúc nhích.

Người cùng Uy Liêm tình cảm rất tốt à? Y Lạc tỉnh bơ hỏi.

Àn..... Bạch Tuyết thoải mái chìm dần vào giấc ngủ. Cùng nhau lớn lên a.....

Y Lạc đột nhiên ngừng tay, rời khỏi người Bạch Tuyết.

Làm gì vậy, người sao lại ngừng? Bạch Tuyết ngẩng đầu lên, phát giác sắc mặt Y Lạc có chút không vui. Y Lạc đem phổi kiếm trên người cởi xuống, liền trở lại bên giường, nằm lên trên giường, kéo mền trùm kín. Ngủ. Y Lạc nói.

Ta đây đi tìm Uy Liêm..... Bạch Tuyết hốc mắt rung rung, ai oán bò dậy.

Đột nhiên, Bạch Tuyết cảm thấy có một cỗ lực kéo hần trở về, rồi sau đó hần ngã vào trong lòng Y Lạc.

Làm gì? Bạch Tuyết mở to mắt, Y Lạc đem hần đặt ở dưới thân, ánh lửa mỏng manh trong phòng khiến cho hần không rõ lắm về mặt Y Lạc.

Y Lạc cúi người, hôn Bạch Tuyết. Y quán lấy đôi môi Bạch Tuyết, một tay đè chặt Bạch Tuyết, một tay luồn vào vạt áo, vuốt ve làn da ấm áp của Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết hoảng sợ, hít sâu một hơi. Lưỡi của Y Lạc lướt qua răng Bạch Tuyết, liếm hết cả khoang miệng của Bạch Tuyết, quán lấy đầu lưỡi của hần.

Y Lạc..... a..... Bạch Tuyết như bị điện giật run rẩy. Nơi nào được Y Lạc vuốt ve đến cảm giác sáng khoái lan ra đến đó, hết thấy ý chí của hần lúc này đã hoàn toàn bị vỡ tan, vô lực chống cự sự xâm lược của Y Lạc.

Y Lạc im lặng công thành chiếm đất, bàn tay của y chậm rãi đi xuống, dùng lực đạo có thể khiến kẻ khác phát đau ấn lên da thịt Bạch Tuyết, Bạch Tuyết phát run, Y Lạc cũng không hiểu.

Y Lạc ở trên thân thể Bạch Tuyết muốn làm gì thì làm, y túm lấy trung tâm nóng cháy của Bạch Tuyết, trước sau di động.

A!! Bạch Tuyết công thân mình, đối với loại hỗn loạn ngọt ngào pha lẫn thống khổ này hần không biết nên làm như thế nào cho phải. Hần vươn tay định ngăn Y Lạc tiếp tục động tác, Y Lạc ngược lại bắt được tay hần.

Sao hả? Y Lạc hài hước hỏi.

Từ bỏ, từ bỏ! Bạch Tuyết cảm thấy như mình sắp chết.

Còn chưa có chính thức bắt đầu mà. Y Lạc nhìn thấy Bạch Tuyết hốt hoảng thất thần, nhợt nhạt cười. Y Lạc dẫn dắt tay của Bạch Tuyết, để cho Bạch Tuyết tự cảm lấy phân thân của mình.

Đột nhiên, y thấy Bạch Tuyết hít sâu một hơi, dường như thanh tỉnh không ít.

Uy Liêm..... cứu mạng a..... Bạch Tuyết mắt ứa lệ. Tiểu thí thí của hần sẽ bị thương a!

Y Lạc nghe thấy tên của Uy Liêm, đương nhiên không thể chịu nổi. Y cắn môi Bạch Tuyết ngăn chặn lại miệng hần để cho hần không thể phát ra tiếng, tiếp theo đó ngón tay xâm nhập ở chỗ sâu nhất trong Bạch Tuyết chậm rãi nở rộng.

A. Bạch Tuyết gắt gao tựa vào trong ngực Y Lạc, càng không ngừng run rẩy.

Sau đó, thời khắc mà ngón tay rút ra, phảng phất tuyên cáo, vật thể lớn hơn gấp mấy lần của người kia liền xô xuyên vào thân thể của Bạch Tuyết, mãnh liệt trừu tồng.

Nó mang đến kích thích cùng đau đớn vượt xa dự đoán của Bạch Tuyết, Bạch Tuyết chỉ có thể gắt gao bắt lấy bả vai Y Lạc, hai chân quán quanh eo y, để tránh cho chính mình bị cơn sóng triều *** dâng trào đánh tới tan xương nát thịt.

???

Đến khi Y Lạc rời khỏi thân thể Bạch Tuyết, Bạch Tuyết đã hoàn toàn mất đi ý thức.

Y Lạc dịu dàng vuốt ve khuôn mặt tinh tế tỉ mỉ của Bạch Tuyết, nhin không được bật cười. Nhóc con ngốc nghếch!

Y ôm chặt Bạch Tuyết.

Ban đêm, cuồng phong gào thét bên ngoài cửa sổ, lửa cháy lách tách bên trong lò sưởi, sau một lúc nghỉ ngơi Y Lạc đứng dậy, nhìn đồng hồ sơ chông chất như núi.

Bạch Tuyết ngủ rất say, hơi thở rất trầm ổn, một ngày đầy mệt nhọc khiến cho chìm sâu vào mộng đẹp.

Thẳng đến khi trời sắp sáng, Y Lạc mới quay lại nằm bên Bạch Tuyết.

Y vừa nằm xuống, Bạch Tuyết liền giống như con bạch tuộc quần lấy người y, rất lưu luyến nhiệt độ cơ thể, ôm chặt y mà ngủ.

Y Lạc..... ta rất yêu người..... Không biết mơ thấy mộng đẹp gì, trong lúc ngủ mơ Bạch Tuyết cười ngọt ngào.

Y Lạc hôn nhẹ lên trán Bạch Tuyết, ôm hẳn đi vào giấc ngủ.

Rài wớ ông địa ơi >.< nhưng="" thâu="" có="" h="" râu="" thì="" cũng="" đáng="" nhẩy="" ^,^="" mờ="" te="" hêm="" ngờ="" bợn="" uy="" liêm="" cũng="" kinh="" phết="" v="" pass="" chương="" kếp="" tên="" một="" nửa="" của="" bợn="" uy="" liêm,="" công="" hay="" thụ="" thì="" ta="" cũng="" chịu="" vì="" chưa="" đọc,="" mờ="" theo="" cá="" nhân="" ta="" đánh="" giá="" thì="" người="" hầu="" của="" thụ="" thì="" cũng="" chỉ="" có="" số="" làm="" thụ="" thâu="" ke="" ke="">

5. Chương 5

Trong chương này cách xưng hô của Y Lạc với Phật Lôi Đức sẽ được ta sửa lại, mọi người xem có hợp ko nha. Đến phát điên vì mấy cách xưng hô >.< _____="" lần="" đầu="" tiên="" mở="" mắt="" ra,="" y="" lạc="" ở="" bên="" cạnh="" hẳn.="" lần="" thứ="" hai="" mở="" mắt="" ra,="" y="" lạc="" người="" đã="" không="" thấy.="" lưu="" lại="" chỉ="" còn="" nhiệt="" độ="" cơ="" thể="" trên="" giường="" cùng="" khăn="" trải="" giường="" hôn="" độn.="" bạch="" tuyết="" nằm="" úp="" sấp="" ngủ="" ở="" trên="" giường,="" mắt="" hết="" nhắm="" lại="" mở,="" mở="" lại="" nhắm,="" thân="" thể="" từ="" trong="" ra="" ngoài="" đều="" đau="" nhức="" nghiêm="" trọng,="" như="" là="" xương="" cốt="" cả="" người="" bị="" nghiền="" nát="" làm="" cho="" hẳn="" đau="" đến="" không="" thể="" nhức="" nhích.="" uy="" liêm="" từ="" bên="" ngoài="" đi="" vào="" trong="" phòng,="" thấy="" bạch="" tuyết="" sống="" dở="" chết="" dở="" nằm="" trên="" giường,="" liền="" đi="" lấy="" khăn="" mặt="" lau="" cho="" hẳn,="" cũng="" đắp="" mền="" lại="" cho="" hẳn.="" =="" ngài="" hôm="" nay="" có="" đi="" luyện="" kiếm="" không?="" uy="" liêm="" vất="" khăn.="" =="" người="" không="" thấy="" bộ="" dạng="" thê="" thảm="" của="" ta="" sao,="" như="" vậy="" làm="" sao="" mà="" luyện="" hã?="" bạch="" tuyết="" trờng="" mắt="" nhìn="" uy="" liêm.="" =="" ngài="" làm="" việc="" luôn="" bỏ="" dở="" nửa="" chừng.="" hoàng="" tử="" của="" hẳn="" mới="" hôm="" trước="" còn="" lập="" lời="" thề="" son="" sắt="" muốn="" trở="" thành="" kiếm="" sĩ="" lợi="" hại="" nhất.="" =="" người="" nghĩ="" rằng="" ta="" là="" người="" như="" vậy="" hã,="" chỉ="" vì="" bây="" giờ="" ta="" ngay="" cả="" đứng="" dậy="" cũng="" không="" nổi,="" toàn="" thân="" đau="" muốn="" chết.="" bạch="" tuyết="" vừa="" roi="" lệ="" vừa="" oán="" hận.="" người="" vì="" cái="" gì="" mà="" không="" có="" nói="" cho="" ta="" biết="" sẽ="" đau="" đến="" như="" vậy,="" cảm="" giác="" bây="" giờ="" của="" ta="" chẳng="" khác="" gì="" sấp="" chết="" vậy.="" =="" việc="" này="" tùy="" người="" mà="" khác="" nhau,="" cũng="" tùy="" theo="" số="" lần="" làm="" mà,="" uy="" liêm="" cũng="" không="" có="" biện="" pháp="" đoán="" trước.="" =="" số.....="" số="" lần.....="" bạch="" tuyết="" nhớ="" tới="" tình="" hình="" đêm="" qua,="" mặt="" oanh="" một="" tiếng="" đò="" bùng="" lên.="" =="" quen="" đi,="" cái="" này=""

cũng=" " không=" " thể=" " trách=" " người=" " bạch=" " tuyệt=" " có=" " tình=" " trần=" " định=" "
 khu=" " một=" " tiếng=" " dùng=" " nói=" " chuyện=" " này=" " nữa=" " bây=" " giờ=" " ta=" " có=" "
 chuyện=" " khác=" " muốn=" " người=" " đi=" " làm=" " = " " chuyện=" " gì?=" " = " người=" " giúp=" "
 ta=" " hỏi=" " thăm=" " phật=" " lời=" " đức=" " là=" " đang=" " làm=" " gì?=" " bạch=" " tuyệt=" "
 thực=" " để=" " ý=" " đến=" " quan=" " hệ=" " của=" " phật=" " lời=" " đức=" " cùng=" " y=" " lạc=" " = "
 phật=" " lời=" " đức=" " là=" " chú=" " của=" " y=" " lạc=" " hoàng=" " tử=" " cũng=" " là=" " một=" "
 quân=" " nhân=" " xuất=" " sắc=" " uy=" " liêm=" " nhanh=" " chóng=" " trả=" " lời=" " = " không=" "
 phải=" " chuyện=" " này!=" " bạch=" " tuyệt=" " thấp=" " giọng=" " ta=" " là=" " muốn=" " người=" "
 đi=" " tra.....=" " phật=" " lời=" " đức=" " cùng=" " y=" " lạc=" " hai=" " người=" " bọn=" " họ.....=" "
 tra=" " xem=" " hai=" " người=" " bọn=" " họ=" " có=" " thông=" " ***=" " hay=" " không=" " bắt=" "
 quá=" " bạch=" " tuyệt=" " không=" " dám=" " thốt=" " ra=" " bởi=" " vì=" " nếu=" " nói=" " ra=" "
 uy=" " liêm=" " nhất=" " định=" " sẽ=" " nghĩ=" " rằng=" " hấn=" " thiếu=" " tự=" " tin=" " mà=" " y=" "
 lạc=" " cũng=" " không=" " thương=" " hấn=" " mới=" " có=" " thể=" " làm=" " loại=" " chuyện=" " này=" "
 bạch=" " tuyệt=" " lập=" " tức=" " sửa=" " miệng=" " đi=" " thăm=" " dò=" " hai=" " người=" " bọn=" "
 họ=" " có=" " quan=" " hệ=" " gì=" " = " ta=" " cùng=" " hoàng=" " tử=" " giống=" " nhau=" " vừa=" "
 mới=" " đến=" " quốc=" " gia=" " này=" " đâu=" " có=" " quen=" " ai=" " đâu=" " mà=" " hỏi=" " = "
 người=" " không=" " biết=" " dùng=" " mĩ=" " nam=" " kế=" " sao?=" " bạch=" " tuyệt=" " hét=" " lớn=" "
 mặc=" " kệ=" " người=" " nhất=" " định=" " phải=" " hỏi=" " cho=" " ra=" " bằng=" " không=" " người=" "
 ta=" " ngủ=" " cũng=" " ngủ=" " không=" " ngon=" " về=" " sau=" " cũng=" " sẽ=" " không=" " an=" "
 tâm=" " = " sắc=" " mặt=" " uy=" " liêm=" " trắng=" " nhợt=" " chần=" " chờ=" " một=" " lúc=" " lâu=" "
 thờ=" " dài=" " một=" " hơi=" " chậm=" " rãi=" " rời=" " khỏi=" " bạch=" " tuyệt=" " uy=" " liêm=" "
 đi=" " rồi=" " trong=" " đầu=" " bạch=" " tuyệt=" " hiện=" " lên=" " vẻ=" " mặt=" " phật=" " lời=" "
 đức=" " ngày=" " ấy=" " nhìn=" " y=" " lạc=" " kia=" " thật=" " sự=" " là=" " làm=" " hấn=" " càng=" "
 nghĩ=" " càng=" " bắt=" " an=" " càng=" " nghĩ=" " càng=" " sợ=" " hãi=" " lần=" " cuối=" " cùng=" "
 khi=" " hấn=" " tỉnh=" " lại=" " y=" " lạc=" " đã=" " rời=" " khỏi=" " nếu=" " y=" " lạc=" " chạy=" "
 đi=" " tìm=" " phật=" " lời=" " đức=" " vậy=" " làm=" " sao=" " bây=" " giờ?=" " y=" " lạc=" " cùng=" "
 phật=" " lời=" " đức=" " cũng=" " sẽ=" " giống=" " như=" " bọn=" " hấn=" " ở=" " trên=" " giường=" "
 lăn=" " qua=" " lăn=" " lại=" " sao?=" " phật=" " lời=" " đức=" " bộ=" " dạng=" " hùng=" " tráng=" " uy=" "
 vũ=" " vậy=" " y=" " lạc=" " không=" " phải=" " chỉ=" " có=" " nước=" " bị=" " đè=" " sao?=" " = " oa=" "
 a=" " a=" " a=" " a=" " a!!=" " chính=" " mình=" " dọa=" " chính=" " mình=" " bạch=" " tuyệt=" " ở=" "
 trong=" " phòng=" " kêu=" " to=" " hấn=" " hoàn=" " toàn=" " không=" " thể=" " tưởng=" " tượng=" "
 được=" " bộ=" " dạng=" " y=" " lạc=" " anh=" " tuấn=" " tuấn=" " mỹ=" " bị=" " người=" " khác=" " ôm=" "
 vào=" " trong=" " lòng=" " = " muốn=" " ôm=" " cũng=" " chỉ=" " có=" " ta=" " mới=" " có=" " thể=" "
 ôm=" " a!!=" " người=" " khác=" " toàn=" " bộ=" " tránh=" " ra!!=" " hấn=" " không=" " ngừng=" " kêu=" "
 la=" " một=" " hồi=" " lâu=" " uy=" " liêm=" " trở=" " về=" " đã=" " thấy=" " bạch=" " tuyệt=" " giống=" "
 như=" " người=" " điên=" " liêu=" " mạng=" " lác=" " đầu=" " hô=" " to=" " uy=" " liêm=" " thân=" "
 sắc=" " trần=" " định=" " đi=" " đến=" " trước=" " giường=" " bạch=" " tuyệt=" " nói=" " điện=" " hạ=" "
 ta=" " đã=" " trở=" " lại=" " = " bạch=" " tuyệt=" " ngừng=" " hô=" " to=" " thờ=" " sấu=" " vuốt=" " ngực=" "
 của=" " mình=" " nói=" " như=" " thế=" " nào=" " bọn=" " hấn=" " rớt=" " cuộc=" " như=" " thế=" "
 nào?=" " thị=" " vệ=" " của=" " hấn=" " quần=" " áo=" " có=" " chút=" " hớn=" " độn=" " tóc=" " cũng=" "
 rối=" " tung=" " bạch=" " tuyệt=" " từ=" " tận=" " đáy=" " lòng=" " đối=" " với=" " người=" " thị=" "
 vệ=" " tận=" " trung=" " cảm=" " thấy=" " kính=" " nể=" " hấn=" " yêu=" " uy=" " liêm=" " muốn=" "
 chết=" " nha!= " hoàng=" " tử=" " y=" " lạc=" " cùng=" " phật=" " lời=" " đức=" " tướng=" " quân=" "
 từng=" " là=" " một=" " đôi=" " tình=" " nhân=" " hơn=" " nữa=" " danh=" " sách=" " tình=" " nhân=" "
 của=" " hoàng=" " tử=" " y=" " lạc=" " ở=" " bên=" " ngoài=" " nghe=" " nói=" " chất=" " thành=" "
 đồng=" " lớn=" " muốn=" " đếm=" " cũng=" " không=" " đếm=" " được=" " bạch=" " tuyệt=" " nghe=" "
 xong=" " báo=" " cáo=" " của=" " uy=" " liêm=" " há=" " hốc=" " miệng=" " khiếp=" " sợ=" " đến=" "
 nhân=" " câu=" " muốn=" " rơi=" " xuống=" " ta.....=" " y=" " lạc=" " của=" " ta=" " cư=" " nhiên=" "
 cùng=" " con=" " tình=" " tình=" " kia.....=" " trong=" " mắt=" " bạch=" " tuyệt=" " ngưng=" " tụ=" " lệ=" "
 quang=" " sau=" " đó=" " oa=" " một=" " tiếng=" " khóc=" " lớn=" " lên=" " không=" " muốn.....=" "
 người=" " ta=" " không=" " muốn.....=" " hấn=" " vừa=" " khóc=" " vừa=" " hỏi=" " nhưng=" " mà=" "
 bọn=" " hấn=" " đã=" " chia=" " tay=" " đúng=" " không?=" " y=" " lạc=" " hiện=" " tại=" " chỉ=" " yêu=" "
 một=" " mình=" " ta=" " đúng=" " không?=" " = " nghe=" " nói=" " phật=" " lời=" " đức=" " vẫn=" "
 yêu=" " hoàng=" " tử=" " y=" " lạc=" " cái=" " khác=" " ta=" " không=" " biết=" " = " = " làm=" " cái="

quỷ=" gi=" a!=" bạch=" tuyết=" khóc=" đến=" thương=" tâm.=" việc=" này=" là=" người=" tìm=" ai=" hỏi=" ra,=" có=" đúng=" không=" a?=" người=" hầu=" thị=" vệ=" trong=" cung=" không=" ai=" biết=" nhiều=" như=" vậy,=" cho=" nên=" ta=" tìm=" nhã=" khả=" bố=" hoàng=" tử.= uy=" liêm=" nói.= " ách? nước=" mắt=" bạch=" tuyết=" đột=" nhiên=" ngừng=" rơi.= " nếu=" không=" có=" việc=" gì=" nữa,=" ta=" đi=" xuống=" trước.= uy=" liêm=" nói=" câu=" cuối,=" tiện=" đà=" lui=" ra.= " uy=" liêm.= bạch=" tuyết=" gọi=" uy=" liêm=" lại.= cảm=" ơn=" người.= " vì=" điện=" hạ=" làm=" việc,=" là=" vinh=" hạnh=" của=" ta.= uy=" liêm=" trả=" lời.= nghĩ=" ngại=" vài=" ngày,=" bạch=" tuyết=" dần=" dần=" hồi=" phục.= chính=" là=" tuy=" rằng=" thân=" thể=" đã=" bớt=" đau=" đớn,=" nhưng=" tâm=" linh=" lại=" như=" chìm=" vào=" hư=" không.= bạch=" tuyết=" cầm=" kiếm,=" ở=" trong=" phòng=" nháy=" tới=" nháy=" lui=" múa=" kiếm.= y=" lạc=" từ=" lần=" trước=" rời=" khỏi=" ổ=" chặn=" của=" hấn,=" đã=" ba=" ngày=" chưa=" có=" trở=" về.= hấn=" chờ=" y=" lạc=" càng=" ngày=" càng=" sốt=" ruột,=" không=" biết=" y=" lạc=" có=" phải=" bị=" phạt=" lời=" đức=" lừa=" gạt=" chạy=" trốn,=" không=" biết=" y=" lạc=" còn=" có=" thể=" trở=" về=" hay=" không.= uy=" liêm=" từ=" ngoài=" phòng=" đi=" vào.= " như=" thể=" nào,=" y=" lạc=" ở=" phòng=" nghị=" sự=" sao?=" hấn=" nếu=" đang=" thương=" lượng=" quốc=" sự=" thì=" không=" sao=" cả,=" ta=" có=" thể=" tiếp=" tục=" chờ=" hấn.= bạch=" tuyết=" khẩn=" trương=" hỏi=" uy=" liêm.= " y=" lạc=" hoàng=" tử=" đi=" rồi=" lúc=" sau=" ta=" mới=" đến,=" nghe=" nói=" phạt=" lời=" đức=" bị=" bệnh,=" ở=" phòng=" nghị=" sự=" té=" xỉu,=" cho=" nên=" y=" lạc=" hoàng=" tử=" đưa=" hấn=" trở=" về.= uy=" liêm=" đáp.= " cái=" gì!=" bạch=" tuyết=" không=" dám=" tin=" nhìn=" uy=" liêm.= sau=" đó=" thì=" sao?=" sau=" đó=" thì=" sao?=" người=" có=" đi=" đến=" chỗ=" của=" phạt=" lời=" đức=" tìm=" y=" lạc=" không?=" " có,=" bất=" quá=" bị=" đui=" ra=" ngoài.= người=" ở=" chỗ=" của=" phạt=" lời=" đức=" tựa=" hồ=" đặc=" biệt=" không=" thích=" bạch=" tuyết,=" cho=" nên=" thân=" là=" thị=" vệ=" của=" bạch=" tuyết=" hấn=" tự=" nhiên=" thành=" cái=" đình=" trong=" mắt=" đối=" phương.= " bọn=" hấn=" thế=" nhưng=" đối=" đãi=" người=" như=" vậy,=" hừ,=" người=" là=" đại=" biểu=" cho=" ta=" nha.= như=" vậy=" mặt=" mũi=" của=" ta=" để=" ở=" đâu=" a!=" bạch=" tuyết=" tức=" giận=" cầm=" kiếm=" múa=" may=" loạn=" xa.= " điện=" hạ,=" cần=" thận.= uy=" liêm=" thiếu=" chút=" nữa=" bị=" bạch=" tuyết=" chém=" trúng.= cuối=" cùng=" mệt=" mỏi,=" bạch=" tuyết=" thở=" hổn=" hển=" ném=" thanh=" kiếm=" xuống=" đất,=" nháy=" lên=" trên=" giường=" đem=" chặn=" bông=" quần=" lại=" thành=" kén.= người=" đi=" xuống=" đi!=" ta=" muốn=" ở=" một=" mình.= hấn=" nói=" với=" uy=" liêm.= uy=" liêm=" lảng=" lảng=" rời=" khỏi=" bạch=" tuyết,=" đóng=" cửa=" lại.= trốn=" ở=" ổ=" chặn=" bạch=" tuyết=" không=" tự=" chủ=" được=" nước=" mắt=" rơi=" xuống,=" cái=" tên=" phạt=" lời=" đức=" kia=" là=" kẻ=" nào=" chứ,=" lại=" muốn=" cướp=" y=" lạc=" xinh=" đẹp=" của=" hấn.= hấn=" yêu=" y=" lạc=" đã=" rất=" lâu=" rồi=" nha,=" từ=" khi=" bấy=" tuổi=" đến=" giờ,=" tình=" yêu=" của=" hấn=" dành=" cho=" y=" lạc=" chưa=" từng=" thay=" đổi,=" hấn=" có=" tự=" tin=" có=" thể=" yêu=" y=" lạc=" mãi=" cho=" đến=" lúc=" chết,=" sẽ=" không=" hề=" ngừng=" nghĩ=" dù=" cho=" chỉ=" một=" ngày.= phạt=" lời=" đức=" có=" thể=" không?=" phạt=" lời=" đức=" có=" thể=" yêu=" y=" lạc=" giống=" như=" hấn=" không?=" ở=" trong=" ổ=" chặn=" giày=" dựa=" khóc=" một=" hồi=" lâu,=" bạch=" tuyết=" cuối=" cùng=" ngẩng=" đầu=" lên,=" hít=" heist=" nước=" mũi,=" lao=" xuống=" giường=" mặc=" quần=" áo=" cầm=" lấy=" kiếm,=" quần=" ngoại=" bào=" đi.= hấn=" muốn=" đi=" tìm=" y=" lạc,=" hấn=" phải=" đi=" cướp=" y=" lạc=" trở=" về.= phạt=" lời=" đức=" ngụ=" ở=" một=" góc=" trong=" hoàng=" cung,=" nơi=" này=" trước=" đây=" y=" lạc=" thường=" đến,=" y=" vĩnh=" viễn=" nhớ=" rõ=" những=" năm=" tháng=" y=" trải=" qua=" thời=" niên=" thiếu=" ở=" nơi=" này.= bởi=" vì=" phạt=" lời=" đức=" té=" xỉu=" ở=" trước=" mặt=" y,=" cho=" nên=" y=" đành=" phải=" đi=" phạt=" lời=" đức=" về=" tới,=" đến=" khi=" cửa=" phòng=" ngủ=" của=" phạt=" lời=" đức=" vừa=" mở=" ra,=" hương=" vị="

quen=" " thuộc=" " ùa=" " đến=" " khiến=" " cho=" " trong=" " lòng=" " y=" " lạc=" " chán=" " động.= " "
 đem=" " phạt=" " lôi=" " đúc=" " giao=" " cho=" " người=" " hầu," " để=" " cho=" " người=" " hầu=" "
 đỡ=" " phạt=" " lôi=" " đúc=" " nằm=" " ổn=" " định=" " trên=" " giường," " y=" " lạc=" " đứng=" "
 bên=" " cửa=" " sổ," " nhìn=" " xuống=" " dưới=" " hoa=" " viên=" " một=" " lúc=" " lâu," " có=" "
 chút=" " mệ=" " mỗi=" " nhấm=" " nghiền=" " hai=" " mắt.= " " phạt=" " lôi=" " đúc=" " chậm=" " rãi=" "
 tỉnh=" " lại," " thờ=" " dài. = " con=" " đưa=" " ta=" " trở=" " về=" " sao? = " = " ừm. = " y=" " lạc=" "
 âm=" " ừ.= " " = " quân=" " nhân=" " mà=" " lại=" " té=" " xỉu," " quả=" " thực=" " đáng=" " buồn=" "
 cười. = " = " bị=" " bệnh=" " thì=" " phải=" " nghĩ=" " ngại," " bắt=" " chước=" " người=" " trẻ=" "
 tuổi=" " chống=" " đỡ=" " ba=" " ngày=" " không=" " ngủ," " không=" " té=" " xỉu=" " mới=" " là=" "
 lạ. = " y=" " lạc=" " nói: = " thầy=" " thuốc=" " một=" " lát=" " nữa=" " sẽ=" " tới," " người=" " ngủ=" "
 trước=" " đi," " ta=" " phải=" " trở=" " về. = " phạt=" " lôi=" " đúc=" " nhấm=" " mắt=" " lại. = "
 không=" " bằng=" " con=" " cứ=" " tới=" " khách=" " phòng=" " mà=" " nghĩ=" " ngại," " từ=" " nơi=" "
 này=" " trở=" " lại=" " chỗ=" " đó=" " cũng=" " mất=" " một=" " đoạn=" " đường.= " " không=" " chừng=" "
 lại=" " đến=" " lượt=" " con=" " té=" " xỉu," " thành=" " ra=" " chuyện=" " cười=" " sau=" " ta=" " đó. = "
 = " cũng=" " được. = " y=" " lạc=" " ngẫm=" " lại=" " mình=" " cùng=" " phạt=" " lôi=" " đúc=" " đã=" "
 gần=" " như=" " không=" " còn=" " quan=" " hệ=" " gì," " hiện=" " giờ=" " chỉ=" " đơn=" " thuần=" "
 là=" " chú=" " cháu," " vì=" " thế=" " đôi=" " với=" " đề=" " nghị=" " này=" " của=" " phạt=" " lôi=" "
 đúc=" " cũng=" " thản=" " nhiên=" " chấp=" " nhận.= " " hướng=" " chi=" " trong=" " phòng=" " của=" "
 y=" " còn=" " có=" " nhóc=" " con=" " bạch=" " tuyết=" " đang=" " ở," " nếu=" " mà=" " quay=" " về=" "
 không=" " cần=" " nghĩ=" " cũng=" " biết," " mình=" " khẳng=" " định=" " sẽ=" " nhin=" " không=" "
 được=" " mà=" " lại=" " đem=" " nhóc=" " con=" " ra=" " chà=" " đạp=" " cả=" " một=" " đêm.= " " như=" "
 vậy=" " thì=" " y=" " cũng=" " khỏi=" " cần=" " ngủ=" " luôn.= " " y=" " lạc=" " đi=" " rồi," " thầy=" "
 thuốc=" " đến=" " khám=" " cho=" " phạt=" " lôi=" " đúc," " cuối=" " cùng=" " nói=" " hấn=" " chỉ=" "
 bị=" " cảm=" " mạo," " dặn=" " hấn=" " nghĩ=" " ngại=" " nhiều=" " hơn=" " là=" " được=" " phạt=" "
 lôi=" " đúc=" " nằm=" " ở=" " trên=" " giường=" " một=" " hồi=" " cảm=" " thấy=" " không=" " còn=" "
 trở=" " ngại=" " mới=" " đứng=" " dậy=" " đi=" " lại," " hấn=" " đi=" " đến=" " trước=" " căn=" " phòng=" "
 y=" " lạc=" " đang=" " nghĩ," " cúi=" " đầu=" " đặt=" " tay=" " áp=" " lên=" " cửa," " có=" " chút=" "
 xúc=" " động=" " muốn=" " mở=" " cửa=" " đi=" " vào=" " ôm=" " chặt=" " lấy=" " y=" " lạc.= " " = "
 chủ=" " nhân. người=" " hầu=" " của=" " phạt=" " lôi=" " đúc=" " đi=" " đến=" " phía=" " sau=" " hấn.= " "
 = " " chuyện=" " gì? = " = " là=" " công=" " chúa=" " bạch=" " tuyết," " nằng=" " đang=" " ở=" "
 dưới=" " lầu," " yêu=" " cầu=" " muốn=" " gặp=" " ngài. = " " phạt=" " lôi=" " đúc=" " xuống=" " lầu.= " "
 khi=" " hấn=" " thấy=" " bạch=" " tuyết=" " đang=" " nổi=" " giận=" " đùng=" " đùng=" " tay=" " cầm=" "
 thanh=" " kiếm," " ở=" " trước=" " cửa=" " nhà=" " hấn=" " bước=" " qua=" " bước=" " lại," " cảm=" "
 thấy=" " thập=" " phần=" " tức=" " giận.= " " chính=" " là=" " người=" " này," " mới=" " khiến=" " cho=" "
 y=" " lạc=" " rồi=" " xa=" " hấn.= " " từ=" " khi=" " hấn=" " chia=" " tay=" " y=" " lạc," " tuy=" " là=" "
 người=" " ở=" " xung=" " quanh=" " y=" " lạc=" " rất=" " nhiều," " nhưng=" " y=" " lạc=" " không=" "
 hề=" " có=" " chút=" " tâm=" " tư=" " nào=" " với=" " bọn=" " họ," " cho=" " nên=" " hấn=" " cảm=" "
 thấy=" " tậm=" " yên=" " tâm," " hy=" " vọng=" " một=" " ngày=" " nào=" " đó=" " còn=" " có=" " thể=" "
 cùng=" " y=" " lạc=" " tái=" " hợp," " chỉ=" " bởi=" " vì=" " cái=" " kẻ=" " trước=" " mắt=" " này," "
 đã=" " bốp=" " chét=" " toàn=" " bộ=" " hy=" " vọng=" " của=" " hấn.= " " bạch=" " tuyết=" " đi=" "
 đến=" " trước=" " mặt=" " phạt=" " lôi=" " đúc," " âm=" " trầm=" " nhìn=" " hấn.= " " = " " người=" "
 tới=" " nơi=" " này=" " để=" " làm=" " cái=" " gì? = " " phạt=" " lôi=" " đúc=" " hỏi.= " " = " y=" " lạc=" "
 đâu? = " " đem=" " hấn=" " trả=" " lại=" " cho=" " ta. = " " bạch=" " tuyết=" " vươn=" " tay," " hướng=" "
 phạt=" " lôi=" " đúc.= " " = " y=" " đang=" " ngủ=" " ở=" " trên=" " lầu," " người=" " đứng=" " quỳ=" "
 phá=" " y," " trở=" " về=" " đi! = " " phạt=" " lôi=" " đúc=" " hừ=" " một=" " tiếng.= " " bạch=" " tuyết=" "
 hít=" " sâu=" " một=" " hơi. = " " y=" " ngủ=" " ở=" " nhà=" " người? = " " nếu=" " muốn=" " ngủ=" " tại=" "
 sao=" " y=" " lại=" " không=" " trở=" " về=" " chỗ=" " của=" " ta=" " mà=" " ngủ," " lại=" " ngủ=" " ở=" "
 chỗ=" " này=" " của=" " người! = " " phạt=" " lôi=" " đúc=" " cảm=" " thấy=" " phẫn=" " ứng=" " của=" "
 bạch=" " tuyết=" " thập=" " phần=" " buồn=" " cười. = " " có=" " lẽ=" " y=" " thích=" " ngủ=" " ở=" " nơi=" "
 này=" " thì=" " sao? = " " người=" " đứng=" " đến=" " quấy=" " rối," " đi=" " nhanh=" " lên.= " " nếu=" "
 không=" " ta=" " sẽ=" " đem=" " người=" " đá=" " ra=" " ngoài. = " " = " " phạt=" " lôi=" " đúc! = " " bạch=" "
 tuyết=" " tức=" " giận=" " đến=" " nổi=" " trận=" " lôi=" " đình. = " " y=" " lạc=" " là=" " của=" " ta," "
 người=" " đứng=" " mơ=" " cướp=" " được=" " y. = " " thanh=" " kiếm=" " của=" " hấn=" " chỉ=" " thẳng=" "
 vào=" " mặt=" " phạt=" " lôi=" " đúc.= " " = " " người=" " muốn=" " như=" " thế=" " nào? = " " phạt=" "

lời=" " đứ=" " nhé=" " mép.= " = " ta=" " muón=" " cùng=" " ngư=" " quyet=" " đầu.= " bạch=" " tuyét=" " quyet=" " định=" " phải=" " có=" " gắ=" " đem=" " cướp=" " y=" " lạc=" " về.= " hắ=" " rất=" " yêu=" " y=" " lạc,=" " hắ=" " sê=" " không=" " làm=" " cho=" " y=" " lạc=" " thương=" " tâm,=" " hắ=" " đời=" " này=" " đều=" " phải=" " làm=" " cho=" " y=" " lạc=" " thật=" " vui=" " về,=" " còn=" " kẻ=" " này=" " thì=" " không=" " giống,=" " kẻ=" " này=" " có=" " thể=" " khiến=" " cho=" " y=" " lạc=" " thương=" " tâm,=" " kẻ=" " này=" " có=" " thể=" " sê=" " làm=" " y=" " lạc=" " khó=" " sống,=" " mà=" " hắ=" " tuyét=" " không=" " cho=" " phép=" " chuyệ=" " như=" " vậy=" " xây=" " ra.= " = " quyet=" " đầu?=" " ngư=" " có=" " biết=" " mình=" " đàng=" " nói=" " cái=" " gì=" " không?=" " phậ=" " lời=" " đứ=" " cắ=" " tiếng=" " cười=" " to.= " một=" " tên=" " nhóc=" " yếu=" " đuối=" " đến=" " mức=" " gió=" " thổi=" " cũng=" " bay=" " mất=" " mà=" " dắ=" " tìm=" " quân=" " nhậ=" " quyet=" " đầu,=" " khắ=" " định=" " đầu=" " hắ=" " đắ=" " hồng=" " mất=" " rồi.= " = " đư=" " nhiê=" " biết.= " trong=" " mất=" " bạch=" " tuyét=" " toát=" " ra=" " ngọn=" " lửa.= " = " như=" " vậy,=" " ta=" " đắ=" " ứng=" " yêu=" " cầu=" " của=" " ngư=" " phậ=" " lời=" " đứ=" " tiế=" " nhậ=" " kiế=" " do=" " ngư=" " hầ=" " đư=" " tới,=" " chỉ=" " hướ=" " bạch=" " tuyét.= " bạch=" " tuyét=" " hít=" " sâu=" " một=" " hơi,=" " giớ=" " kiế=" " lên,=" " hướ=" " phậ=" " lời=" " đứ=" " đắ=" " tới.= " phậ=" " lời=" " đứ=" " vung=" " nhẹ=" " tay=" " liê=" " dể=" " dằ=" " ngắ=" " chặ=" " kiế=" " của=" " bạch=" " tuyét,=" " rồi=" " sau=" " đó=" " cổ=" " tay=" " xoay=" " vòng,=" " ra=" " sức=" " vung=" " lên,=" " âm=" " thanh=" " vang=" " vang=" " đem=" " kiế=" " của=" " bạch=" " tuyét=" " đắ=" " rơi=" " trên=" " mặt=" " đất.= " bạch=" " tuyét=" " hoắ=" " sợ,=" " không=" " kịp=" " né=" " tránh,=" " phậ=" " lời=" " đứ=" " lại=" " đắ=" " tới.= " bạch=" " tuyét=" " nghe=" " đượ=" " cả=" " thanh=" " âm=" " của=" " quân=" " áo=" " cùng=" " da=" " thậ=" " bị=" " kiế=" " đắ=" " vào=" " thật=" " sâu,=" " làm=" " hắ=" " cảm=" " thấy=" " có=" " chútb=" " ghê=" " tởm,=" " rồi=" " sau=" " đó=" " cảm=" " giác=" " đau=" " đón=" " mãnh=" " liệt=" " lan=" " truyề=" " từ=" " bắ=" " vai,=" " khi=" " phậ=" " lời=" " đứ=" " rút=" " kiế=" " ra,=" " máu=" " đắ=" " phun=" " ra=" " ào=" " ạt.= " phậ=" " lời=" " đứ=" " lắ=" " khố=" " tươ=" " cười=" " vẫ=" " không=" " địn=" " chỉ=" " ý=" " chí=" " chiến=" " đầu,=" " bạch=" " tuyét=" " nhìn=" " thấy=" " phậ=" " lời=" " đứ=" " lại=" " là=" " một=" " kiế=" " hướ=" " mình=" " đắ=" " xuố=" " đến,=" " cả=" " thân=" " thể=" " cứng=" " đờ,=" " hoàn=" " toàn=" " mất=" " đi=" " khí=" " lực=" " né=" " tránh.= " = " điệ=" " hạ!=" " phía=" " sau=" " truyề=" " đến=" " thanh=" " âm,=" " bạch=" " tuyét=" " đặ=" " nhiê=" " bị=" " một=" " lực=" " đạ=" " mạnh=" " mẽ=" " đắ=" " trúng=" " bắ=" " ra=" " ngoài,=" " đặ=" " phải=" " vách=" " tường.= " = " điệ=" " hạ,=" " điệ=" " hạ=" " ngư=" " không=" " sao=" " chứ?=" " uy=" " liê=" " vậ=" " vàng=" " đê=" " lại=" " miệ=" " vết=" " thương=" " của=" " bạch=" " tuyét.= " bạch=" " tuyét=" " mí=" " môi,=" " sắc=" " mặt=" " trắng=" " bệch,=" " không=" " nhìn=" " ra=" " nổi=" " ngư=" " trướ=" " mắt=" " là=" " ai=" " nữa.= " hắ=" " chỉ=" " cảm=" " thấy=" " rất=" " sợ=" " hãi,=" " phậ=" " lời=" " đứ=" " thật=" " sự=" " muón=" " lấy=" " mạng=" " của=" " hắ,=" " phậ=" " lời=" " đứ=" " oán=" " hận=" " hắ.= " thắ=" " sắc=" " của=" " phậ=" " lời=" " đứ=" " ắ=" " đắ=" " nắ=" " kiế=" " định=" " đi=" " đến=" " chỗ=" " bạch=" " tuyét,=" " một=" " lần=" " giải=" " quyet=" " dứt=" " điể=" " nhưng=" " đặ=" " nhiê=" " hắ=" " lại=" " cảm=" " thấy=" " ở=" " cổ=" " truyề=" " đến=" " đau=" " đón,=" " có=" " máu=" " chảy=" " ra.= " = " ta=" " tặ=" " hồ=" " đắ=" " quên=" " nhắ=" " nhở=" " ngư=" " đừ=" " thương=" " tổn=" " bạch=" " tuyét,=" " chú.= " thanh=" " âm=" " hung=" " ác=" " nham=" " hiểm=" " của=" " y=" " lạc=" " vang=" " lên=" " từ=" " phía=" " sau=" " phậ=" " lời=" " đứ.= " = " là=" " hắ=" " tự=" " tìm,=" " đây=" " là=" " quyet=" " đầu=" " quang=" " minh=" " chính=" " đạ.= " phậ=" " lời=" " đứ=" " buồ=" " kiế=" " xuố=" " = " = " thự=" " lực=" " của=" " hắ=" " kém=" " xa=" " ngư,=" " đắ=" " ứng=" " cùng=" " hắ=" " quyet=" " đầu,=" " ngư=" " chắ=" " chắ=" " là=" " muón=" " hắ=" " chét.= " = " hắ=" " đặ=" " đi=" " ngư,=" " ta=" " không=" " nên=" " làm=" " như=" " vậy=" " sao?=" " phậ=" " lời=" " đứ=" " cắ=" " hận=" " nói.= " = " đừ=" " quên=" " lúc=" " trướ=" " là=" " tự=" " ngư=" " rồi=" " khỏi=" " ta,=" " hiệ=" " giờ=" " ta=" " yêu=" " ai,=" " tặ=" " hồ=" " cùng=" " ngư=" " không=" " quan=" " hệ.= " y=" " lạc=" " đem=" " chủ=" " thủ=" " chia=" " thắ=" " vào=" " mặt=" " phậ=" " lời=" " đứ.= " = " sau=" " này=" " ta=" " sê=" " không=" " đến=" " đây=" " nữa.= " y=" " lạc=" " đi=" " đến=" " bên=" " bạch=" " tuyét,=" " ôm=" " lấy=" " bạch=" " tuyét.= " bạch=" " tuyét=" " giống=" " như=" " con=" " thỏ=" " hoắ=" " sợ,=" " không=" " ngừng=" " run=" " rẩy.= " = " nhóc=" " con=" " đắ=" " độn.= " y=" " lạc=" " máng.= " nhìn=" " xem=" " chuyệ=" " tốt=" " ngư=" " làm=" " này.= " bạch=" " tuyét=" " chặ=" " rắ=" " ngắ=" " đầu,=" " chìm=" " sâu=" " vào=" " đôi=" " mắt=" " màu=" " xanh=" " da=" " trời=" " kia.= " tuy=" " rắ=" " khôn=" " mặt=" " y=" " lạc=" " bình=" " tĩ=" "

nhìn=" không=" ra=" chút=" cảm=" xúc=" gì,=" nhưng=" bạch=" tuyết=" có=" thể=" từ=" trong=" ánh=" mắt=" y=" lạc=" cảm=" nhậ=" đượ=" nỡ=" lo=" lắ=" của=" y.= " bạch=" tuyết=" nghẹn=" ngàò,=" oa=" một=" tiếng=" òa=" khóc.= " hắ=" vùi=" đầu=" vào=" trong=" ngự=" y=" lạc=" gào=" khóc=" không=" ngừng,=" hắ=" nghĩ=" đến=" hắ=" sê=" không=" còn=" đượ=" gặp=" lại=" y=" lạc,=" nếu=" uy=" liêm=" không=" đến=" kịp,=" nếu=" phậ=" lời=" đứ=" một=" kiế=" kia=" thậ=" sự=" bỏ=" xuống.= " hắ=" thậ=" sự=" rất=" sợ=" hãi,=" sợ=" không=" bao=" giờ=" ...=" có=" thể=" giống=" như=" vậy=" ô=" chặ=" y=" lạc,=" cảm=" thụ=" nhiệt=" độ=" cơ=" thể=" ẩm=" áp=" của=" y=" lạc.= " = " thậ=" là.= " y=" lạc=" ô=" bạch=" tuyết,=" cũng=" không=" quay=" đầu=" lại,=" ly=" khai=" khỏi=" cái=" nơi=" mà=" năm=" nào=" đã=" từng=" một=" lần=" lưu=" luyế=" không=" muố=" rời,=" cũng=" ly=" khai=" khỏi=" người=" mà=" rất=" lâu=" trước=" kia,=" y=" đã=" từng=" muố=" dụng=" tâm=" đi=" yêu.= " thầy=" thuố=" đi=" rời,=" nước=" mắt=" bạch=" tuyết=" mới=" thoá=" ngừng.= " bạch=" tuyết=" nằm=" ở=" trên=" giường=" nhìn=" bóng=" lưng=" y=" lạc,=" hắ=" có=" thể=" nhìn=" ra=" đượ=" y=" lạc=" thậ=" phần=" tức=" giận,=" bởi=" vì=" từ=" khi=" trở=" về=" từ=" chỗ=" của=" phậ=" lời=" đứ=" y=" lạc=" không=" hề=" mở=" miệ=" nói=" đượ=" nửa=" câu.= " miệ=" vết=" thương=" của=" bạch=" tuyết=" không=" sâu,=" bắ=" bó=" qua=" cũng=" không=" còn=" gì=" đáng=" ngại,=" bạch=" tuyết=" lo=" lắ=" nhấ=" vẫ=" là=" y=" lạc=" từ=" nay=" về=" sau=" sê=" không=" thềm=" để=" ý=" tới=" hắ,=" dù=" sao=" mình=" cũng=" đã=" làm=" lớn=" chuyện.= " = " y=" lạc..... = " bạch=" tuyết=" thứ=" gọi=" tên=" y=" lạc.= " y=" lạc=" không=" hề=" quay=" đầu=" lại,=" ngò=" ở=" trước=" bàn=" lậ=" hò=" sơ,=" lắ=" lắ=" xem.= " = " y=" lạc,=" ngưi=" tức=" giận=" à?=" bạch=" tuyết=" lo=" lắ=" hỏi.= " = " đứ=" y=" lạc=" trắ=" lời.= " bạch=" tuyết=" nhự=" chí=" cú=" đầu,=" sau=" đó=" xóc=" mèn=" lên,=" đi=" đến=" bên=" cạnh=" y=" lạc.= " bạch=" tuyết=" ngò=" xỏ=" dưới=" chân=" ngưc=" nhìn=" y=" lạc.= " ta=" sau=" này=" sê=" không=" làm=" như=" vậy=" nữa,=" ngưi=" đừ=" giận=" ta=" đượ=" không?=" bạch=" tuyết=" khắ=" cầu.= " = " nếu=" một=" kiế=" kia=" của=" phậ=" lời=" đứ=" đem=" ngưi=" chém=" thành=" hai=" nửa,=" ngưi=" còn=" có=" lần=" sau=" nữa=" không?=" sắc=" mặt=" y=" lạc=" vẫ=" xanh=" mét.= " = " đừ=" nói=" đến=" chuyện=" đó=" nữa,=" ta=" hiện=" tại=" không=" phải=" vẫ=" còn=" ở=" trước=" mặt=" ngưi=" sao?=" dù=" sao=" thì=" ta=" cũng=" vì=" ngưi=" mà=" mới=" chạy=" đến=" đó=" nha,=" ngưi=" đừ=" tức=" giận=" nữa=" đượ=" không?=" đượ=" không?=" bạch=" tuyết=" đáng=" thương=" kéo=" kéo=" chân=" y=" lạc,=" nước=" mắt=" lại=" ứa=" ra,=" nhìn=" ngưi=" yêu=" của=" hắ.= " = " ngưi=" a!!=" y=" lạc=" thở=" dài.= " thậ=" sự=" là=" không=" có=" biện=" pháp=" với=" ngưi=" mà.= " = " tha=" thứ=" cho=" ta=" rời=" nha?=" bạch=" tuyết=" cười=" cười.= " = " đến=" trên=" giường=" nằm=" xuống=" nghỉ=" ngưi=" đi,=" miệ=" vết=" thương=" của=" ngưi=" vừa=" mới=" cảm=" máu.= " = " không=" cần,=" ta=" muố=" ở=" bên=" cạnh=" ngưi.= " bạch=" tuyết=" đứ=" lên,=" cũng=" không=" để=" ý=" y=" lạc=" có=" phẩ=" đố=" hay=" không,=" an=" vị=" trên=" đui=" y=" lạc,=" quấy=" rầy=" y=" làm=" chính=" sự.= " ngưi=" đang=" coi=" cái=" gì=" vậy?=" = " đề=" nghị=" bố=" trí=" quân=" sự=" của=" các=" đại=" thần.= " = " a,=" có=" tên=" phậ=" lời=" đứ=" a?=" bạch=" tuyết=" ở=" trên=" đui=" y=" lạc=" ngọ=" nguyệt=" liên=" tục,=" cổ=" gắ=" chĩ=" lại=" vị=" trí=" cho=" tốt.= " = " hắ=" là=" tướng=" lãnh=" binh=" lần=" này,=" bắt=" quá=" ta=" cùng=" nhấ=" khả=" bố=" không=" hy=" vọng=" hắ=" sê=" đi,=" chuyện=" này=" quá=" nguy=" hiểm.= " = " đi=" đi=" đi=" đi,=" để=" cho=" hắ=" đi=" đi,=" nguy=" hiểm=" càng=" tốt,=" tốt=" nhấ=" là=" để=" cho=" hắ=" một=" đi=" không=" trở=" về.= " bạch=" tuyết=" cười=" âm=" trầm.= " hắ=" đắ=" ta=" một=" kiế=" rất=" đau,=" cái=" ngưi=" xấu=" kia=" nhấ=" định=" sê=" phải=" bị=" trườ=" phạt.= " = " là=" ngưi=" đi=" khiêu=" khích,=" còn=" dám=" nói=" như=" vậy.= " = " ai=" bảo=" ngưi=" cùng=" hắ=" có=" gian=" tình=" a,=" ta=" sao=" có=" thể=" nhĩ=" đượ=" chú?=" bạch=" tuyết=" thở=" phì=" phì=" nói:= " ngưi=" là=" ngưi=" của=" ta=" nha,=" hắ="

muốn=" tới=" cướp=" mà=" ta=" không=" phản=" kích,=" đây=" không=" phải=" rất=" mềm=" yếu=" sao?=" kẻ=" yếu=" đuổi=" sẽ=" bị=" khi=" dễ,=" nói=" không=" chừng=" về=" sau=" hấn=" còn=" có=" thể=" làm=" trò=" trước=" mặt=" ta=" ôm=" người=" hôn=" người,=" mới=" nghĩ=" vậy=" ta=" đã=" chịu=" không=" nổi=" rồi.=" bạch=" tuyết=" ở=" trên=" đui=" y=" lạc=" không=" ngừng=" thay=" đổi=" vị=" trí,=" cổ=" găng=" tìm=" kiếm=" một=" chỗ=" ngồi=" ổn=" định.= " = " đùng=" động=" nữa=" được=" không.= " y=" lạc=" đột=" nhiên=" thổi=" một=" luồng=" khí=" nóng=" rục=" vào=" tai=" bạch=" tuyết.= " bạch=" tuyết=" rùng=" mình=" một=" cái,=" run=" lên.= " làm=" sao=" vậy?=" = " làm=" sao=" à?=" y=" lạc=" cười=" nhẹ=" người=" còn=" dám=" hỏi=" làm=" sao=" à?=" bạch=" tuyết=" như=" mảy.= " y=" lạc=" cần=" nhẹ=" lên=" vánh=" tai=" bạch=" tuyết,=" một=" bàn=" tay=" giữ=" chặt=" thắt=" lưng=" bạch=" tuyết,=" một=" bàn=" tay=" luồn=" vào=" trong=" quần=" hấn=" sờ=" soạng,=" bạch=" tuyết=" oa=" một=" tiếng=" la=" lên,=" hấn=" không=" đoán=" được=" y=" lạc=" sẽ=" hành=" động=" như=" thế,=" khiến=" hấn=" bị=" dọa=" cho=" nhảy=" dựng.= " cảm=" giác=" phân=" thân=" đột=" nhiên=" bị=" cầm=" lấy=" nhu=" lộng,=" bạch=" tuyết=" nhanh=" chóng=" giữ=" tay=" y=" lạc.= " = " hiện=" tại=" đang=" là=" giữa=" ban=" ngày=" ban=" mặt=" nha..... thanh=" âm=" của=" bạch=" tuyết=" tựa=" như=" sấp=" vờ=" vụn=" ra.= " = " ai=" kêu=" người=" ngồi=" trên=" đui=" ta,=" cái=" mông=" nhỏ=" còn=" xoay=" xoay=" cọ=" cọ=" lưng=" tung.= " y=" lạc=" hôn=" lên=" cổ=" bạch=" tuyết,=" rồi=" sau=" đó=" cởi=" quần=" hấn=" ra,=" đem=" bộ=" vị=" nóng=" rục=" của=" mình=" chôn=" sâu=" vào.= " bạch=" tuyết=" run=" rẩy,=" ngay=" lập=" tức=" giải=" phóng=" ở=" trong=" tay=" y=" lạc.= " = " nhanh=" như=" vậy=" a?=" y=" lạc=" thấp=" giọng=" cười,=" thích=" thú=" nhìn=" bạch=" tuyết=" cả=" người=" như=" nhũn=" ra.= " = " ta=" không=" biết,=" đùng=" hỏi=" ta=" mà=" bạch=" tuyết=" che=" mặt,=" thần=" tình=" đỏ=" bừng,=" xấu=" hổ=" muốn=" chết.= " hấn=" luôn=" cho=" rằng=" loại=" sự=" tình=" này=" hấn=" là=" chỉ=" được=" làm=" ở=" trên=" giường,=" không=" nghĩ=" tới=" hôm=" nay=" lại=" đột=" nhiên=" làm=" ở=" trên=" ghé.= " y=" lạc=" đưa=" tay=" đặt=" ở=" trên=" đui=" bạch=" tuyết,=" chậm=" rãi=" nâng=" bạch=" tuyết=" lên,=" rồi=" sau=" đó=" hạ=" hấn=" xuống,=" bạch=" tuyết=" mắt=" trợn=" tâm=" ngã=" ra=" phía=" trước,=" đành=" đem=" hai=" tay=" bám=" chặt=" trên=" bàn,=" cổ=" găng=" giữ=" vững=" thân=" thể.= " động=" tác=" tra=" tấn=" của=" y=" lạc=" cực=" kỳ=" thông=" thả,=" mỗi=" một=" lần=" ra=" vào=" đều=" khiến=" cho=" bạch=" tuyết=" đạt=" được=" khoái=" cảm=" mãnh=" liệt,=" bàn=" tay=" chống=" trên=" bàn=" phát=" run=" muốn=" nhũn=" ra,=" thắt=" lưng=" cũng=" vô=" lực,=" chỉ=" có=" thể=" tùy=" ý=" để=" y=" lạc=" làm=" chủ=" không=" chế=" tốc=" độ,=" cố=" gắng=" tiếp=" nhận.= " động=" tác=" lập=" đi=" lặp=" lại=" không=" ngừng,=" khiến=" cho=" bạch=" tuyết=" không=" nhịn=" được=" mà=" bật=" ra=" tiếng=" rên=" rĩ,=" hấn=" cắn=" răng=" cảm=" thụ=" khoái=" cảm=" muốn=" chết,=" hy=" vọng=" màn=" tra=" tấn=" này=" nhanh=" chóng=" chám=" dứt,=" nhưng=" mà=" y=" lạc=" lại=" không=" hề=" có=" chút=" dấu=" hiệu=" muốn=" ngừng=" lại,=" trừ=" sấp=" liên=" tục.= " = " y=" lạc.....=" y=" lạc=" ta=" không=" được=" rồi.....=" bạch=" tuyết=" cơ=" hồ=" sấp=" khóc.= " = " đứng=" lên.= " y=" lạc=" buông=" bạch=" tuyết=" ra,=" khiến=" cho=" thứ=" nam=" tính=" của=" y=" chôn=" sâu=" vào=" trong=" cơ=" thể=" bạch=" tuyết.= " = " ô.....=" bạch=" tuyết=" run=" rẩy=" kịch=" liệt.= " y=" lạc=" đá=" ghé=" ra=" đứng=" đây,=" để=" cho=" bạch=" tuyết=" đứng=" thẳng,=" hai=" tay=" bạch=" tuyết=" nắm=" chặt=" lấy=" bàn,=" khom=" người,=" hai=" chân=" vì=" khoái=" cảm=" không=" chịu=" nổi=" mà=" hơi=" hơi=" phát=" run.= " hai=" tay=" y=" lạc=" giữ=" chặt=" thắt=" lưng=" bạch=" tuyết,=" bắt=" đầu=" thẳng=" tiến,=" tốc=" độ=" nguyên=" bản=" đang=" tư=" thông=" thả=" dần=" dần=" nhanh=" hơn.= " từ=" chỗ=" mập=" hợp=" truyền=" ra=" tiếng=" vang=" ***=" mĩ=" quanh=" quần=" ở=" trong=" phòng,=" bạch=" tuyết=" phát=" ra=" tiếng=" rên=" rĩ=" hõn=" loạn=" nghẹn=" ngào=" tiếng=" khóc=" càng=" kích=" thích=" giác=" quan=" của=" y=" lạc.= " qua=" rất=" lâu=" sau,=" y=" lạc=" cuối=" cùng=" găm=" nhẹ=" một=" tiếng,=" đem=" dịch=" thể=" nóng=" chảy=" phóng="

thích=" vào=" trong=" cơ=" thể=" bạch=" tuyết,=" bạch=" tuyết=" cũng=" cùng=" lúc=" giải=" phóng=" ra.==" bạch=" tuyết=" thờ=" hỏn=" hỏn,=" lúc=" này=" y=" lạc=" đem=" phân=" thân=" chậ=" rấ=" rú=" ra,=" bạch=" tuyết=" nhú=" mậ=" cảm=" giác=" có=" mậ=" cồ=" nhiệ=" lư=" từ=" trong=" thân=" thể=" của=" mình=" đọc=" theo=" hai=" đui=" mà=" chậ=" rấ=" chậ=" xuố=" sau=" khi=" chấ=" dứt,=" bạch=" tuyết=" nhẹ=" nhàn=" thờ=" ra,=" hai=" chân=" mềm=" nhũ=" đứ=" không=" vữ=" nũa.==" y=" lạc=" đứ=" lúc=" đờ=" đượ=" hắ=" ô=" hắ=" mang=" lên=" giườ=" đễ=" cho=" hắ=" nằm=" xuố=" ==" đính=" đính=" .....=" thật=" là=" khỏ=" sỏ.....=" bạch=" tuyết=" đùng=" hai=" tay=" ôm=" lấy=" hai=" má=" đàng=" đở=" hồng=" không=" thoi,=" không=" dám=" nhìn=" thẳ=" y=" lạc.==" vết=" thươ=" trên=" vai=" hắ=" vì=" hành=" độn=" kịch=" liệt=" mới=" vừa=" rồi=" mà=" lần=" thứ=" hai=" bị=" hỏ=" ra,=" nhữ=" hắ=" không=" hê=" cảm=" thấy=" đau=" đón,=" toàn=" thân=" bậ=" giờ=" chỉ=" có=" cảm=" giác=" đượ=" yêu=" đến=" cự=" độ=" sảng=" khoái=" cùng=" tê=" đại,=" chẳ=" hê=" thấy=" tí=" xú=" đau=" đón=" nào.==" y=" lạc=" vắ=" khắ=" mặt,=" tách=" chân=" bạch=" tuyết=" ra,=" dụ=" dằ=" chà=" lau=" cho=" hắ.==" ==" ân.....=" cảm=" giác=" đượ=" ánh=" mắt=" nóng=" bỗ=" của=" y=" lạc=" đàng=" nhìn=" chẳ=" chú=" vào=" nũa=" ngườ=" dướ=" đàng=" quang=" lỏ=" của=" mình,=" thân=" thể=" non=" nớ=" chỉ=" mới=" làm=" quen=" với=" tư=" vị=" tình=" ái=" của=" bạch=" tuyết=" nhanh=" chóng=" có=" phẳ=" ứ=" sau=" khi=" tẩ=" sạch=" sê=" dịch=" thể=" giữa=" chân=" bạch=" tuyết,=" y=" lạc=" cỏi=" quầ=" áo=" quỳ=" ghé=" vào=" phía=" dướ=" bạch=" tuyết,=" y=" không=" nói=" mậ=" câu=" cú=" đầu=" mai=" nhậ=" giữa=" hai=" chân=" bạch=" tuyết,=" thong=" thắ=" nuố=" duệ=" ==" a..... kích=" thích=" mẫ=" liệt=" làm=" cho=" bạch=" tuyết=" lại=" muố=" bắ=" ra.=" không=" cần,=" không=" cần=" a=" y=" lạc.....=" ngón=" tay=" của=" hắ=" luồ=" vào=" má=" tóc=" của=" y=" lạc=" địn=" ngắ=" cản=" y,=" nhữ=" y=" lạc=" cường=" ngạnh=" không=" chịu=" nhượ=" bộ,=" hắ=" đầ=" phải=" để=" cho=" mình=" lại=" bị=" y=" lạc=" nhắ=" chìm=" vào=" cơ=" sóng=" triều=" khoái=" cảm=" sắp=" mang=" hắ=" bức=" đến=" phát=" điề=" thắ=" lạc=" chính=" mình.==" sáng=" sớm,=" tiếng=" đậ=" cửa=" đôn=" đậ=" vang=" lên.==" ==" điệ=" hạ,=" y=" lạc=" điệ=" hạ. ==" y=" lạc=" tỉnh=" lại,=" y=" quay=" đầu=" nhìn=" bạch=" tuyết=" liếc,=" bạch=" tuyết=" vẫ=" còn=" đàng=" ngử=" say.==" y=" lạc=" đứ=" dậ=" mặc=" ngoạ=" y=" đi=" ra=" ngoà. ==" chuyệ=" gì=" xảy=" ra?=" thanh=" âm=" hỏt=" hoảng=" trắ=" lời:=" tắ=" lập=" tắ=" á=" xuấ=" binh,=" đại=" quân=" chính=" của=" bộn=" chúng=" đàng=" từ=" từ=" áp=" sát=" y=" ma. ==" y=" lạc=" đón=" cửa=" lại,=" đi=" theo=" ngườ=" nọ,=" thanh=" âm=" càng=" lúc=" càng=" xa=" dần. ==" bộn=" chúng=" có=" bao=" nhiề=" quân?==" phụ=" vương=" biết=" chưa?==" nhả=" khắ=" bỗ=" cùng=" phậ=" lỏ=" đứ=" nũa?=" ==" đàng=" đượ=" thông=" báo.....=" bạch=" tuyết=" dụ=" dụ=" mặt,=" xoay=" ngườ,=" vị=" trí=" bên=" cạnh=" hắ=" đã=" trổ=" rồ=" chỉ=" còn=" lại=" nhiệ=" độ=" cơ=" thể=" của=" y=" lạc,=" hắ=" biết=" y=" lạc=" lại=" ly=" khai,=" y=" lạc=" vì=" chuyệ=" quố=" gia=" đại=" sự=" mà=" luồ=" rời=" khỏi=" hắ=" thờ=" dài=" xoay=" ngườ=" ngử=" tiếp,=" thẳ=" đến=" khi=" mặt=" trời=" lên=" cao=" thái=" dương=" rọi=" nắng=" vào=" mông,=" bạch=" tuyết=" mới=" gắ=" gườ=" bò=" dậ.==" ==" uy=" liêm. ==" bạch=" tuyết=" thì=" thào=" kêu=" mậ=" tiếng,=" phát=" giác=" uy=" liêm=" không=" đi=" vào,=" vì=" thể=" lại=" hỏ=" tiếng=" thứ=" hai.==" ==" uy=" liêm=" ngườ=" đã=" chạy=" đi=" đâu?=" cửa=" bị=" mỗ=" ra,=" uy=" liêm=" đi=" đến=" trước=" giườ=" bạch=" tuyết.==" ==" giúp=" ta=" rửa=" mặt=" chắ=" đầu,=" ta=" muố=" đi=" luyện=" kiể=" bạch=" tuyết=" mậ=" mỗ=" dùng=" thanh=" âm=" uể=" oải=" nói.==" ==" vết=" thươ=" của=" ngà=" còn=" chưa=" tốt=" đâu. ==" ==" không=" chết=" đượ. ==" bạch=" tuyết=" trắ=" lời.==" ==" đứ=" vậ=" điệ=" hạ. ==" uy=" liêm=" búng=" chậ=" nước=" đến,=" lau=" mặt=" lau=" ngườ=" cho=" bạch=" tuyết,=" cũng=" thay=" đỏi=" y=" phục=" cho=" hắ.==" sau=" khi=" chuẩn=" bị=" xong=" bộn=" hắ=" ra=" hậu=" viện,=" uy=" liêm=" dạy=" cho=" bạch=" tuyết=" kiể=" thuật,=" bạch=" tuyết="

cũng=" có=" gắng=" học=" tập.= uy=" liêm=" có=" chút=" kinh=" ngạc=" nghị=" lực=" bạch=" tuyết,=" liên=" tiếp=" hơn=" một=" tháng,=" bạch=" tuyết=" chưa=" hề=" ngừng=" nghỉ=" lịch=" học=" mỗi=" ngày,=" nhiều=" lần=" tới=" khi=" bầu=" trời=" tới=" đen=" mới=" trở=" về=" phòng=" nghỉ=" nơi.= ==" nghe=" nói=" tắc=" lập=" tây=" á=" đã=" đánh=" tới.= n.gày=" hôm=" đó,=" đang=" giao=" chiêu,=" bạch=" tuyết=" thở=" hồng=" học=" hỏi.= ==" đúng=" vậy.= uy=" liêm=" trả=" lời.= ==" vì=" cái=" gì=" phải=" có=" chiến=" tranh=" chứ?=" y=" lạc=" sẽ=" ra=" ngoài=" đánh=" giặc=" sao?=" cái=" trò=" đánh=" đến=" chết=" đi=" sống=" lại=" như=" vậy=" đến=" tột=" cùng=" có=" ý=" nghĩa=" gì=" chứ?=" ==" mang=" binh=" xuất=" chinh=" chính=" là=" phạt=" lôi=" đức=" tướng=" quân.= ==" a,=" là=" hấn=" a,=" vậy=" đánh=" thua=" cũng=" không=" quan=" trọng.= tốt=" nhất=" quân=" địch=" có=" thể=" đem=" đầu=" của=" hấn=" chặt=" bỏ=" luôn.= ==" trận=" chiến=" tranh=" này=" không=" thể=" thua,=" nếu=" thua,=" y=" ma=" có=" thể=" mất=" nước.= ==" nhất=" định=" sẽ=" không=" thua!=" bạch=" tuyết=" ngắm=" thấy=" uy=" liêm=" có=" khe=" hở,=" kiếm=" phong=" đột=" nhiên=" lưu=" chuyển,=" ra=" sức=" đánh=" rơi=" thanh=" kiếm=" trong=" tay=" uy=" liêm.= có=" ta=" và=" y=" lạc=" ở=" đây,=" y=" ma=" làm=" sao=" mà=" thất=" bại=" cho=" được?=" ==" xem=" đi,=" ngay=" cả=" ta=" cũng=" thắng=" được=" người!=" dưới=" ánh=" mặt=" trời,=" bạch=" tuyết=" vui=" vẻ=" há=" mồm=" cười=" lớn.= hôm=" nay=" là=" lần=" đầu=" tiên=" hấn=" đánh=" rơi=" được=" kiếm=" của=" uy=" liêm,=" hơn=" một=" tháng,=" kiếm=" thuật=" của=" hấn=" càng=" ngày=" càng=" tốt.= ==" điện=" hạ=" chỉ=" cần=" có=" quyết=" tâm=" học,=" nhất=" định=" sẽ=" tiến=" bộ=" thôi.= uy=" liêm=" cười=" yếu=" ớt.= ==" hừ,=" đương=" nhiên=" rồi,=" ta=" thiên=" tư=" thông=" minh=" thiên=" phú=" dị=" bẩm=" a!=" bạch=" tuyết=" kiêu=" ngạo=" đáp.= ==" bạch=" tuyết!=" y=" lạc=" từ=" xa=" xa=" đi=" tới.= ==" oa,=" y=" lạc,=" người=" đã=" về=" rồi!=" bạch=" tuyết=" xông=" lên=" nhào=" vào=" lòng=" người=" yêu=" mến,=" giống=" bát=" trảo=" bạch=" tuộc=" gắt=" gao=" quán=" quanh=" y=" lạc,=" nhiệt=" tình=" hôn=" môi=" y.= ==" uy=" liêm,=" phiền=" người=" tự=" thu=" dọn=" đi,=" ta=" bận=" cùng=" y=" lạc=" lên=" lầu=" hôn=" nhẹ=" rồi!=" ánh=" mắt=" bạch=" tuyết=" sáng=" lấp=" lánh,=" vẽ=" mặt=" khoái=" hoạt=" của=" hấn=" chung=" thủy=" không=" có=" một=" tia=" phiền=" não=" ưu=" sầu,=" trong=" mắt=" của=" hấn=" chỉ=" có=" sự=" tồn=" tại=" của=" y=" lạc.= hai=" người=" đi=" rồi,=" uy=" liêm=" xoay=" người=" nhặt=" kiếm=" lên.= lúc=" này,=" xa=" xa=" ngoài=" đình=" viện=" đi=" tới=" một=" thân=" ảnh=" rất=" quen=" thuộc=" với=" uy=" liêm,=" người=" kia=" chậm=" rãi=" tới=" gần,=" nở=" nụ=" cười=" yếu=" ớt=" với=" uy=" liêm.= ==" nhã=" khả=" bố=" điện=" hạ.= uy=" liêm=" mở=" miệng.= nhã=" khả=" bố=" nhìn=" thấy=" uy=" liêm=" nắm=" chặt=" tay=" phải,=" ngay=" lập=" tức,=" hấn=" kéo=" tay=" uy=" liêm=" lại,=" vắn=" mở=" ra.tayngười=" sừng=" đỏ=" rồi.= ==" không=" có=" gì=" đâu.= uy=" liêm=" trả=" lời.= nhã=" khả=" bố=" cúi=" đầu=" hôn=" nhẹ=" lên=" lòng=" bàn=" tay=" uy=" liêm,=" nhắm=" mắt=" lại,=" im=" lặng=" không=" nói=" một=" câu.= ==" nếu=" không=" có=" việc=" gì,=" ta=" đi=" trước.= uy=" liêm=" thu=" hồi=" cánh=" tay,=" cầm=" kiếm=" đi=" vào=" bên=" trong.= hai=" tai=" uy=" liêm=" nóng=" bừng.= bởi=" vì=" nụ=" hôn=" của=" nhã=" khả=" bố.= ==" _____=" chương=" nài=" thật=" giá=" trị=" he=" pà=" kon=" ^.^=" chương=" sau=" bão=" nổi=" rầu=">.< pass=" chương=" kê=" không=" muốn=">

6. Chương 6

Bít sao ta hem cài pass chương nài hem? Ta cài pass vốn dĩ là muốn chọc mọi người cho vui, hơn nữa ta muốn khi mà mọi người giải được pass thì sẽ vui vẻ mà thưởng thức chương truyện mình đã vất vả giải pass

được, niềm vui sẽ tăng gấp đôi chứ hem phải vì đầu bút tóc giải xong pass rồi phải đọc một chương như thế này

mất hết ý nghĩa đặt pass của ta="=

Warn: chương này cực kỳ thâm, tan nát cõi lòng lun

Khi nào thì mới có thể đánh giặc xong a? Bạch Tuyết lại hỏi Y Lạc.

Y Lạc cũng không biết.

Một câu này, đã hỏi từ mùa xuân, hỏi qua mùa hè, hỏi qua mùa thu, hỏi đến mùa đông.

Chiến tranh lan tràn không có dấu hiệu đình chỉ, Y Ma tử thương vô số, Tắc Lập Tây Á trước khi bị Y Ma thôn tính đã ra tay trước tấn công Y Ma, các chiến sĩ anh dũng giết địch, từng được xưng là binh đoàn dũng mãnh nhất đại lục quân đội Y Ma lâm vào khổ chiến, nhân dân Y Ma quốc cực kỳ sợ hãi, trong hoàng cung các quý tộc cũng sợ hãi. Nếu Tắc Lập Tây Á tiếp tục công tiến, như vậy Y Ma sẽ diệt vong.

Bạch Tuyết sống chung với Y Lạc một năm, vì muốn đuổi kịp Y Lạc, vì muốn được ở bên Y Lạc, hắn đã rất cố gắng luyện tập kiếm thuật, liều mạng đọc sách, hắn biết như vậy hắn sẽ không bị Y Lạc vứt bỏ, hắn có giá trị được yêu, Y Lạc sẽ vĩnh viễn thương hắn.

Một ngày, tuyết rơi rất nhiều. Tuyết đọng khắp nơi khắp chốn ở Y Ma, che lấp đi máu của các chiến sĩ đổ xuống bên ngoài thành, trong không khí có hương vị sạch sẽ hơn.

Y Lạc trở lại trong phòng, mở cửa, nhìn thấy Bạch Tuyết ngã vào sách vở vù vù ngủ, thần sắc Y Lạc có chút ngưng trọng, y tới gần Bạch Tuyết, vuốt ve khuôn mặt tinh tế của Bạch Tuyết, đầy vẻ bi thương.

Bạch Tuyết mở hai mắt ra, thấy là Y Lạc, lộ ra nụ cười an tâm. Người đã trở lại a!

Ta có một chuyện phải nói với người. Y Lạc kéo ghế, ngồi ở bên cạnh Bạch Tuyết.

Ân, ta đang nghe. Bạch Tuyết cười hì hì nhìn Y Lạc.

Đội lát nữa ta sẽ phái một đội quân hộ tống người về Raleigh, người là Hoàng tử của Raleigh, Raleigh sẽ bảo hộ người. Trở lại Raleigh tâm ở đây, chờ chiến tranh của Y Ma và Tắc Lập Tây Á kết thúc, ta sẽ đi đón người trở về. Y Lạc bình tĩnh nói.

A, vì cái gì phải đi? Vậy người cùng ta trở về sao, chúng ta cùng nhau trở về thăm phụ vương mẫu hậu ta cũng tốt! Bạch Tuyết thay Y Lạc quyết định.

Không được, ta phải thủ thành, ta không thể đi cùng người. Y Lạc lắc đầu.

Ta đây cũng không đi. Bạch Tuyết hừ một tiếng.

Ta vừa mới nhận được tin tức. Về mặt Y Lạc có chút bi thương. Phật Lô Đức đã chết trận, Y Ma có thể trong khoảng thời gian ngắn sẽ phải rơi vào tay giặc, ta không muốn người ở lại đây, sẽ rất nguy hiểm.

Phật Lô Đức đã chết!/? Bạch Tuyết khiếp sợ nhìn Y Lạc, hốc mắt Y Lạc có chút phiếm hồng, hắn hiểu đó là người mà Y Lạc đã từng yêu, Y Lạc cũng cảm thấy đau lòng.

Tóm lại, người thu dọn đồ đạc một chút, ta đã gọi Uy Liêm đến. Y Lạc nói dứt lời liền chuẩn bị rời đi.

Y Lạc. Bạch Tuyết giữ chặt tay áo Y Lạc, ngược nhìn y. Hắn đã chết, người rất thương tâm đúng không?

Không có. Y Lạc trả lời. Nhã Khả Bố đã ra khỏi thành ứng chiến, ta phải trở về trông chừng mọi thứ, người mau chuẩn bị đi!

Ta sẽ không đi. Bạch Tuyết kiên quyết. Ta đi rồi, người làm sao bây giờ? Ta muốn ở lại bên cạnh người a, ta sẽ không để người cô độc chiến đấu đâu!

Người rốt cuộc có hiểu chiến tranh là cái gì không? Nếu Tắc Lập Tây Á công tiến vào, mọi người chắc chắn sẽ phải chết, người cũng không phải là ngoại lệ. Y Lạc hét lên.

Ta không quan tâm! Bạch Tuyết hét trả. Nếu phải chết thì cùng chết, không quan trọng.
Đột nhiên Ba!! một tiếng, trên má Bạch Tuyết truyền đến cảm giác rất bỏng.

Y Lạc hung hăng tát Bạch Tuyết một cái.

Bạch Tuyết khê nhếch môi, không thể tin được nhìn Y Lạc. Từ trước tới giờ người chưa từng đánh ta. Đôi mắt đen của Bạch Tuyết nổi lên một màn sương mù, nước mắt đảo quanh.

Uy Liêm tiến vào, không nói gì, chỉ lẳng lẳng đứng nhìn.

Y Lạc điện hạ, quân đội hộ tống Vương phi đã chuẩn bị xong. Có binh lính tiến đến, ở ngoài cửa nói.

Đi hay không đi? Y Lạc hỏi lại.

Không đi! Bạch Tuyết rống lên. Không đi không đi không đi! Chết cũng không đi!

Y Lạc tiến đến, Bạch Tuyết biết Y Lạc muốn bắt mình, vội vàng bỏ chạy.

Đứng lại cho ta. Sắc mặt Y Lạc xanh mét.

Đồ đần mới đứng lại cho người bắt!

Y Lạc lao tới túm được đai lưng của Bạch Tuyết, Bạch Tuyết cố sống cố chết ôm chặt trụ giường, mặc cho Y Lạc kéo như thế nào, vẫn thà chết không buông trụ giường ra.

Bạch Tuyết!

Không đi, ta muốn ở bên người, người chết ta chết, người sống ta sống. Ta không muốn để một mình người cô đơn ở tại chỗ này, nơi này không có một người nào đối với người tốt, trừ bỏ ta ra, không ai quan tâm đến người. Ta không đi! Bạch Tuyết tuy rằng cố nén, nhưng nước mắt vẫn không nghe lời tuôn ra như suối.

Y Lạc từ nhỏ đã không được phụ vương yêu thương, mẫu thân đã chết là một tỳ nữ, trong hoàng cung đại thần chỉ biết nịnh hót bợ đỡ, nếu Y Lạc vẫn còn thế lực thì mới có thể chạy tới ủng hộ, anh trai cùng cha khác mẹ Nhà Khả Bố cũng bởi vì ngôi vị hoàng đế mà không chịu thân thiết với đứa em này.

Y Lạc của hắn thực đáng thương, một người có thể tâm sự cũng không có. Mà bây giờ Phật Lô Đức cũng đã chết, nếu hắn rời khỏi Y Lạc, vậy thật sự không còn có ai quan tâm đến y, yêu thương y.

Hơn nữa, hắn cũng không muốn rời khỏi Y Lạc a! Hắn hận không thể mỗi ngày mỗi đêm đều ở bên Y Lạc, lúc nào cũng dán chặt không xa rời nhau, muốn hắn rời khỏi nơi này quay về Raleigh, vậy quả thực là muốn mạng của hắn còn gì!

Y Lạc một tay ôm thắt lưng Bạch Tuyết, một tay dùng sức vặn bung ra cánh tay đang ôm chặt trụ giường của Bạch Tuyết.

Oa a, đáng ghét! Người sao lại làm như vậy. Bạch Tuyết vừa khóc vừa hô: Uy Liêm, cứu ta, mau cứu ta, đừng để cho y mang ta rời khỏi nơi này, ta không muốn quay về Raleigh, ta muốn ở lại Y Ma.

Uy Liêm không chút chần chừ, chậm rãi rút kiếm, đặt ở trên cổ Y Lạc.

Người có thể gỡ đầu của ta xuống cũng không sao, nhưng hôm nay ta nhất định phải đem người đuổi về Raleigh. Y Lạc nói.

Bạch Tuyết không hề biết chính mình ở trong lòng Y Lạc có vị trí như thế nào. Từ khi Tắc Lập Tây Á tiến công tới nay, Y Lạc không có lúc nào là không lo lắng cho an nguy của Bạch Tuyết, Y Lạc sẽ vì vinh quang, vì quốc gia, mà chiến đấu hăng hái đến giây phút cuối cùng, cho đến tận giọt máu cuối cùng, nhưng y không muốn nhìn thấy Bạch Tuyết chịu một chút thương tổn nào, đó là điều mà Y Lạc tuyệt đối không thể chịu đựng được.

Kiểm của Uy Liêm bất động, Bạch Tuyết cũng sợ tới mức hô to. Đồ đần đồ đần đồ đần, mau thu hồi kiếm lại cho ta, người nếu làm hắn bị thương, ta liền liều mạng với người.

Uy Liêm nhún vai, buông kiếm xuống lui lại phía sau, thần tình bất đắc dĩ.

Người có đi hay không? Trong mắt Y Lạc có trầm trọng cùng đau xót, một cảm giác không muốn buông tay ở trong lòng đầu bốc lên, y không muốn Bạch Tuyết rời đi, rồi lại nghĩ đến an nguy của Bạch Tuyết. Trong mắt bắt đầu có chút sương mù, sống mũi cay cay.

Bạch Tuyết thấy bộ dáng Y Lạc, trong lòng tê rần, nhịn không được buông lỏng trụ giường, ôm chặt lấy y. Y Lạc, người đừng khóc, người đừng khóc a! Bạch Tuyết nước mắt lưng tròng, ôm chặt người yêu mến.

Bạch Tuyết liếc nhìn ra sau thấy Uy Liêm, Uy Liêm lẳng lặng đứng ở một góc. Bạch Tuyết đột nhiên nảy ra ý tưởng, phải mang Y Lạc rời khỏi chỗ này. Nếu trở lại Raleigh, phụ vương cùng mẫu hậu nhất định sẽ bảo hộ bọn hắn, vậy bọn hắn ai cũng sẽ không chết, có thể vĩnh viễn ở bên nhau.

Ta trở về, ta nghe lời người nói rời khỏi nơi này. Bạch Tuyết nói: Nhưng ta muốn người tự mình đưa ta trở về Raleigh, nếu không phải người, ai cũng không thể có biện pháp mang ta ra khỏi cửa thành.

Được. Y Lạc đồng ý.

Uy Liêm đứng một góc khẽ mỉm cười, Hoàng tử của hắn rốt cục đã có tiến bộ rồi, đã nghĩ ra được phương pháp trực tiếp đem Y Lạc lừa gạt về Raleigh, chuyện này đối với hắn mà nói thật là một tin tốt lành, hắn có thể bớt lo lắng cho tương lai của Bạch Tuyết rồi.

Thu dọn xong chút đồ vật này nọ, bọn hắn một hàng nhanh chóng xuống lầu.

Y Lạc tập kết mười hai thiếp thân thị vệ cùng ngựa đang chờ, trên mặt mọi người đều không hề có nụ cười, bởi vì đại quân của Tắc Lập Tây Á đang ở ngoài tòa thành, hiện giờ xông ra chỉ sợ là nguy hiểm trùng điệp.

Bạch Tuyết ôm Y Lạc, Y Lạc nhanh chóng nhảy lên lưng ngựa.

Y Lạc dặn dò: Đội lát nữa bắt luận phát sinh ra sự tình gì, đừng ngắt đầu lên, cho đến khi nào về tới Raleigh.

Bạch Tuyết túm áo Y Lạc hơi hơi phát run, không khí trầm trọng làm cho trái tim Bạch Tuyết như bị ai bóp nghẹn.

Uy Liêm cũng thúc ngựa, đi theo sau, đoàn người thúc ngựa rong ruổi, như mũi tên xé gió lao đi, hất tung cả tuyết.

Trong lòng đầy hoảng loạn, Bạch Tuyết không nghe Y Lạc nói tựa đầu nhắm mắt chôn ở trong lòng y, hắn trộm mở mắt nhìn ra bên ngoài.

Tuyết rơi không ngừng, ngựa chạy băng băng lướt ngang qua một khối thi thể nằm trên mặt tuyết, máu huyết đỏ tươi đem mặt đất nhuộm thành một màu đỏ rực, những khối hài cốt không đồng đều rơi rụng trông thật kinh khủng hiện ra ở trước mắt Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết run rẩy càng ngày càng mãnh liệt, nhưng vì Y Lạc chỉ chú ý dùng tốc độ cao nhất đi đến Raleigh, căn bản không phát giác ra được sự bất ổn của Bạch Tuyết.

Đây chính là cái thế giới mà Bạch Tuyết hoàn toàn không thể lý giải nổi, hốc mắt hắn phiếm đỏ, kịch liệt thở hổn hển, cơ hồ sắp không thể thở nổi nữa. Một đám người rành rành ra đó mà hiện giờ lại biến thành một đám thi thể không còn trọn vẹn, không nhúc nhích, nằm yên trên tuyết.

Bạch Tuyết đột nhiên thật muốn...thét chói tai, không thể hiểu nổi vì sao con người lại nhất định phải tự giết lẫn nhau.

Có truy binh! Thị vệ phía sau hô to.

Mau! Y Lạc toàn lực thúc ngựa, giống như điên lao vào màn tuyết đào thoát.

Kỵ binh của Tắc Lập Tây Á từ trái phải lao ra bọc đánh, thị vệ vây quanh bên người Y Lạc gắt gao bảo hộ, Bạch Tuyết từ khe hở cánh tay Y Lạc mở to mắt nhìn, người của Tắc Lập Tây Á tiếp cận, bọn thị vệ rút kiếm vừa cười ngựa vừa đánh nhau.

Thời gian trôi qua dài như cả thế kỷ, hình ảnh mọi người cố gắng chiến đấu nhất nhất thu vào trong mắt Bạch Tuyết. Đội đặc vệ của Y Lạc đánh không lại quân Tắc Lập Tây Á càng ngày càng nhiều, nhất nhất

bị giết, ngựa cũng trúng tên mà ngã xuống cùng người chết, phẳng phất có cơn gió thổi qua hất tung tuyết trên mặt đất, phủ lên thi thể.

Thị vệ càng lúc càng ít dần, Bạch Tuyết nhìn thấy Uy Liêm.

Uy Liêm vừa đánh ngã một kẻ địch, thì càng nhiều kẻ lao đến.

Bạch Tuyết mở to mắt, nhìn thấy.

Một thanh lại một thanh kiếm đâm vào lưng Uy Liêm, xuyên qua trước ngực.

Thanh âm của thế giới tựa hồ đình chỉ, hần như nghe thấy tiếng máu nhỏ từng giọt từng giọt từ mũi kiếm rơi xuống tuyết.

Bạch Tuyết hé môi, không phát ra thanh âm nào.

Uy Liêm chậm rãi ngẩng đầu nhìn Bạch Tuyết, nhẹ nhàng nở nụ cười.

Đây là lần đầu tiên Bạch Tuyết nhìn thấy Uy Liêm tươi cười.

Không!!

Lệ nóng tuôn trào, hần khàn cả giọng hét lên trong màn tuyết.

Uy Liêm!! Uy Liêm!!

Ngựa vẫn vội vã lao đi, Uy Liêm rơi xuống ngựa.

Toàn bộ sức lực của Bạch Tuyết nháy mắt biến mất, một màn đen ập đến trước mắt, ngất ở trong lòng Y Lạc.

???

Điện hạ, nên rời giường, ngài không phải đã nói muốn sáng sớm đi luyện kiếm sao? Thanh âm của Uy Liêm có chút mơ hồ, nhẹ nhàng truyền đến.

Ngô, ta ngủ tiếp một chút thôi mà. Bạch Tuyết cuốn chăn bông, nằm ở trên giường không chịu dậy.

Chờ ngài ngủ no ăn no, trời đã tối rồi. Thanh âm của Uy Liêm càng ngày càng xa.

Lại ngủ một hồi lâu, nằm thất mấy giấc mộng, Bạch Tuyết mới mơ màng tỉnh lại.

Bạch Tuyết dụi dụi mắt chậm rãi xuống giường, mở miệng gọi: Uy Liêm, ta tỉnh rồi, giúp ta chải đầu đi.

Ánh mắt mông lung đảo quanh, ánh vào trong mắt là khung cảnh có chút xa lạ rồi lại có chút quen thuộc, Bạch Tuyết lắc lắc đầu cảm thấy kỳ quái, nơi này không phải phòng của Y Lạc, tại sao hần lại tỉnh lại ở chỗ này?

Uy Liêm, Uy Liêm! Chậm rãi bước ra khỏi phòng, Bạch Tuyết đi chung quanh gọi Uy Liêm.

Bình thường hần nhiều lắm chỉ cần hô to hai tiếng Uy Liêm liền lập tức xuất hiện, nhưng hôm nay không biết có chuyện gì mà lại không thấy Uy Liêm đâu, đột nhiên hần nghe thấy có một ít tiếng vang nhỏ vụn, vì thế đi đến phía trước.

Uy Liêm?

Cuối hành lang có người đang khóc, Bạch Tuyết tập trung nhìn vào, phát giác kia đúng là mẫu hậu đã lâu không gặp. Mẫu hậu đứng bên cạnh phụ vương, người bên cạnh phụ vương đúng là Y Lạc.

Uy..... Bạch Tuyết vừa mới định mở miệng gọi tiếp đột nhiên ngừng lại.

Hần nhớ ra rồi, Y Lạc muốn dẫn hần quay về Raleigh, trên đường lại gặp mai phục.

Y Lạc đang nói chuyện ngẩng đầu lên, đôi mắt màu xanh da trời đã mất đi ý cười, chỉ còn bi thương cùng kiên định.

Những gì đã xảy ra dần dần hiện lên trong đầu Bạch Tuyết, tuyết rơi, kiếm của địch nhân đâm thủng ngực Uy Liêm, rồi sau đó Uy Liêm rơi xuống khỏi lưng ngựa.

Trong đôi mắt mở thật to lộ ào ào tuôn ra, Bạch Tuyết run lên bần bật.

Hắn quên.

Hắn quên mình đã mất đi Uy Liêm.

Bạch Tuyết! Y Lạc vội vàng tiến đến.

Ta..... ta hơi mệt..... ta muốn trở về ngủ..... Ánh mắt Bạch Tuyết phiêu di, không biết nên đem tầm mắt dừng đâu.

Người đi ngủ đi! Y Lạc nói: Ta muốn quay về Y Ma, chờ chiến tranh chấm dứt, sẽ trở lại đón người.

Chiến tranh cái chữ này nháy mắt kích thích Bạch Tuyết, hẳn như bị sét đánh gào thét lên, liều mạng ôm đầu mình.

Đừng như vậy! Y Lạc vội vàng kéo tay Bạch Tuyết, gắt gao ôm lấy hắn.

Bạch Tuyết gào thét: Không được, không cho người quay lại Y Ma! Người sẽ chết, giống như Uy Liêm, người sẽ bỏ rơi ta! Nước mắt của Bạch Tuyết không ngừng rơi xuống, không có dấu hiệu ngừng.

Người đâu, bắt y lại, đừng để cho y quay về Y Ma, đừng để cho y trở về nơi đó! Bạch Tuyết hoàn toàn mất đi lý trí, khí lực hắn đột nhiên lớn đến mức độ giãy được khỏi Y Lạc.

Y Lạc trói Bạch Tuyết lại, nhìn song thân của Bạch Tuyết liếc mắt một cái, quốc vương cùng hoàng hậu mặt lộ vẻ bi thương, không biết như thế nào cho phải.

Y Lạc mang Bạch Tuyết về phòng của hắn, đưa Bạch Tuyết vào.

Y Lạc, đừng đối với ta như vậy! Bạch Tuyết gào khóc.

Y Lạc hít sâu một hơi, đóng cửa phòng của Bạch Tuyết lại, lấy kiếm của thị vệ, xuyên qua hai vòng tay trên cửa, nhốt Bạch Tuyết ở trong.

Để cho ta đi ra ngoài, đừng bỏ rơi ta. Ta muốn người ở lại bên cạnh ta, ta không muốn người chết. Bạch Tuyết ở phía sau cửa liều mạng đập cửa.

Bàn tay Y Lạc vẫn áp lên cánh cửa, cảm nhận được chấn động mãnh liệt của Bạch Tuyết liều mạng gõ truyền đến.

Ta nhất định sẽ trở về đón người. Sau khi nói xong, Y Lạc không quay đầu lại rời đi, lưu lại tiếng đập cửa của Bạch Tuyết vang vọng.

Người gạt ta, người gạt ta. Bạch Tuyết hô: Ta ghét người, ghét người, chết đi! Người tốt nhất vĩnh viễn đừng trở về!

Ta rất xin lỗi, xin tha thứ cho quyết định của ta. Lướt ngang qua song thân của Bạch Tuyết, Y Lạc kiên định nói.

Y rời đi là vì nhân dân Y Ma luôn tin tưởng y.

Y nhất định vì quốc gia mà chiến đấu đến cùng.

???

Sau đó, tuyết ngừng rơi, xuân tới.

Bạch Tuyết thủy chung đợi chờ Y Lạc.

Trận đánh đã kéo dài rất lâu, lâu đến nỗi Bạch Tuyết đã quên mất lần cuối cùng cùng Y Lạc nói chuyện là lúc nào rồi.

Suốt ngày, hắn giống du hồn lang thang trong thành, Y Lạc không còn đi vắng, thế giới dường như không còn gì cả, ngay cả đóa hoa xuân nở rộ, cũng như nhấm sắc thái bi ai, buồn bực không vui.

Bạch Tuyết đi tới đi lui, rồi ngã xuống tại một góc âm u trong đại sảnh, dán trên sàn nhà lạnh lẽo, mắt nhắm lại không nhúc nhích.

Y Lạc từng nói sau khi chiến tranh kết thúc, sẽ đến mang hân trở về.

Trước kia có nghe nói Y Ma quốc vương đem em gái của Y Lạc Tịch Lạp Công chúa tặng cho Tắc Lạp Tây Á cầu hàng, hai quân cũng quyết định ngưng chiến, nhưng Y Lạc vẫn thủy chung không tới, hân đợi Y Lạc không nổi nữa rồi.

Đột nhiên, mấy tiếng bước chân vội vàng đi tới.

Y Ma quốc truyền đến tin tức, nghe nói tòa thành sắp bị công phá. Tắc Lạp Tây Á nguy cấp, xem ra rốt cuộc chống đỡ không được bao lâu.

Lúc trước không phải mới đầu hàng cầu hòa sao? Vì cái gì lại biến thành như vậy? Ta nhớ bọn họ đã đem Công chúa đưa cho Tắc Lạp Tây Á làm điều kiện lui binh rồi mà! Quốc vương bối rối.

Quốc vương Tắc Lạp Tây Á bị ám sát, nghe nói là Y Ma phái thích khách ám sát. Y Ma cầu hòa hân là thủ đoạn, bọn họ vốn hiểu chiến như vậy, sẽ không đầu hàng. Tắc Lạp Tây Á đã lập lời thề diệt thành, đại quân do nhị Hoàng tử An Trác dẫn binh, tên đó là ác ma, giết người không chớp mắt, xem ra ai cũng chạy không khỏi.

Trời ạ! Quốc vương vô kế khả thi.

Bạch Tuyết từ phía sau đi ra, đi đến trước mặt phụ vương.

Chúng ta.....có thể mang binh đi tìm cách cứu viện Y Ma không..... Thanh âm của Bạch Tuyết khàn khàn, đều đều, nghe không ra được cảm xúc gì.

Bạch Tuyết, tại sao con lại ở chỗ này? Quốc vương chấn động.

Có thể đi được không? Bạch Tuyết chân thành nhìn phụ vương.

Quốc vương thập phần khó xử lắc đầu. Raleigh cứu không được Y Ma đâu, đất nước của chúng ta quá mức nhỏ yếu, nếu xuất binh tấn công, ngay cả chúng ta cũng sẽ bước lên vết xe đổ của Y Ma, cùng nhau diệt vong.

Cùng nhau diệt vong..... Nước mắt của Bạch Tuyết lại tuôn trào. Vậy Y Lạc làm sao bây giờ? Y Lạc của con làm sao bây giờ?

Con không quan tâm đến thân dân của con sao! Quốc vương đau đớn kịch liệt trả lời. Tuyết đối không thể để cho nhân dân của con vì ham muốn cá nhân con mà hy sinh vô cớ.

Y Lạc sẽ chết, nếu không cứu y, Y Lạc sẽ chết! Phụ vương, nhi thần van cầu ngài, cứu cứu Y Lạc, đừng để cho y chết a! Bạch Tuyết càng lúc càng kích động, lắc vai phụ vương.

Điện hạ! Đại thần vội vàng ngăn cản Bạch Tuyết, kéo hân khỏi người Quốc vương.

Y không thể chết được, y đã nói phải về đón ta! Tiếng khóc của Bạch Tuyết vang vọng khắp thành, khiến cho Quốc vương vô cùng đau lòng, nhưng ông lại không thể vì hân mà làm được gì.

???

Thành trì Y Ma bị công phá, quân Tắc Lạp Tây Á như hoàng trùng xâm lấn, không thể đếm được nhân số giống như thủy triều dâng mãnh tràn vào bên trong thành.

Y Lạc nắm chặt kiếm trong tay, cố gắng chống địch, máu tươi khắp thành trì, tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên, mỗi lần giết được một tên, lập tức lại có hơn mười tên khác lao đến, đột nhiên xoát một tiếng tay phải của y đã không còn cảm giác, thanh âm của kiếm rơi xuống vang vang, hợp với cánh tay bị chém đứt của y cùng nhau đập vào mắt.

Hơn mười đao liên tiếp *** vào lưng y, y như cảm thấy được đao kiếm đã đâm sâu vào tận xương tủy của mình.

Thái dương mùa xuân không biết vì sao mà có chút chói mắt, y chậm rãi chớp mắt, cố gắng thích ứng ánh sáng chung quanh.

Đột nhiên y bị lôi về phía sau, tiếng binh khí giao phong vẫn không ngừng vang lên.

Y Lạc, Y Lạc, nhìn ta, đừng nhắm mắt lại. Thanh âm bối rối.

Y Lạc cố gắng điều chỉnh tiêu cự, gương mặt của Nhã Khả Bố hiện lên trước mắt.

Ta không sao. Y Lạc có chút hốt hoảng trả lời.

Tay phải của em đã bị chặt đứt! Nhã Khả Bố run rẩy kéo áo giáp xuống xé một mảnh áo trong bó chặt cánh tay đang không ngừng chảy máu của Y Lạc lại. Cố gắng, ta mang em vào trong.

Anh.....anh trai..... Y Lạc lần đầu tiên gọi Nhã Khả Bố như vậy.

Đừng nói nữa. Hộc mắt Nhã Khả Bố đỏ đậm.

Ta thực sự rất không ưa anh, từ nhỏ đến lớn, ta lúc nào cũng chỉ muốn đánh bại anh. Y Lạc nhìn người anh trai cùng cha khác mẹ với y, không biết vì sao, ở thời khắc này, y mới cảm giác được Nhã Khả Bố cùng mình quả thật huyết mạch tương liên, bọn họ thật sự là anh em ruột thịt.

Ta cũng vậy. Ta cũng chẳng bao giờ ưa nổi em. Nhã Khả Bố nói.

Y Ma.....sẽ không mất nước. Y Lạc quàng qua vai Nhã Khả Bố, chậm rãi buông ra. Chúng ta chỉ có thể chiến thắng, ta còn có một đồng lý tưởng khát vọng chưa thực hiện được, ta muốn thống nhất cả âu lục, ta muốn khai sáng một đất nước trước nay chưa từng có.

Tayem đã đứt. Nhã Khả Bố nói.

Tay phải đứt, còn có tay trái. Y Lạc nhắc kiểm lên, nắm thật chặt ở trong lòng bàn tay. Chiến sĩ Y Ma sẽ không ngồi chờ chết, chỉ biết chiến đấu hăng hái đến chết.

Y Lạc lao ra ngoài, hướng tới quân địch gầm lên giận dữ: Có giỏi thì chặt bỏ đầu của ta đi!

Nhã Khả Bố cười gạt đi hàng lệ, hấn cũng lao tới, sát cánh cùng đứa em trai, lại giết địch.

Mùa xuân, gió vẫn còn hơi lạnh.

Ngẫu nhiên, thổi theo một ít bông tuyết.

Rõ ràng, thái dương chói mắt như thế.

Dòng chảy sinh mệnh, cứ lặng lẽ trôi đi.

Y Lạc ngã xuống, y thấy Nhã Khả Bố nằm ở một nơi không xa.

Thanh âm trái tim đập dần thông thả hơn, y cảm thấy thân thể của mình tựa hồ như đang bị chôn trong tuyết, thật lạnh.

Bạch Tuyết..... Y Lạc khẽ gọi.

Trong đầu của y hiện lên thân ảnh của người yêu dấu.

Thực xin lỗi..... ta phải sai hẹn rồi..... thực xin lỗi..... Mí mắt nặng nề khép lại không thể mở ra nữa, ngực chậm rãi đập đều, một tiếng một tiếng, cuối cùng hoàn toàn yên tĩnh.

Hơi thở, như vậy, đình chỉ.

???

Sau khi Y Ma diệt vong, vị tướng quân tàn nhẫn của Tắc Lập Tây Á đem toàn bộ hoàng tộc cùng với nhân dân chém đầu, mang thủ cấp treo chung quanh thành.

Màu máu đỏ tươi nhuộm đỏ thạch bích của tường thành, chất lỏng màu đỏ đem Y Ma nhuộm thành một đất nước hoàn toàn khác.

Bên trong thành, đại quân Tắc Lập Tây Á đang dọn dẹp, rất nhiều thi thể không đầu bị chất đống cùng một chỗ, không thể phân rõ thi thể nào là của ai.

Thi thể được chất đống giữa thành, củi đặt xung quanh, nhị hoàng tử của Tắc Lập Tây Á giờ cao cây đuốc, trong tiếng hò reo thắng lợi đem cây đuốc ném vào đống củi, ngọn lửa yêu dị dần dần bốc lên cao.

Ngọn lửa hừng hực cháy hoả táng hàng nghìn hàng vạn nhân dân Y Ma, cũng hỏa thiêu giấc mộng xưng bá âu lục của Y Ma.

Hoàng hậu Raleigh đứng trên tường thành, nhìn thấy một màn này, nhin không được cay cay nơi mũi. Nàng từ từ thở dài, đập lên không khí, vì đứa con yêu dấu tìm kiếm bóng dáng Y Lạc.

A, nguyên lai người ở nơi này. Hoàng hậu cuối cùng cũng thấy người nàng muốn tìm.

Nàng nâng lên...thủ cấp của Y Lạc, thật cẩn thận ôm vào trong lòng.

Theo ta về nhà đi, Bạch Tuyết hẳn rất nhớ người.

Giữa cơn gió đêm mùa xuân, Hoàng hậu chậm rãi lướt đi, trở về Raleigh, mới phiêu nhiên đáp xuống bên ngoài cửa sổ phòng Bạch Tuyết.

Trong phòng, Bạch Tuyết về mặt ngây dại ngồi ở trên giường, Quốc vương nôn nóng bắt an đi đi lại lại, vài tên thị vệ bị phân phó ở một bên đợi mệnh, trông chừng Bạch Tuyết, cũng chờ đợi Hoàng hậu trở về.

Hoàng hậu đẩy cửa ra, Bạch Tuyết ngẩng đầu lên.

Con người của Bạch Tuyết vừa tiếp xúc với Y Lạc, trong mắt của hắn bỗng nhiên có ánh sáng, vội vã đứng lên.

Mẫu hậu, đưa Y Lạc cho con. Bạch Tuyết đi đến bên cạnh mẫu hậu, chìa hai tay, khẩn trương nói.

Hoàng hậu đem Y Lạc giao vào trong tay Bạch Tuyết.

Y Lạc, Y Lạc của lòng ta, người rốt cục đã trở lại rồi. Bạch Tuyết ôm lấy Y Lạc vẫn còn nhỏ máu, đem mặt áp vào gò má lạnh như băng của Y Lạc, nhẹ nhàng cười. Ta chờ rất lâu đó, người rốt cục đã trở lại.

Hoàng hậu nhin không được che mặt mà khóc, nàng ngã vào trong lòng Quốc vương. Vì cái gì mà Bạch Tuyết lại phải gặp chuyện như vậy, bọn họ yêu nhau đến thế, ông trời vì cái gì mà nhẫn tâm tách bọn họ ra chứ?

Quốc vương chỉ có thể lắc đầu thở dài.

Ngày đó lúc người đi, ta đã nói những lời không tốt với người, người tha thứ cho ta có được không? Bạch Tuyết ôm đầu Y Lạc nói: Ta không nên nói ta chán ghét người, cũng không nên nói người đừng trở về, ta biết ta sai rồi, ta thề sau này sẽ không tùy hứng như vậy nữa. Người tha thứ cho ta nhé, Y Lạc!

Bạch Tuyết, con đừng như vậy. Y Lạc đã chết rồi, con đừng nói như thế nữa mà! Hoàng hậu cảm thấy tim nàng như đã tan nát.

Con biết..... Bạch Tuyết lặng lẽ đáp.

Bạch Tuyết ôm Y Lạc bước ra khỏi phòng, không ngừng ở bên tai Y Lạc thì thào, như là muốn đem hết nỗi nhớ mấy ngày nay kể cho Y Lạc, để cho Y Lạc biết hắn yêu Y Lạc đến thế nào.

Đột nhiên, lời nói ngừng lại.

Bạch Tuyết rút ra một thanh chủy thủ, đâm thẳng yết hầu của mình.

Ngăn nó lại, mau ngăn cản nó! Quốc vương khiếp sợ gào lên.

Thị vệ trong phòng lập tức xông lên phía trước, đoạt lấy chủy thủ trong tay Bạch Tuyết, có người cũng lao lên giữ chặt tay Bạch Tuyết để tránh cho hắn lại tự hủy hoại mình.

Trời ơi! Hoàng hậu khóc rống lên.

Vì cái gì ngăn cản ta, các người vì cái gì mà ngăn cản ta! Ta muốn mãi mãi ở bên Y Lạc, ta sẽ không rời khỏi y! Đầu của Y Lạc nằm trên mặt đất lạnh như băng, Bạch Tuyết phát điên giãy dụa giậm dứ gậm lên.

Giết ta!! Giết ta!!

Giết ta đi!!

Hắn cả đời này chỉ yêu một mình Y Lạc, ngay từ ánh mắt đầu tiên năm bảy tuổi đến bây giờ, chưa hề thay đổi.

Nhưng phu quân(*) của hắn, vì sao lại im lặng như vậy?

Vì sao.....

Vì sao.....

Lại vứt bỏ hắn lại một mình.....

(*) để “chồng” thấy vô duyên lắm, bợn xoắn thành “phu quân” nghe coi bộ xuôi hơn.

Rầu đó, phát bủ chút cảm tưởng i

ta hết hơi rầu T.T. Uy Liêm của người ta oa oa oa

7. Chương 7

Điều đầu tiên ta mún nói nà

đây rất cục cũng nà truyện cổ tích

Bạch Tuyết, có tốt hơn chút nào không? Hoàng hậu bên người đứa con, nhẹ nhàng chạm vào trán của hắn.

Trải qua mấy ngày mấy đêm gây sức ép, Bạch Tuyết rốt cục đã dùng hết khí lực, ngã xuống. Quốc vương sai người đem hai tay hắn lấy dây thừng trói ở đầu giường, tránh hắn lần thứ hai tự đi tìm cái chết.

Hai mắt Bạch Tuyết hé mở, trên gương mặt tái nhợt không chút diễn cảm, hắn im lặng không nói một câu, càng khiến cho người ta nhìn liền đau lòng.

Hoàng hậu không nghĩ tới Bạch Tuyết lại yêu Y Lạc sâu đậm đến như vậy, trong thâm tâm của nàng Bạch Tuyết vẫn chỉ là một đứa bé bướng bỉnh tùy hứng, không nghĩ tới, đứa bé này đã sớm trưởng thành, hơn nữa lớn đến nỗi nàng nhận không ra hắn.

Mẫu hậu..... người giúp con.....cởi bỏ dây thừng..... Bạch Tuyết mỗi lần mở miệng, chỉ biết nói những lời này.

Không được a, nếu tháo dây thừng, không phải con sẽ nhảy ra khỏi ban công ngay sao, tiếp tục thương tổn chính mình. Hoàng hậu thương tiếc vuốt tóc Bạch Tuyết.

Con chỉ muốn ở bên Y Lạc, muốn ở bên y mãi mãi.

Con thật sự yêu y đến như vậy sao?

Hai mắt Bạch Tuyết nhắm nghiền. Đúng vậy, cho tới bây giờ chưa từng thay đổi.

Hoàng hậu rời khỏi phòng Bạch Tuyết, lắc đầu thở dài. Rất lâu sau mới trở về, dáng vẻ đầy quyết tâm, ánh mắt như đã quyết định được chuyện gì.

Bây giờ, ta sẽ tháo dây thừng ra, đáp ứng ta, đừng làm việc ngốc nghếch gì. Hoàng hậu dùng một lưỡi dao sắc bén, chậm rãi cắt dây thừng cho Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết vừa được cởi trói, từ trên giường nhồm dậy. Hắn nhìn thấy con dao trên tay mẫu hậu, lập tức đoạt dao, chậm rãi đặt lên yết hầu.

Đúng thời khắc dao nhọn xâm nhập da thịt, Hoàng hậu rơi lệ nói: Không còn cách nào, chúng ta đi tìm người kia đi! Có lẽ người kia, có biện pháp mang cho Y Lạc trở lại bên cạnh con.

Người kia..... Ai..... Động tác của Bạch Tuyết lập tức ngừng lại.

???

Ôm thủ cấp phu quân, Bạch Tuyết theo mẫu thân đi vào một tòa tháp cổ, bên trong ngọn tháp hẹp đến nỗi chỉ có thể cho phép một người đi qua, bọn hắc chiu đứng rêu xanh trên thạch bích cọ vào người, cổ hết sức hướng lên trên.

Thăng đến chỗ cao nhất, có một cánh cửa màu vàng, trên cánh cổng cổ xưa có một cái chìa khóa bằng vàng.

Hoàng hậu lẩm nhẩm một câu thần chú, chiếc chìa khóa lập tức chuyển động, cửa bật ra.

Nàng mang Bạch Tuyết đi vào bên trong, đó là một căn phòng hẹp, trong phòng chỉ có một chiếc giường cùng một khung cửa. Khung cửa đang chuyển động liên tục, phía sau, một người con gái xinh đẹp bước ra.

Cô gái ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng nở nụ cười. Các người đến đây đi! Nàng đứng dậy đi đến bên Bạch Tuyết, đưa tay định chạm vào đầu Y Lạc.

Bạch Tuyết sợ tới mức vội vàng lui về phía sau.

Cứ để nàng chạm đi, Bạch Tuyết, không sao đâu. Hoàng hậu không ngớt lời an ủi.

Bạch Tuyết lúc này mới lưu luyến không rời đưa Y Lạc ra.

Người đến đây ngồi xuống đi. Cô gái kéo Bạch Tuyết đến bên khung cửa, giơ tay Bạch Tuyết lên, dùng ngón tay chạm nhẹ vào.

Người có biết ta muốn làm cái gì không? Cô gái hỏi.

Bạch Tuyết lắc đầu.

Ta muốn giúp người cứu Y Lạc. Cô gái từ đầu ngón tay của Bạch Tuyết kéo ra một sợi tơ tỏa ra hào quang. Thứ này, là tình yêu, là nỗi nhớ của người dành cho y. Nàng đem sợi tơ đặt vào khung cửa. Ta có thể dùng nỗi nhớ của người, tình yêu của người, một lần nữa tạo ra thân thể người yêu của người, cho dù y chỉ còn lại cái đầu.

Bạch Tuyết lắng lắng nghe.

Thước Lâm sử dĩ không sớm mang người tới đây, là bởi vì khung cửa này dệt bằng ma pháp, không hề có biện pháp dừng lại. Người biết không, nếu tình yêu của người dành cho y không đủ kiên định, nếu nỗi nhớ của người dành cho y không đủ sâu đậm, nếu y ở trong trí nhớ của người quá nhỏ bé mỏng manh, thì những sợi tơ dệt nên thân thể của y sẽ ngừng lại, gặp ánh sáng liền biến thành máu, nhưng nó vẫn tiếp tục lôi ra tánh mạng của người để mà dệt, cho đến khi người chết mới thôi. Cô gái kích hoạt khung cửa, con thoi chuyển động, phát ra ánh sáng.

Sợ hãi sao? Cô gái hỏi.

Sẽ không. Bạch Tuyết lắc đầu.

Hoàng hậu đi đến bên Bạch Tuyết ngồi xuống, kéo Bạch Tuyết vào trong lòng. Con sẽ không có việc gì ..... Hoàng hậu thì thào.

Con muốn Y Lạc trở lại bên cạnh con.

Ban đầu chính là trí nhớ, rồi đến tình yêu, cuối cùng là sinh mệnh. Phảng phất có tiếng ca của những chú chim xướng lên mừng mùa xuân, cô gái dùng tiếng hát đẹp nhất có thể khiến vạn người mê say, ngâm xướng lên câu thần chú.

Trong đầu Bạch Tuyết tựa hồ như có gì đó dần tiêu thất, trần bảo mà hắc vân khắc sâu ở trong đầu, theo sợi tơ nhỏ mà chậm rãi tan đi.

Dần dần, hắc vân rốt cuộc nhớ không nổi ngón tay của Y Lạc thon dài xinh đẹp đến thế nào, rốt cuộc nhớ không nổi từng đêm ghé vào trước ngực Y Lạc để nghe tiếng trái tim đập đều tuyệt vời đến thế nào, rốt cuộc nhớ không nổi nụ cười của Y Lạc ra sao, rốt cuộc nhớ không nổi vẻ mặt của Y Lạc khi gọi tên hắc ôn nhu đến đâu.

Trí nhớ dần mất đi, mang theo rất nhiều rất nhiều tình yêu, dần dần mơ hồ.

Mẫu hậu, con có chút sợ hãi. Bạch Tuyết nhẹ nhàng nói.

Vừa rồi không phải nói không sợ sao? Hoàng hậu nén lệ vuốt ve mái tóc đứa con.

Con là sợ hãi nếu Y Lạc tỉnh lại, mà con không ở bên. Đến lúc đó người nhất định phải nói cho y, con rất yêu rất thương y. Thanh âm của Bạch Tuyết càng ngày càng nhỏ.

Ta sẽ. Hoàng hậu nhin không được lệ rơi.

Con ngủ một chút, con cảm thấy hơi mệt.

Yên tâm ngủ đi!

Bạch Tuyết nhắm mắt lại, cố gắng nhớ đến tình yêu của hần, phải liều mạng cầm lấy không buông, không được đuổi sức mà đánh mất, nhất định phải nhớ.

Hần lộ ra nụ cười an tâm.

Thước Lâm, đứa nhỏ này của nàng thật đáng yêu. Cô gái nói.

Đúng vậy. Hoàng hậu lộ ra nụ cười bi thương.

Đột cần phải có thời gian rất lâu, nàng giúp ta một chuyện, đi đến chỗ tử thần, mang linh hồn Y Lạc về đây đi!

Ợi lát nữa ta sẽ đi, Bạch Tuyết đang ngủ.

Nàng rất lo lắng sao?

Đúng vậy.

Rất nhiều người đã tới nơi này, nhưng rất ít người có thể thành công. Có lẽ đứa con này của nàng, chính là ngoại lệ đấy! Khung cử không ngừng chuyển động, cô gái cười ôn nhu. Tình yêu, thực kỳ diệu, đó chính là kỳ tích mà thần linh ban tặng cho thế nhân!

???

Lúc sau, Hoàng hậu mang theo Bạch Tuyết rời khỏi tháp, bên trong tháp Dệt ma nữ đang bảo hộ thân thể mới vừa hoàn thành của Y Lạc, linh hồn của y đang ngủ say, thẳng đến khi thân thể ổn định không bị tiêu tán, mới có thể thức tỉnh y được.

Bên ngoài tháp mọc lên đầy gai cùng hoa tường vi đỏ thắm, chúng nó trùng điệp quấn quanh cánh cửa, đem Y Lạc cùng thế giới bên ngoài hoàn toàn cách ly.

Sau khi Y Ma diệt vong, Tắc Lập Tây Á phát sinh nội loạn nghiêm trọng cũng mất nước.

Nhân dân trên đại lục lại tiếp tục trải qua những tháng ngày an nhàn, không ai nhắc lại cuộc chiến tranh thảm khốc vừa rồi, bình thần mà sống tiếp.

Mỗi ngày, Hoàng hậu đều đứng bên ngoài ban công nhìn ra bên ngoài, nhìn đến tòa tháp cao cách đó không xa bị gai quấn quanh hoàn toàn không có dấu hiệu thối lui. Chẳng nào mà tường vi biến mất thì ngày đó là ngày mà Y Lạc hồi sinh.

Ngày chậm rãi trôi qua, bốn mùa không ngừng luân phiên, một năm lại một năm nữa qua đi, tháp cao vẫn duy trì nguyên dạng ngày ấy bọn họ rời khỏi.

Thời gian bên trong tòa tháp vẫn là không đổi, Y Lạc ngủ say không có dấu hiệu tỉnh lại. Chỉ có thể giới bên ngoài tháp đã thay đổi, vô luận là nhân dân trên đại lục hay là Bạch Tuyết yêu quý của nàng.

Hoàng hậu xoay người, nhìn thấy trong gương thần hiện lên khuôn mặt tiêu tụy của mình, khẽ than thở.

Gương thần.....

Hoàng hậu nói còn chưa dứt lời, gương thần đã nói: Ngài rất đẹp, Công chúa Bạch Tuyết không còn, ngài đã là người phụ nữ xinh đẹp nhất trên thế gian.

Dù cho rất đẹp, nhưng càng ngày càng già đi. Dù sao cũng đã qua sáu năm rồi! Hoàng hậu cảm thán.

Y Lạc ngủ say sáu năm.

Sáu năm trước khi Y Ma mất nước, Raleigh tuyên bố với bên ngoài Công chúa Bạch Tuyết đã chết trong chiến loạn, Hoàng tử ra ngoài học tập đã trở về, Quốc gia này hiện giờ chỉ còn lại Hoàng tử Bạch Tuyết.

Mẫu hậu!

Thanh âm ồn ào từ bên ngoài truyền đến, tiếng chạy gấp gấp vang lên, cửa bỗng nhiên bị dùng sức mở ra.

Mẫu hậu con muốn cùng anh trai đi săn con thỏ, anh nói muốn dạy con bắn tên.

Hoàng hậu thương tiếc nhìn hai người con trai của mình, đứa bé đang nói chuyện chỉ mới năm tuổi, là kết tinh năng cùng quốc vương. Đứa trẻ lớn hơn đứng cạnh, cười hì hì, một tay ôm lấy đứa nhỏ đặt lên vai mình.

Mẫu hậu được không, con mang Uy Liêm đến biên cảnh săn thỏ. Bạch Tuyết loạng choạng để đứa em trai Uy Liêm ngồi ở trên người hẳn, cả hai cùng cười vui vẻ.

Đương nhiên là được, nhưng trước khi trời tối nhớ trở về. Hoàng hậu nhìn vẻ mặt khoái hoạt của hai người con trai, cảm xúc thương tâm mới vừa rồi cũng trở thành hư không.

Uy Liêm ngồi ngoan nha, anh mang em đi ra ngoài chơi! Bạch Tuyết cười lớn, chọc cho đứa em ngồi trên vai bật cười liên tục.

Nhớ mang theo thị vệ nhé! Hoàng hậu dặn dò.

Đã biết mà! Hai người con trai trăm miệng một lời trả lời mẫu hậu.

Hoàng hậu nhẹ mỉm cười.

Khi nàng đứng dậy chuẩn bị rời đi, lại thoáng nhìn ra tòa tháp cao cách đó không xa phát hiện đã xảy ra dị biến.

Hoa tường vi đỏ tươi bắt đầu héo tàn, bụi gai màu xanh biếc cũng chậm rãi khô héo rơi xuống. Màu thạch bích nguyên bản của tòa tháp dần dần hiện ra, cánh cửa vốn khép kín bật mở.

Bạch Tuyết! Hoàng hậu cuống quýt quay đầu.

Bọn thị nữ đi vào cúi người.

Mau gọi Bạch Tuyết về, Y Lạc đã tỉnh.

???

Như là chỉ ngủ một giấc ngủ bình thường, Y Lạc chậm rãi mở hai mắt tỉnh lại, thân thể chỉ cảm thấy cực kỳ mỏi mệt.

Tỉnh, y tỉnh lại rồi! Trong gian phòng nhỏ nơi tháp cao, Quốc vương cùng Hoàng hậu nhìn thấy ngực Y Lạc phập phồng cùng hơi thở vững vàng, kích động nắm chặt tay nhau.

Ta..... tại sao lại ở chỗ này? Y Lạc từ trên giường nhỏ ngồi dậy, trí nhớ mơ hồ.

Quốc vương cùng Hoàng hậu nhìn thoáng qua nhau, Hoàng hậu hít sâu một hơi, đem chuyện sau khi Y Ma chiến bại chậm rãi nói ra.

Y Lạc lắng lắng nghe, cho đến khi Hoàng hậu ngừng lại, mới thản nhiên nói: Nguyên lai, Y Ma đã tan biến.

Chúng ta đã phái người đi gọi Bạch Tuyết, hẳn hẳn là rất nhanh sẽ trở về. Hoàng hậu kích động nói: Chúng ta một mực chờ người tỉnh, sau khi người tỉnh lại, người cùng Bạch Tuyết lại có thể bắt đầu một lần nữa rồi.

Ta đã ngủ bao lâu? Y Lạc hỏi.

Sáu năm.

Bạch Tuyết hẳn..... rất thương tâm đúng không? Người kia rất yêu y, sáu năm nay không biết đã trải qua như thế nào. Khoảng thời gian dài như thế không có y ở bên, lấy tính khí Bạch Tuyết mà nói, làm sao có thể chống đỡ được?

Y Lạc nhớ lại nụ cười ngọt ngào của Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết hẳn..... Bạch Tuyết hẳn..... Hoàng hậu cảm thấy có chút sầu não. Vì cứu người, Bạch Tuyết đã phải trả một cái giá rất lớn.

Trả giá? Trả giá gì? Y Lạc đang trầm tư vội ngừng đầu.

Ban đầu là trí nhớ, sau đó là tình yêu. Hoàng hậu ôm mặt khóc. Hắn mang tính mạng của mình ra trả giá, mang hết ký ức cùng tình yêu dành cho người, một lần nữa dệt nên thân thể cho người. Chúng ta cứu được người, nhưng Bạch Tuyết hẳn, cũng quên đi người.

Y Lạc mím chặt môi, không thể nói gì.

Các người vẫn có thể bắt đầu lại một lần nữa. Quốc vương vội vàng nói: Bạch Tuyết yêu người coi trọng người đến vậy, chúng ta cũng đem người trở thành con của mình mà đối đãi. Hiện giờ người đã tỉnh, cứ ở lại Raleigh đi! Y Ma đã bị tiêu diệt, ngay cả Tắc Lập Tây Á cũng mất nước, chúng ta hy vọng người lưu lại, giống như trước đây, cùng Bạch Tuyết ở bên nhau.

Y Lạc nghe Hoàng hậu cùng Quốc vương dứt quãng kể lại tin tức. Suốt sáu năm mà y ngủ say đã xảy ra rất nhiều chuyện, quốc gia của y, địch nhân của y đều không còn, mà người y yêu, cũng đã quên y.

Đây là báo ứng y ích kỷ trở lại Y Ma đánh giặc mà vứt bỏ Bạch Tuyết, đến cuối cùng chỉ đoạt được điều này sao?

Bạch Tuyết đã quên y.....

Một người đã từng yêu y như vậy, đã quên mất y.....

Y Lạc tạm thời còn chưa thể chấp nhận chuyện như vậy, điều này cũng là trừng phạt của ông trời dành cho y.

???

Thái dương dần dần xuống núi, hoàng hôn, Y Lạc cùng Quốc vương và Hoàng hậu xuống khỏi tháp.

Cảm giác có khỏe không? Có gì không thoải mái không? Quốc vương hỏi, dù sao, cũng là bị chém đầu, từ cõi chết trở về, thật sự là rất đáng sợ lại vô cùng gian khổ.

Ân, không có cảm giác gì. Thân thể mới không có cảm giác gì khác lạ, trái lại Y Lạc cảm thấy cùng thân thể trước kia giống nhau như đúc.

Nếu lát nữa người nhìn thấy Bạch Tuyết, hẳn có nói gì không thoải mái, xin người hãy nhớ rõ, hẳn vẫn là người yêu người nhất, thân thể mới này của người, chính là căn cứ chính xác nhất của tình yêu hẳn dành cho người. Hoàng hậu rưng rưng nói.

Ta hiểu mà. Y Lạc trả lời.

Tuy rằng ngủ sáu năm, nhưng sáu năm này đối với Y Lạc mà nói chỉ như một giấc mộng, trong lòng y nghĩ về Bạch Tuyết, tất cả chỉ là muốn gặp lại Bạch Tuyết, nhưng lại không biết sáu năm nay đã biến hóa đến thế nào. Bạch Tuyết không thương y, Bạch Tuyết quên đi y, hiện giờ là bộ dáng gì.

Mẫu hậu! Phương xa truyền đến thanh âm quen thuộc.

Đó là Bạch Tuyết, Y Lạc thủy chung nhớ rõ. Thân thể y cứng lại, y chậm rãi quay đầu nhìn thấy thân ảnh của người kia.

Bạch Tuyết của y, trên mặt tràn đầy nụ cười vô ưu vô lo, hai mươi hai tuổi mang theo mị lực độc đáo của một chàng trai trưởng thành xen lẫn khí chất của một đứa trẻ, mái tóc đen như tơ bóng loáng, đôi mắt giống mặt nước hồ mùa xuân gợn dịu dàng, đôi môi giống như cánh hoa hồng phấn, thân ảnh thon dài nhỏ bé và yếu ớt.

Người yêu của hắn, so với dĩ vãng đã càng thêm thành thực, nụ cười đơn thuần lộ ra càng thêm mỉa mai hấp dẫn người khác.

Y Lạc muốn gắt gao ôm lấy hắn.

Trời ạ, Bạch Tuyết, con cuối cùng đã trở lại. Quốc vương thở một hơi nhẹ nhõm.

Bạch Tuyết, con lại đây. Hoàng hậu kéo đứa con. Lại đây gặp Y Lạc.

Cước bộ của Bạch Tuyết cứng lại một lát, Y Lạc nhìn thấy trên mặt Bạch Tuyết lộ rõ vẻ phức tạp.

Đến gần bên người bọn họ Bạch Tuyết liếc nhìn Y Lạc, Nguyên lai người là bộ dạng này a, cái người ngủ ở trong tháp.

Bạch Tuyết không hề biểu đạt ra chút cảm xúc dao động nào, không hề giống như trong quá khứ nhìn thấy y liền lao vào trên người, không còn nụ cười, không còn tình yêu. Y Lạc cảm giác trong ngực có cái gì đó mãnh liệt đâm vào tim y, khiến cho y đau đến cơ hồ không thể thở.

Bạch Tuyết a..... Hoàng hậu hô.

Phía sau Bạch Tuyết, Uy Liêm bé đột nhiên chạy ra, cười a a nhìn cha mẹ hắn. Phụ vương, mẫu hậu.

Ai nha, sao toàn thân con đều là bùn vậy! Hoàng hậu hoảng sợ.

Em ấy đuổi theo con thỏ, kết quả ngã vào hố bùn. Ánh mắt Bạch Tuyết nhanh chóng rời khỏi Y Lạc, chuyển tới trên người Uy Liêm. Bạch Tuyết ôm lấy Uy Liêm, Uy Liêm liền đem bàn tay dính đầy bùn mãnh liệt chà lên trên mặt hắn.

Uy Liêm cười hì hì.

Không có việc gì nữa thì con mang Uy Liêm đi tắm rửa. Bạch Tuyết hơi cúi đầu, nụ cười trên mặt cũng đã biến mất. Hắn chậm rãi đi qua người Y Lạc, cũng không tiếp tục cùng bọn họ nói chuyện nữa.

Y Lạc yên lặng nhìn thân ảnh của Bạch Tuyết rời đi.

Chúng ta có đề cập qua với Bạch Tuyết chuyện trong lúc đó của các người. Hoàng hậu nói: Nhưng mỗi lần nói, Bạch Tuyết đều chỉ có trầm mặc, đối với chuyện trước kia từng phát sinh cũng không có phản ứng.

Từ từ sẽ đến đi! Quốc vương vỗ vỗ Y Lạc, giúp y yên tâm. Từ giờ trở đi, các người có rất nhiều thời gian có thể cùng một chỗ.

Trong đầu Y Lạc chỉ có áy náy.

Tình yêu hiện giờ thất bại thảm hại, đều là do y gây tội thì phải chịu tội.

???

Như vậy sẽ không quá đáng đi? Hoàng hậu hỏi.

Đương nhiên là không quá đáng rồi, tuy rằng Bạch Tuyết từ thân con gái biến trở về con trai, nhưng kết hôn chính là kết hôn a, đương nhiên là có thể. Quốc vương mở cửa phòng Bạch Tuyết ra, lệnh cho thị vệ khiêng một cái giường lớn đi vào, đem giường cũ của Bạch Tuyết nâng đi.

Sau đó thì sao?

Mang Y Lạc đến!

Quốc vương cùng Hoàng hậu liếc mắt nhìn phòng Bạch Tuyết một cái, lập tức nhanh chóng lui ra.

Hy vọng tình cảm của bọn chúng có thể khôi phục tốt như trước kia vậy. Hai người chân thành cầu nguyện.

???

Bạch Tuyết tắm xong, nửa thân để trần đi ra, thấy Y Lạc lại có thể ở trong phòng của mình, cực kỳ hoảng sợ.

Oa, sao người lại ở trong này? Bạch Tuyết vội vàng mặc áo vào.

Không xong, không biết có bị nhìn thấy không? Bạch Tuyết thì thào trong miệng.

Oa oa oa!! Uy Liêm bé lập tức vọt ra từ phía sau Bạch Tuyết, trần như nhộng chạy tới chạy lui ở trong phòng.

Cửa phòng Bạch Tuyết hé mở ra một khoảng nho nhỏ, Hoàng hậu đứng từ ngoài cửa ngoắc ngoắc, Uy Liêm bé nhìn thấy mẫu hậu, liền lao đến.

Hoàng hậu ôm lấy đứa con nhỏ, chậm rãi đóng cửa lại.

Các người làm cái quỷ gì vậy? Bạch Tuyết hô một tiếng.

Hai vợ chồng đương nhiên là phải cùng nhau ngủ a! Thanh âm của Hoàng hậu vang lên từ bên ngoài.

Mẫu hậu đầu người bị hỏng chỗ nào vậy, hai người chúng ta đều là nam đó!

Nam cũng có thể!! Ngữ khí của Hoàng hậu mang theo ẩn ý sâu xa, chậm rãi rời đi.

Bạch Tuyết liếc nhìn Y Lạc, Uy Liêm không có ở đây, hẳn cũng không cần phải sợ dạy hư em trai mà giả bộ thân thiết cao nhã.

Bạch Tuyết lau má tóc vẫn nhỏ nước, nói với Y Lạc:

Ta mặc kệ chuyện trước kia là như thế nào, tóm lại bây giờ ta không quen biết người, đối với ta mà nói người chính là người lạ. Ta mệt chết đi rất buồn ngủ, ta không quản người buổi tối ngủ làm sao, bất quá, nếu người dám leo lên giường của ta đụng đến dù chỉ một sợi lông của ta thôi, người nhất định phải chết. Ta nhất định sẽ lấy dao đem người chém thành hơn mười khối, càng không cần để ý tới thân thể của người là ta dùng cái gì..... cái quỷ tình yêu gì đó dệt ra!

Bạch Tuyết làm mặt quỷ với Y Lạc, mặc kệ má tóc còn chưa khô, nhảy lên giường nằm xuống liền ngủ, hơn nữa cố gắng cuộn tằm mền nhưng lại, tự bao mình thành cái kén.

Mười ngón tay Y Lạc đan vào nhau, lẳng lặng ngồi ở trên ghế. Y đang cố gắng làm cho bản thân mình thích nghi với tâm tính mới của Bạch Tuyết, cũng suy nghĩ, rốt cuộc phải như thế nào mới có thể để cho Bạch Tuyết lại yêu mình.

Vào cái năm bảy tuổi đó, Bạch Tuyết mới gặp, hẳn là như thế nào, vì sao lại mê luyến y?

Năm mười lăm tuổi gặp lại, Bạch Tuyết nhìn thấy y, hẳn lại là như thế nào mà tâm ý vẫn không thay đổi?

Y Lạc im lặng nhớ lại những năm tháng đã qua, tình cảm ban đầu nhẹ như nước, là như thế nào mà càng ngày càng sâu đậm, cuối cùng đã không còn lối thoát.

Bạch Tuyết đang nằm trên giường cũng không hề ngủ, hẳn im lặng lắng nghe tiếng hít thở vững vàng trong bóng đêm của Y Lạc.

Đột nhiên, trong mắt Bạch Tuyết nổi lên nhiệt khí.

Đáng giận! Hẳn thâm hét lên trong lòng, cảm xúc kịch liệt phập phồng, mà Y Lạc hoàn toàn không hay biết.

Cái gọi là tình yêu, nếu có thể trôi đi như vậy, tình yêu đó còn có thể gọi là tình yêu sao?

Dệt ma nữ lấy đi, chỉ có một phần rất nhỏ ký ức của hắn về Y Lạc. Ông trời đã sắp đặt cho hắn từ năm bảy tuổi liền yêu thương Y Lạc cũng không phải không có đạo lý.

Bảy tuổi đến mười sáu tuổi, suốt chín năm ròng, hẳn mỗi ngày đều nghĩ đến Y Lạc, điều duy nhất tồn tại trong trí nhớ của hắn cũng chỉ có Y Lạc. Mỗi một sợi tóc của Y Lạc, từng đầu ngón tay ngón chân, ánh mắt cùng lông mi của Y Lạc, mỗi vết sẹo trên lưng Y Lạc, không có nơi nào không khám thật sâu trong trí nhớ của hắn, như trân bảo được giấu ở trong lòng.

Trí nhớ quý giá này còn chưa bị lấy đi hết, khung cửa kia đã ngừng lại. Nhưng hắn vẫn rất bi thương, vẫn vì Y Lạc bỏ rơi hắn không dẫn hắn đi mà oán hận.

Sau khi rời khỏi tòa tháp cao, hắn trầm mặc không nói gì suốt cả một năm.

Mẫu hậu tưởng trí nhớ cùng tình yêu bị lấy đi ảnh hưởng, mới khiến cho hắn giống như một cái xác không hồn.

Sau khi em trai hắn ra đời, hắn liều mạng ép mình không được nghĩ đến chuyện của Y Lạc nữa, mẫu hậu mới cho rằng trí nhớ của hắn toàn bộ đã bị lấy đi hết, nên hắn đã không còn yêu Y Lạc.

Kỳ thật, hắn vẫn yêu. Hắn chỉ là đem chính mình kéo lên khỏi vực sâu của sự chờ đợi, không muốn nhớ lại chuyện người yêu chỉ còn lại có cái đầu, cố gắng vứt bỏ cơn ác mộng luôn quấn quanh mình.

Hắn thủy chung cảm thấy, Y Lạc rất ích kỷ.

Từ lúc quen biết Y Lạc tới nay, trong lòng Y Lạc lúc nào cũng chỉ có quốc gia Y Ma.

Mặc dù có yêu, nhưng vẫn phân biệt rõ ràng, chứ không hề hết lòng hết dạ yêu hắn.

Vài năm nay, sau khi đuổi được bóng ma cái chết của Y Lạc đi, Bạch Tuyết bắt đầu có chút hận ý.

Chỉ cần vừa nghĩ tới cái người kia lại có thể vứt bỏ hắn, nghĩ đến kẻ kia chấp nhận hy sinh, tình nguyện chính mình cô độc chết trận, cũng không nguyện có hắn làm bạn! Hắn liền hận đến nghiến răng.

Lúc đó hắn giống như người điên, mỗi ngày ôm chặt cái đầu, chỉ cần có người không ... không ... chú ý, hắn nhảy khỏi ban công, bằng không thì đâm đầu của mình vào vách tường muốn đâm chết chính mình, nếu không thì đi trộm kiếm của thị vệ tự sát. Bởi vì Y Lạc chết đi, khiến cho toàn bộ thế giới của hắn đều sụp đổ.

Phụ vương mẫu hậu sợ hãi, ngày ngày đêm đêm khóc đến thương tâm.

Tuy rằng tình yêu của hắn dành cho Y Lạc yêu, vẫn đang tồn tại. Chỉ có điều ngoại trừ yêu, còn có hận.

Cho nên hắn quyết tâm trừng phạt Y Lạc, để cho Y Lạc thống khổ một trận, đến lúc đó mới xem xem có nên tha thứ cho y hay không.

Bạch Tuyết nhắm hai mắt lại, nước mắt ứa ra.

Cứ giả vờ như đã quên y đi!

Bằng không thật sự là không cam lòng a! Không cam lòng vì cái gì người phát điên vì yêu, chỉ có một mình mình.

Y Lạc cũng nên nếm thử mùi vị như vậy đi!

8. Chương 8

Sáng hôm sau, khi Bạch Tuyết tỉnh dậy, Y Lạc vẫn ngồi nguyên vị trí của tối hôm qua.

Bạch Tuyết hoảng sợ, Y Lạc rõ ràng là cả đêm không ngủ.

Sớm. Y Lạc hơi hơi cười với Bạch Tuyết.

Sớm. Mặt Bạch Tuyết nóng lên, khuôn mặt tươi cười của Y Lạc bất cứ lúc nào cũng mê người như vậy, trong lòng Bạch Tuyết bắt đầu có chút dao động về chuyện lừa gạt Y Lạc mình mất đi trí nhớ. Nếu hắn không có lừa gạt Y Lạc, lúc này hắn là hắn có thể công khai hưởng ứng cùng tươi cười với Y Lạc, hưởng thụ cảm giác hạnh phúc mà nụ cười kia mang đến.

Ta muốn đi ra ngoài, người nếu có mệt, giường của ta có thể cho người mượn nằm. Bạch Tuyết lấy quần áo, hắn không muốn gọi hầu gái đi vào thay quần áo cho mình, có Y Lạc ở đây, cảm thấy có chút không tiện.

Ai, hắn luôn đem Y Lạc canh cánh trong lòng.

Bạch Tuyết thay đổi y phục xong, cố gắng thắt nút áo. Nhưng mà từ khi sinh ra đến bây giờ đều được người khác hầu hạ, nên mấy nút thắt ở cổ tay lúc này sự chính là thắt không được, hẳn thậm chí hoài nghi nút thắt may ở cổ tay là để trang trí hay là muốn tra tấn người ta.

Trước kia Uy Liêm sẽ đến giúp hẳn, sau khi Uy Liêm không còn, bọn thị nữ cũng thay hẳn xử lý rất khéo, vì thế hẳn phát giác một mình hẳn căn bản làm không tốt chuyện này, chỉ có một cái nút thắt thôi mà đã khiến cho đầu hẳn đầy mồ hôi.

Y Lạc đã đi tới, nhẹ nhàng giữ chặt cổ tay Bạch Tuyết, giúp Bạch Tuyết cài nút. Đưa tay kia cho ta luôn đi!

Bạch Tuyết ngây ngốc chìa cánh tay kia cho Y Lạc.

Người vẫn giống như trước kia đều không làm được mấy việc vặt này. Y Lạc nhẹ nhàng giúp Bạch Tuyết sửa lại trang phục, thậm chí vì Bạch Tuyết mang đến áo khoác, phủ thêm cho hẳn.

Bạch Tuyết ngẩng đầu lên lút nhìn Y Lạc, hẳn chưa hề được Y Lạc làm như vậy. Dù sao đi nữa hai người bọn họ đều là Hoàng tử được sống sung sướng từ nhỏ, thay người khác thắt nút áo dường như chỉ có người hầu mới làm.

Bạch Tuyết rửa mặt xong, đi ra khỏi cửa. Đột nhiên, hẳn biết mình có thể trừng phạt Y Lạc như thế nào.

Bạch Tuyết lộ ra nụ cười âm trầm.

Hẳn nhẹ thăm dò: Ê, người có quen Uy Liêm không? Ta nói chính là người thị vệ trước kia của ta, không phải Uy Liêm bé, em trai ta.

Có quen. Y Lạc nhớ tới Uy Liêm từ trước đến nay luôn ăn nói có ý tứ cùng khuôn mặt lạnh lùng, Uy Liêm đã chết, cũng là bởi vì y mà ra. Lúc trước chiến tranh khi y cảm thấy không có phần thắng nên đem Bạch Tuyết đuổi về Raleigh, Uy Liêm cũng vì ở trên đường gặp mai phục mà bỏ mình, cuối cùng ngay cả thi thể cũng tìm không thấy.

Uy Liêm đi rồi ta không hề xin phụ vương mẫu hậu thị vệ mới, bởi vì trừ Uy Liêm, ai ta cũng không quen. Bạch Tuyết cười cười. Nhưng là nhìn người vừa mới giúp ta thắt nút áo rất thuần thục. Nếu vậy, người về sau liền thay thế Uy Liêm, trở thành thị vệ của ta đi! Dù sao quốc gia của người cũng không còn, trừ bỏ Raleigh, người đâu còn chỗ nào để đi.

Bạch Tuyết một câu Dù sao quốc gia của người cũng không còn đâm thật sâu vào trái tim Y Lạc.

Y Lạc trầm hạ con người, đè thấp thanh âm kèm nén bi thương. Nếu ta lưu lại làm thị vệ của người, như vậy, người sẽ vui vẻ sao?

Có thể xem như là vậy đi!

Ta có thể vì người làm bất kỳ chuyện gì. Y Lạc trả lời.

Bạch Tuyết nở nụ cười, đóng cửa phòng rồi đi.

Đêm qua thức cả đêm, Y Lạc đều tự hỏi nên như thế nào ở chung với Bạch Tuyết, đồng thời cũng suy tư phải như thế nào mới có thể gây dựng lại Y Ma. Nhưng gây dựng lại Y Ma cần rất nhiều thời gian, tinh lực cùng vật lực mà y hiện giờ không thể làm nổi, chỉ có Bạch Tuyết, y rất cấp bách, phải làm cho Bạch Tuyết nhanh chóng trở lại bên cạnh y.

Anh ơi? Cửa lại bị mở ra, Uy Liêm lén lút đi vào trong phòng, tìm kiếm bóng dáng Bạch Tuyết.

Y Lạc nghe thấy thanh âm liền ngẩng đầu lên, sắc mặt ngưng trọng rất dọa người.

Uy Liêm bé mở to mắt hít sâu một hơi, lập tức lùi về sau tháo chạy, ngay cả cửa cũng không kịp đóng.

Bạch Tuyết..... Y Lạc thì thào tên của vợ, y chờ đợi Bạch Tuyết có thể lại vì y mà lộ ra nụ cười ngây thơ, nói ra lời nói ngọt ngào rằng cả đời này sẽ không rời khỏi y.

???

Trên bàn cơm, Bạch Tuyết dùng thìa vàng múc trứng đút cho Uy Liêm bé ăn. (QT là “bán thực thủy nấu đản” ta hem bít nà món gì, ai giúp dùm)

Uy Liêm bé ăn xong hai quả trứng, quả này là quả thứ ba.

Ăn chậm một chút đi, cả mặt em bần hết cả rồi! Bạch Tuyết ngao ngán nhìn mặt đứa em trai đều dính đầy nước.

Ừ ừ. Uy Liêm vừa gật đầu, vừa cầm lấy tay anh trai, cắn thìa.

Bạch Tuyết a, Bên kia bàn ăn Hoàng hậu hỏi: Con cùng Y Lạc, thế nào?

Quốc vương cũng dựng lỗ tai lên chú ý nghe.

Không như thế nào cả, các người tưởng chúng ta sẽ như thế nào? Bạch Tuyết lộ ra nụ cười vô hại. Con nhờ hai người lập tức đem giường của con đổi trở về, cái giường ngủ kia lớn như vậy thật đúng là vừa lạnh lại vừa trống trải.

Tuổi của con cũng không còn nhỏ, nên có người cùng con a! Huống chi con cùng Y Lạc vốn là.....

Vốn chính là một đôi câu này còn chưa có nói xong, Bạch Tuyết lập tức mở miệng.

Con nghĩ con cũng nên kết hôn rồi? Bạch Tuyết một tay múc cơm, một tay đút cho Uy Liêm, thần sắc bình thản nói.

A? Hai vợ chồng quốc vương có chút mơ hồ. Con cùng Y Lạc đã kết hôn rồi a!

Con không có ấn tượng, cho nên cái kia không tính. Bạch Tuyết cười nói: Như vậy đi, vũ hội cung đình buổi tối, con sẽ tìm một cô gái xinh đẹp cưới làm vợ!

Không được, điều này sao có thể! Quốc vương tức giận chụp bàn. Con cùng Y Lạc là vợ chồng, con làm như vậy căn bản chính là có lỗi với Y Lạc.

Phiền muốn chết, lão già mắc dịch! Bạch Tuyết rống lại. Hai tên đàn ông đều có tiểu kê kê làm sao mà kết hôn, ai làm chồng ai làm vợ hả?

Ta..... ta làm sao biết..... Quốc vương đỏ mặt lên. Thì các người dùng.....dùng chỗ đó a.....

Bạch Tuyết ta chính là đối tượng mà thiên kim thực nữ quý tộc của các quốc gia tha thiết ước mơ nha, Y Lạc kia là cái thá gì, xông vào phòng của ta còn muốn leo lên giường của ta, không có cửa đâu! Ta vừa rồi đã nói với y, bảo y thay thế Uy Liêm làm thị vệ của ta, người kia thì như thế nào, trừ phi y cam tâm tình nguyện hầu hạ ta, bằng không ta sẽ không để cho y ở lại bên cạnh ta! Bạch Tuyết giận dữ đứng dậy, đem đứa em giao cho mẫu hậu, nổi giận đùng đùng rời đi.

Hiện tại là làm sao vậy, mọi người đều thiên vị Y Lạc. Y Lạc an an ổn ổn ngủ suốt sáu năm một chút thống khổ cũng không có, nhưng hấn chính là đau đớn muốn chết qua sáu năm, so sánh đi, ai trả giá nhiều hơn chứ?

Hấn vẫn hoài nghi mình yêu Y Lạc đến vậy, Y Lạc có yêu mình đến thế không. Từ sáu năm nay Bạch Tuyết đối với vấn đề này nghi hoặc không ngừng tăng cao, nếu Y Lạc yêu mình như mình thương y, Y Lạc tại sao lại vứt bỏ hấn, vì Y Ma không quay đầu lại bỏ đi.

Tức chết ta! Bạch Tuyết cắn hận nện bước, nghiêng răng nghiêng lợi vừa đi vừa nhớ lại.

Tất cả đều là hỗn đản! Bạch Tuyết gào ra ngoài cửa sổ, khiến cho nhóm nô bộc đang dọn cỏ bị dọa một phen.

???

Đêm đến.

Hầu gái mang đến cho Bạch Tuyết một bộ lễ phục màu lam tinh xảo tao nhã, trong lúc các nàng đang giúp Bạch Tuyết cố quần áo thì Y Lạc vừa vặn bước vào trong phòng.

Bạch Tuyết lỏa nửa người trên, mái tóc dài màu đen mềm mượt rồi tung ở sau lưng, dưới ánh đèn làn da trắng như tuyết dường như đang phát ra ánh sáng trong suốt. Y Lạc đứng xa xa nhìn Bạch Tuyết, có thể cảm giác được lòng mình đang dao động.

Người mình yêu vì sao luôn luôn xinh đẹp đến như thế. Y Lạc khó có thể dời mắt khỏi làn da tuyết mịn của Bạch Tuyết, trái tim đập loạn trong lồng ngực, thanh âm chấn động truyền tới bên tai.

Các người lui ra đi! Bạch Tuyết khoác lên mình chiếc áo bằng tơ, vẫy cho lui hầu gái, rồi sau đó mới nói: Người lại đây giúp ta thay quần áo.

Y Lạc đi đến bên giường, cầm lấy y phục của Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết nghiêng đầu, vuốt mái tóc đen nghĩ nghĩ. Ta muốn cắt tóc, người có dao nhỏ không?

Trong ngực áo Y Lạc đúng là có một thanh chủy thủ, Bạch Tuyết cũng nhìn thấy chuôi kiếm.

Đưa kiếm cho ta. Bạch Tuyết nói.

Y Lạc lắc lắc đầu.

Lo lắng ta sẽ tự sát? Bạch Tuyết ngồi xếp bằng trên giường, miệng nở nụ cười khinh miệt. Người đừng dở hơi như vậy có được không. Ta bây giờ đang sống rất tốt thì mắc gì lại đi tự sát, rảnh quá không có việc gì làm sao?

Y Lạc đặt lễ phục của Bạch Tuyết qua một bên, xuất ra đoản kiếm rút khỏi vỏ, đưa tay cầm lấy tóc của Bạch Tuyết.

Muốn cắt dài hay ngắn? Y Lạc hỏi.

Giống người là được.

Trên..... cổ sao? Lòng bàn tay của Y Lạc bao trùm lên cổ Bạch Tuyết, vén mái tóc của Bạch Tuyết hướng lên trên.

Cảm giác bàn tay thô ráp ấm áp chạm vào da thịt làm cho Bạch Tuyết nhin không được mà rùng mình, trước kia khi Y Lạc muốn hôn hấn, đều vuốt tóc hấn, xoa lên cổ của hấn y như vậy. Ký ức ủa về khiến cho thân thể hấn nổi lên cảm giác khác thường, mỗi cái đụng chạm của Y Lạc đều rất dễ dàng khiến cho hấn tâm thần nhộn nhạo.

Ấn..... Mặt Bạch Tuyết nóng bừng lên.

Thanh âm chủy thủ cắt đứt tóc thông thả vang lên. Những cái vuốt ve thông thả nhẹ nhàng của Y Lạc tạo thành một tiết tấu riêng, Bạch Tuyết cảm thấy mình có chút khó có thể chống đỡ được. Hấn có thể cảm giác được khi ngón tay của Y Lạc luồn vào tóc hấn cũng mang theo hơi thở đậm mị, tựa như Y Lạc đang âu yếm hấn như bình thường, lực đạo của Y Lạc như đang kích thích xúc giác mẫn cảm của hấn.

Tốt lắm. Cuối cùng cũng xử lý xong, Y Lạc kéo áo Bạch Tuyết xuống, nhẹ nhàng chậm rãi mơn trớn sau gáy của Bạch Tuyết, phải hết những sợi tóc còn vương lại.

Bạch Tuyết mới nghĩ rốt cục đã có thể thoát khỏi sự tra tấn của Y Lạc, đang định kéo áo lên, lại cảm giác trên cổ truyền đến một hơi thở ấm áp.

Ấm áp, có chút ngứa ngứa, đằng sau gáy bị một cái hôn rơi xuống. Cả người Bạch Tuyết cứng lại, trong đầu của hấn trống rỗng, gần như mất đi ý thức.

Chủy thủ rơi xuống, thanh âm 'khuông lang' vang lên trong bóng đêm yên tĩnh có vẻ phá lệ chói tai. Y Lạc đưa hai tay đem Bạch Tuyết ôm lấy, hôn lên làn da trắng như tuyết xinh đẹp đằng sau cổ của Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết nhin không được run rẩy, Y Lạc hôn dọc theo mép tóc đi xuống, hôn qua cổ, lướt qua bả vai, hạ xuống lưng. Trên người hấn xuất hiện một loại cảm giác không thể tả được, nơi nào bị đôi môi Y Lạc đụng chạm đến, dường như muốn bốc cháy lên.

Ngón tay Y Lạc vuốt ve trước ngực của hắn, bụng hắn, mọi dao động đều làm cho lông tơ hắn dựng đứng lên. Khoái cảm mãnh liệt mà không thể ngăn cản thẳng hướng xuống giữa hai chân Bạch Tuyết, hắn gất gao nhắm mắt lại, cắn chặt môi.

Y Lạc xoay Bạch Tuyết lại, y chăm chú nhìn khuôn mặt Bạch Tuyết, cúi đầu hôn lên đôi môi đang cắn chặt của Bạch Tuyết.

Y Lạc không ngừng hút, nhưng Bạch Tuyết vẫn sống chết chống cự.

Y Lạc từ trước đến nay luôn biết được nhược điểm của Bạch Tuyết, môi của y ly khai Bạch Tuyết trong chốc lát, bàn tay dọc theo Bạch Tuyết bên hông lướt xuống, cầm lấy trung tâm mẫn cảm của Bạch Tuyết đang run nhè nhẹ.

A!! Thành linh xảy ra kích thích mãnh liệt làm cho Bạch Tuyết mở to mắt, trong đôi mắt đen phủ một làn sương mù mỏng manh, ánh mắt ngây ngô xen lẫn thành thực càng làm tăng thêm vẻ mỹ hoặc.

Y Lạc chậm rãi vuốt ve Bạch Tuyết, đem lưỡi thăm dò vào bên trong khoang miệng Bạch Tuyết, thân thiết mà cẩn thận không buông tha một chỗ nào, nụ hôn tràn ngập ái dục, xâm phạm Bạch Tuyết.

Không ngừng hôn môi, khiến cho Bạch Tuyết thở gấp, Bạch Tuyết cơ hồ đã vô pháp tự suy nghĩ, hắn cầm lấy cổ tay Y Lạc định ngăn cản y, lại ngược lại bị Y Lạc bắt lấy, bị bắt nắm lấy địa phương mẫn cảm của chính mình, hòa cùng động tác vừa ôn nhu mà cũng rất vội vã của Y Lạc, trở thành đồng lõa cùng âu yếm chính mình.

A!! Buông!! Nước mắt của Bạch Tuyết trào ra, thấm ướt sàng đan, hắn cuối cùng không thể tự kiềm chế dục vọng mà phóng thích ở trong lòng bàn tay của mình. Mà bàn tay to của Y Lạc từ thủy tới chung, thủy chung bao lấy tay hắn.

Y Lạc dừng hôn, y thu lại bàn tay không chế tay của Bạch Tuyết trở về, vuốt ve đôi môi Bạch Tuyết, say đắm nhìn Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết nhắm lại ánh mắt, xoay người sang chỗ khác, nước mắt không ngừng mà hạ xuống.

Bạch Tuyết..... Y Lạc nhìn thấy nước mắt của Bạch Tuyết, có chút luống cuống.

Người sao có thể đối với ta như vậy, đây là ý tứ gì! Bạch Tuyết vì thân thể của mình hoàn toàn không thể chống cự lại sự hấp dẫn của y mà tức giận không thôi, vì cái gì Y Lạc làm ra hành động như vậy với hắn, hắn ngay cả ý thức phản kháng cũng bị tan rã. Quả nhiên, hắn không phải Y Lạc thì không được sao?

Ta yêu người. Y Lạc không che dấu chút nào đáp: Ta nhịn không được mà muốn chạm vào dục vọng của người. Tuy rằng Bạch Tuyết không có phản kháng, nhưng này có lẽ là do thân thể Bạch Tuyết còn nhớ rõ y mà thôi. Y Lạc áy náy nhắm mắt lại, không thể chịu đựng được nước mắt của Bạch Tuyết.

Đi ra ngoài! Bạch Tuyết cuộn mình ở trong chăn nhưng mềm mại, ra sức gào thét. Hiện tại lập tức rời khỏi nơi này, ta không muốn gặp lại người!

Y Lạc cũng không có lưu lại, y theo như nguyện vọng của Bạch Tuyết mà rời khỏi phòng.

Thanh âm cửa mở rồi đóng truyền vào tai của Bạch Tuyết, Bạch Tuyết nhịn không được khóc rống lên.

Vì cái gì, vì cái gì hắn lại yêu tên đàn ông này đến như vậy?

Nếu có một ngày, hắn lại lần thứ hai mất đi y, vậy hắn nên làm cái gì bây giờ?

Càng nghĩ đến tương lai càng thêm sợ hãi, Bạch Tuyết tuy rằng cũng muốn bứt ra, nhưng yêu đã yêu lâu đến như vậy, bây giờ có muốn hối hận cũng không kịp. Hắn thật tình nguyện lúc trước để cho khung cửa kia lấy đi hết thấy trí nhớ cùng yêu của hắn dành cho y thì bây giờ hắn đã không thống khổ đến vậy.

Khóc một hồi, Bạch Tuyết mới lau đi nước mắt, hắn vẫn luôn cho rằng mình đã không còn là đứa bé năm đó, hắn vẫn luôn cho rằng mình sau khi đã trải qua rất nhiều sự tình cũng đã đủ kiên cường, ai biết, hết thấy đều không như hắn tưởng tượng, hắn luôn rất dễ dàng bị tình yêu đánh bại, rất dễ dàng bị Y Lạc làm cho suy sụp quyết tâm.

Thay bộ đồ màu lam nhạt kia vào, hắn thông thả cài nút áo lại.

Chuẩn bị thoả đáng xong, hắn nâng lên khuôn mặt cao ngạo, ngưng tụ lại thần sắc mở cửa phòng, lấy tư thế trấn định ra đối mặt với Y Lạc đang đứng đợi ngoài cửa.

Màu lam là màu sắc mà Bạch Tuyết yêu thích nhất, bởi vì đó là màu mắt của Y Lạc. Trong khoảnh khắc nhìn thấy đôi mắt Y Lạc đang đứng đợi ở đó, Bạch Tuyết lập tức biết được nguyên nhân tại sao cho tới nay mình chỉ luôn chọn màu lam.

Vì cái gì hắn lại yêu Y Lạc đến như vậy? Vì cái gì mà hắn không thể ly khai khỏi Y Lạc được? Vì cái gì khi nhìn thấy vẻ mặt bi thương của Y Lạc thì lòng hắn liền đau như đao cắt? Bạch Tuyết thủy chung không thể hiểu được những vấn đề phiền muộn này.

Đi thôi! Bạch Tuyết làm ra vẻ như không có chuyện gì, đi qua bên người Y Lạc, muốn Y Lạc đi theo. Nếu tình yêu có thể đảo lộn, nếu Y Lạc biến thành hắn, Y Lạc mới có thể hiểu được nỗi thống khổ của hắn to lớn đến bao nhiêu, mới có thể hiểu được sáu năm chờ đợi có bao nhiêu tuyệt vọng.

Bọn hắn im lặng cùng nhau bước đi.

Khi bọn hắn bước vào trong phòng vũ hội lấp lánh ánh đèn, ánh mắt của mọi người cơ hồ đều rơi trên người bọn hắn.

Khi Bạch Tuyết trầm mặc, trên vầng trán hơi có vẻ ưu sầu, dung mạo xinh đẹp mà tuấn tú của hắn từ trước đến nay luôn dễ dàng hấp dẫn tâm hồn các thiếu nữ. Còn Y Lạc khi trầm tĩnh, thần sắc mang theo khí chất vương giả trời sinh, khuôn mặt tuấn dật nhưng lại mang theo tang thương càng khiến cho tầm mắt người khác không thể rời đi.

Hai người bọn họ đồng thời xuất hiện, làm cho vũ hội nguyên bản đang sôi trào càng thêm tung bừng náo nhiệt, nhóm nữ quý tộc phe phẩy quạt lông chim, ánh mắt rùng rục giống như lửa, mỗi người đều phải điên cuồng.

Bạch Tuyết biết bây giờ mình nên làm gì, hắn đi ra giữa sàn nhảy, mời một cô gái xinh đẹp nhất, ôm lấy cái eo nhỏ nhắn của cô gái đó, cất lên những bước nhảy hoàn mỹ khiến cho kẻ khác phải hâm mộ.

Cô gái nở nụ cười nhẹ nhàng. Nàng là tiểu thư của đại thần nước láng giềng, mái tóc màu vàng xinh đẹp như đang phát ra ánh sáng, là đối tượng được chú ý nhất của vũ hội.

Y Lạc đứng cách Bạch Tuyết không xa, nhìn cảnh Bạch Tuyết cùng với cô gái kia cùng khiêu vũ cảm thấy phi thường gai mắt.

“Tốt lắm tốt lắm, nổi cả gân xanh lên rồi.” Bạch Tuyết liếc nhìn Y Lạc, buồn cười.

Người kia, là ai a? Cô gái thập phần để ý người con trai mà Bạch Tuyết đang nhìn chăm chú, nàng hỏi.

Y chỉ là thị vệ của ta mang theo bên mình! Bạch Tuyết cố ý phóng đại thanh âm. Chẳng đến khi hắn xác định với khoảng cách này, Y Lạc cũng có thể nghe thấy câu trả lời của hắn mới thôi.

Thần sắc Y Lạc vẫn bình tĩnh. Rõ ràng là người mình yêu a, hiện giờ lại phải nhìn hắn ôm lấy người khác.

Bạn gái đổi một người lại một người, Bạch Tuyết không thèm để ý mình đang ôm ai ở trong lòng, hắn chỉ muốn nhìn thấy Y Lạc không ngừng nổi gân xanh, tốt nhất là tức đến nổi té xỉu luôn đi. Nếu là như thế thì mới có thể chứng minh Y Lạc thực thương hắn chứ! Cuối cùng Bạch Tuyết lại chỉ có thể bi ai nghĩ như vậy.

Khiêu vũ mệt mỏi, một đám tiểu thư đến mời hắn lên lầu hai uống trà, hắn dùng cả hai tay ôm các cô gái kéo lên lầu, khóe mắt thoáng nhìn thấy Y Lạc cũng theo lên.

Ngay tại đầu thang lầu vị trí xem ra có chút nguy hiểm, có bày một cái bàn tròn nhỏ, bên cạnh xếp vài cái ghế dựa.

Ba cô gái cùng Bạch Tuyết vui cười tán gẫu, mà Y Lạc thì đến đứng ở phía sau hắn vài bước.

Nói đi Bạch Tuyết, trong ba người chúng ta chàng thích ai? Là chàng nói muốn tuyển phi nên chúng ta mới đến đó nha, chàng không thể đổi ý được đâu. Các cô gái trong đó có người đã uống chút rượu, thần sắc mang mị thái, lớn mật đứng lên, nắm tay Bạch Tuyết.

Lòng bàn tay dính dính làm cho Bạch Tuyết cảm thấy khó chịu, Y Lạc tiến đến, ánh mắt khùng bố nhìn bàn tay của cô gái kia đang đặt lên tay hắn.

Thỉnh rút tay về. Y Lạc nói.

Bạch Tuyết trong lòng cười trộm, ra vẻ không để ý tới Y Lạc. Nhờ người làm hết phận sự đi, thị vệ trong lúc chủ nhân tâm hoan tác nhạc, chỉ có thể dựa vào tường vách tường canh gác, hiểu chưa hả?

Hoàng tử điện hạ thật hung dữ nha! Các cô gái cười ồ lên.

Hung? Ta sao? Ta có thể hung dữ với ai, nhưng sẽ không hung dữ với các nàng! Bạch Tuyết cố ý nháy mắt với mấy cô gái, thần sắc đầy vẻ ám muội.

Vậy điện hạ rốt cuộc muốn cùng ai trong chúng ta nào? Các cô gái hỏi.

Người nào a? Bạch Tuyết cố tình nghi hoặc ra vẻ tự hỏi. Vậy trong số các nàng ai muốn làm Vương phi của ta nhất? Ta chỉ chọn người yêu ta nhất nha!

Là ta! Cô gái thứ nhất nói.

Là ta mới đúng! Cô gái thứ hai cũng vội vàng nói.

Cô gái thứ ba đang nắm tay Bạch Tuyết cười cười, đôi môi đỏ tươi trực tiếp đưa lên, hôn môi Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết hoảng sợ, trừng lớn hai mắt nhìn thẳng cô gái táo bạo này.

Y Lạc cũng nhìn không được nữa, chìa song chướng đẩy mạnh cô gái đang gắt gao dính ở trên người Bạch Tuyết ra.

Bạch Tuyết thở hổn hển, nhìn Y Lạc, sau đó vươn tay, dùng tay áo mãnh lực chà lau môi của mình.

Theo ta trở về, rời khỏi nơi này. Đồ kị của Y Lạc hoàn toàn viết ở trên mặt. Y không cho phép bất luận kẻ nào chạm vào Bạch Tuyết của y, bất luận là nam hay nữ gì cũng vậy.

Hừ, muốn tức giận, để ta xem có được không đã. Bạch Tuyết nói thầm ở trong lòng.

Ta vì cái gì phải trở về với người? Bạch Tuyết dùng thanh âm lạnh lùng nói. Người cũng không phải người quan trọng gì của ta, nhiều lắm chỉ là thị vệ của ta mà thôi, ta cho tới bây giờ còn chưa từng nghe qua thị vệ ra lệnh cho chủ nhân rời khỏi tiệc tùng đâu.

Ta không phải thị vệ của người, ta là tình nhân của người. Khuôn mặt Y Lạc đầy băng giá. Tuy rằng biết Bạch Tuyết là bởi vì mất đi trí nhớ mới có thể đối xử với y như vậy, nhưng Y Lạc vẫn không thể khống chế được tức giận trong lòng.

Mùi thuốc súng bốc lên xung quanh bọn hắn, càng ngày càng nhiều ánh mắt của mọi người hướng về bọn hắn.

Âm nhạc tuy rằng vẫn liên tục, nhưng không có ai muốn tiếp tục khiêu vũ.

Cái gì mà tình nhân, thật sự là buồn cười quá, nếu là tình nhân, vì cái gì ta một chút cảm giác đều không có. Bạch Tuyết nói.

Người vừa mới rời đã ở trong tay ta mà đạt tới cao trào đấy. Y Lạc lạnh lùng nghiêm mặt, không chút xấu hổ mà nói ra.

Sắc mặt Bạch Tuyết đột biến, thần sắc nguyên bản tái nhợt nháy mắt nóng bừng lên. Người đang nói bây giờ bụ gì đó.

Thân thể của người còn nhớ rõ ta, tất thấy phản ứng đều nói cho ta biết chuyện này. Y Lạc mặt không đổi sắc đáp. Y cũng không sợ ánh mắt khác thường của mọi người đang hướng đến mình, y nói đều là sự thật, y yêu Bạch Tuyết cũng là sự thật.

Ta không muốn nghe người hồ ngôn loạn ngữ. Bạch Tuyết tùy tay túm lấy một cô gái, liền nói với nàng: Chính là nàng, gả cho ta đi, chúng ta kết hôn đi. Hắn đang giận lấy.

Bạch Tuyết! Y Lạc bắt lấy tay Bạch Tuyết. Muốn bao nhiêu thời gian ta đều có thể chờ, nhưng người không thể một chút cơ hội cũng không cho ta, liền tuyên án ta tội chết, người làm chuyện này so với bắt ta chết còn khó hơn.

Bạch Tuyết nhìn thấy vẻ mặt chân thành của Y Lạc, đột nhiên cảm thấy được vạn phần khó chịu. Hắn cảm thấy mình lừa gạt Y Lạc dường như đã phạm vào tội ác tày trời, Y Lạc chung tình như vậy, mà hắn lại chỉ muốn khảo nghiệm Y Lạc, để Y Lạc dâng ra tâm tư trần trụi không hề phòng bị.

Hốc mắt Bạch Tuyết đỏ lên. Ta có lúc, thật sự mong rằng mình chưa bao giờ quen biết người.

Bạch Tuyết buông tay cô bé kia ra, nhìn Y Lạc.

Người có thể cho ta một cơ hội không, để cho ta không hề yêu người? Bạch Tuyết bị ai hỏi, nhắm mắt lại.

Bạch Tuyết?

Ta không có mất đi trí nhớ! Bạch Tuyết che mắt gào thét. Chẳng lẽ ngay cả người cũng cho rằng tình yêu của ta dành cho người ít đến như thế, ít đến mức không thể chịu nổi bị hao tổn, lập tức đã bị khung cửi lấy đi hết? Ta đối với người không hề như vậy, ta nhớ rõ hình dáng mỗi sợi tóc của người, hình dạng mỗi ngón tay của người, những gì mà ta nhớ so với người nhớ về chính mình còn nhiều hơn. Trong đầu ta tất thấy đều là người, ta làm sao có khả năng quên đi người!

Bạch Tuyết nói xong lời cuối cùng, khóc òa lên. Vì cái gì khi đó phải rời khỏi ta, vì cái gì muốn đưa ta rời khỏi Y Ma? Người có biết không khi ta ôm thủ cấp của người, không còn một chút hơi ấm, sẽ vĩnh viễn không thể thấy người mở mắt ra nữa, trong lòng ta thống khổ đến thế nào.

Y Lạc nghe thấy những lời đó của Bạch Tuyết, khổ sở đem hắn gắt gao ôm vào trong lòng. Thực xin lỗi, ta không biết chuyện này đối với người mà nói lại tàn nhẫn đến như vậy.

Ta thật sự rất hận người, hận người vì quốc gia của người ngay cả ta cũng có thể ném đi, ta cũng hận chính mình vì có gì mà lại yêu người đến như vậy, không có người không được. Những ngày sống không bằng chết này người đã từng trải qua sao? Những ngày ta ôm đầu của người chính là sống không bằng chết. Mỗi ngày ta chỉ luôn nghĩ nên làm như thế nào mới có thể giải quyết tánh mạng của mình, nghĩ muốn chấm dứt thống khổ, nghĩ đến người vì cái gì lại bỏ mặc ta..... Bạch Tuyết che mặt mà khóc, từ đáy lòng phát ra âm thanh phẫn nộ.

Thực xin lỗi..... thực xin lỗi..... Y Lạc biết tội lỗi mà mình gây ra vĩnh viễn không thể bù lại được.

Buông! Ta bây giờ không cần người nữa! Bạch Tuyết cố gắng ra giãy ra khỏi cái ôm của Y Lạc.

Nhưng ta vẫn yêu người!

Ta không muốn tình yêu của người! Bạch Tuyết không ngừng thối lui về sau, muốn thối lui đến nơi cách xa Y Lạc nhất. Người làm ta rất thống khổ, rất thống khổ, rất thống khổ, còn làm cho ta mất đi Uy Liêm. Ta là đồ dẫn, mới có thể yêu thương người!

Mấy cô gái chưa từng thấy qua tranh chấp kịch liệt đến như thế, các nàng sợ hãi lén lòn ra sau lưng Bạch Tuyết xuống lầu.

Phía sau Bạch Tuyết chính là cầu thang, trong lúc thối lui hắn vô ý đụng phải một cô gái cũng đang bước xuống, hai người bị mất trọng tâm mà té xuống cầu thang.

Tiếng thét chói tai của cô gái vang lên bên tai Bạch Tuyết, Bạch Tuyết theo phản xạ đem cô gái kéo vào trong lòng, không hy vọng nàng bị thương tổn.

Bạch Tuyết! Y Lạc kích động hô lên.

Thân thể hoàn toàn không thể khống chế mà nện xuống sàn nhà cứng rắn, trong khoảnh khắc đó Bạch Tuyết như nghe thấy tiếng gãy xương tay của mình. Tiếng vang rầm rĩ từ cánh tay mơ hồ truyền đến.

Cô gái ngất ở trong ngực của hắn, hắn mở to mắt, cảm giác cái ót đụng vào đất trong nháy mắt, thiên toàn địa chuyển trước mắt biến thành màu đen một mảnh.

Tiếp theo, hắn mơ hồ nhìn không rõ lắm cảnh tượng trước mắt, lập tức có người đã dời đi thân thể nặng nề của cô gái khỏi người hắn, rất nhiều người đều muốn tới gần hắn, muốn xem tình hình của hắn như thế nào, thậm chí có người thử chạm vào hắn.

Điện hạ, điện hạ ngài không có việc gì chứ? Người chung quanh sốt ruột hỏi.

Ngay sau đó, Y Lạc chen vào đám người, ôm lấy hắn.

Đau quá..... Cánh tay của hắn mất tự nhiên rủ xuống truyền đến thanh âm ghê tởm, hẳn là do xương gãy va chạm vào nhau.

Kiên nhẫn một chút, ta mang người trở về. Y Lạc vội vàng ôm hắn chạy băng băng ra bên ngoài.

Y Lạc, ta đau quá..... Không biết như thế nào, Bạch Tuyết nằm trong ngực Y Lạc, hương vị quen thuộc khiến cho Bạch Tuyết có rung động muốn rơi lệ.

Đau quá..... đau quá..... Hắn không rõ là do cánh tay đau đớn, hay là trái tim từng bị thương tổn mơ hồ đau trở lại.

Thầy thuốc, thầy thuốc! Mồ hôi của Y Lạc rơi xuống, chạm vào mặt Bạch Tuyết.

Trong hoàng cung một trận ầm ĩ, bọn thị nữ cố gắng kéo thầy thuốc đến, Quốc vương cùng Hoàng hậu nhận được thông báo cũng vội chạy đến phòng của Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết nhú mào, cảm thụ được chỗ xương gãy đau đớn dần dần mở rộng, khiến hắn như liệt nửa người. Mồ hôi lạnh của hắn chảy ròng ròng, đôi môi run rẩy, cùng với thanh âm hỗn loạn của kẻ khác khiến cho đầu hắn càng thêm choáng váng, thống khổ co rúm cả người lại.

Đau quá..... Cảnh tượng trước mắt Bạch Tuyết có chút mờ mịt, thần trí hết hoảng.

Nhịn một chút, nhịn thêm chút nữa, người sẽ không sao đâu! Y Lạc lo lắng gạt đi mồ hôi trên trán Bạch Tuyết, tay y cũng phát run, so với Bạch Tuyết run rẩy còn kịch liệt hơn.

Y Lạc xoay tay lại, mười ngón tay giao nắm như hy vọng ngừng đi cơn run rẩy, nhưng nôn nóng cùng bất an vẫn không thể đình chỉ.

Đáng chết. Y Lạc mắng.

Nhìn thấy gương mặt tái nhợt của Bạch Tuyết, trong lòng Y Lạc giống như bị khoét một cái洞 lớn, sợ hãi không ngừng lan ra. Rõ ràng liều mạng tự nói với mình, thương thế của Bạch Tuyết không đến nỗi nghiêm trọng; rõ ràng đã cố gắng nói với mình, vết thương của Bạch Tuyết sẽ nhanh lành thôi. Nhưng y vẫn không thể đình chỉ kinh hoàng trong lòng.

Y Lạc sợ hãi sẽ mất đi Bạch Tuyết, bọn hắn thật vất vả mới được tái hợp, những ngày gian nan nhất đều đã trải qua, Y Lạc không thể tiếp nhận thêm bất cứ đả kích gì. Bạch Tuyết là người duy nhất mà y coi trọng, nhìn thấy khuôn mặt không còn một giọt máu của Bạch Tuyết, Y Lạc cái gì cũng vô pháp làm, chỉ có thể nóng lòng mà chờ đợi đau đớn của Bạch Tuyết mau chóng biến đi.

Thầy thuốc bị bọn thị nữ kéo vào, Quốc vương cùng Hoàng hậu cũng chạy vào phòng Bạch Tuyết.

Tại sao lại bị như vậy? Hai người sợ tới mức thần sắc bối rối.

Hắn vì cứu người, từ lâu hai ngã xuống. Y Lạc cố gắng hết sức bình ổn thanh âm run rẩy của mình.

Tay của Hoàng tử điện hạ đã bị gãy. Thầy thuốc kiểm tra qua, khó khăn nói.

Trời ạ! Hoàng hậu té xỉu ở trong lòng Quốc vương.

Cứng ơi, cứng ơi! Quốc vương chấn động.

Thầy thuốc cắt đi ống tay áo của Bạch Tuyết, Bạch Tuyết thoáng phục hồi lại tinh thần.

Người định làm cái gì? Bạch Tuyết nghe thấy tiếng quần áo bị cắt, hỏi.

Giúp điện hạ bôi thuốc băng bó. Thầy thuốc vội vàng trả lời.

Ta hỏi người vì cái gì mà cắt đi áo của ta! Bạch Tuyết ở trên giường bất an vặn vẹo. Tránh ra, Tránh ra mau! Y phục màu lam này là bộ hấn yêu nhất, màu sắc xinh đẹp, tựa như đôi mắt của Y Lạc, đôi mắt xinh đẹp đến mức khiến cho kẻ khác hoa mắt thần mê.

Chính là không cắt áo ra, không thể băng bó cho điện hạ. Ngài, xương tay của ngài đã bị gãy, ngàn vạn lần dừng lộn xộn a, bị thương thêm nữa thì không tốt đâu. Thầy thuốc khẩn trương đến đầu đầy mồ hôi.

Ta chết cũng không liên quan đến người! Bạch Tuyết không thể khống chế mà gào thét: Tránh ra, tất cả đều tránh ra, ai cũng không được chạm vào ta ta!

Y Lạc đẩy thầy thuốc ra, đoạt lấy kéo, bắt đầu cắt ống tay áo của Bạch Tuyết.

Ta đã bảo là các người tránh ra! Bạch Tuyết giãy dụa.

Người an tĩnh lại được chưa! Y Lạc phần nộ gầm lên với Bạch Tuyết. Khi y tiếp xúc với cánh tay gãy của Bạch Tuyết, tay y lập tức run rẩy hết sức lợi hại.

Ta van xin người, đừng tra tấn ta nữa. Y Lạc nhin không được rơi xuống một giọt lệ. Ta xin người.....

Ngực của Bạch Tuyết nhói lên, như bị cái gì đó đâm mạnh vào, nước mắt của Y Lạc khiến cho hấn đau đến cơ hồ không thể thở.

Thân thể đang giãy dụa từ từ yên tĩnh trở lại, Bạch Tuyết nhìn sâu vào đôi mắt màu lam xinh đẹp của Y Lạc, yên lặng, mặc cho Y Lạc dùng kéo cắt rách bộ xiêm y mà hấn âu yếm nhất.

Sau đó thầy thuốc vội vàng tiếp tục công việc, xử lý vết thương cho Bạch Tuyết.

Nếu người thật sự không muốn gặp lại ta, chớ vết thương của người ổn hơn, ta sẽ rời đi. Y Lạc nói dứt lời, chậm rãi rời khỏi phòng của Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết a, hai người các con rất cuộc.....

Bạch Tuyết không có nghe thấy những lời sốt ruột của phụ thân, khi Y Lạc biến mất trước mắt hấn, hấn rất cuộc nhin không được bi thương, che mặt, thống khổ khóc òa lên.

Hấn muốn Y Lạc ở lại bên cạnh hấn, hấn muốn Y Lạc thương hấn.

Những gì mà hấn muốn đều rất đơn giản, tại sao chỉ cần đụng phải Y Lạc, hết thảy lại trở nên thật khó khăn.

9. Chương 9

Quốc vương đỡ Hoàng hậu ngất xỉu rời khỏi phòng Bạch Tuyết, nhìn thấy Y Lạc đang đứng trước một khung cửa sổ trên hành lang.

Quốc vương tiến về phía trước nói với Y Lạc: Bạch Tuyết đúng là có chút tùy hứng, bất quá chờ nó hết giận sẽ không sao đâu. Từ nhỏ nó đã được nuông chiều, tâm hồn lại nhỏ hẹp, mới đối xử với người như vậy. Bất quá chúng ta thật sự không hy vọng các người phải cách biệt lần thứ hai, dù sao Bạch Tuyết đã từng yêu người đến như vậy, bây giờ các người thật vất vả mới có thể ở bên nhau, ngàn vạn lần đừng dễ dàng chia lìa như vậy.

Quốc vương thở dài. Người cũng có thể nói người cha như ta chỉ biết nói hộ con mình, nhưng nếu người từng nhìn thấy dáng vẻ của Bạch Tuyết vào sáu năm trước, người sẽ hiểu được ta vì cái gì không muốn nó thương tâm thêm nữa.

Quốc vương nói xong, ôm Hoàng hậu ảm đạm rời đi.

Y Lạc lẳng lặng đứng trước cửa sổ, ánh mắt nhìn thẳng về hướng Y Ma. Bóng đêm thăm thẳm, chỉ có vài đốm sáng nhỏ trong không trung càng làm tăng thêm vẻ ảm đạm. Y Ma quốc đã bị tiêu diệt, quốc gia của y đã không còn tồn tại. Bởi vì trận chiến kia, Bạch Tuyết bây giờ vẫn oán hận y.

Thầy thuốc cùng bọn thị nữ từ bên trong nhẹ nhàng lui ra.

Một người hầu gái đi đến bên Y Lạc nhẹ cúi người. Điện hạ đã uống thuốc, hiện tại đang ngủ say. Quốc vương bệ hạ có lệnh, thỉnh Y Lạc điện hạ đi vào chiếu cố điện hạ của chúng ta. Điện hạ ban đêm có thể sẽ phát sốt, nhưng sau khi cơn sốt lui thì sẽ không còn trở ngại gì, vậy làm phiền Y Lạc điện hạ. Nếu có gì cần, chúng thần ở ngay ngoài cửa.

Hầu gái mời Y Lạc vào trong phòng.

Y Lạc biết dụng ý của Quốc vương là muốn để cho y cùng Bạch Tuyết có cơ hội ở chung, có thể đem hết những vướng mắc trong lòng cởi ra.

Cánh cửa nhẹ mở ra, Bạch Tuyết ở trên giường khẽ động một chút, hần tựa hồ ngủ không được an ổn, mí mắt run rẩy liên tục.

Y Lạc ngồi ở mép giường, đưa tay vuốt ve làn da của Bạch Tuyết vì mồ hôi đổ ra thấm ướt mà lạnh lẽo, trong lòng đầy xót xa.

Khi đó, y đã từng ích kỷ mà muốn đem Bạch Tuyết giữ ở bên người, bởi vì nụ cười vô tư vô lo của Bạch Tuyết chính là động lực lớn nhất chống đỡ y. Nhưng cuối cùng hần vẫn là nhịn xuống xúc động, đem Bạch Tuyết đuổi về Raleigh. Y không muốn người mình yêu phải chịu bất cứ thương tổn nào, y hy vọng Bạch Tuyết có thể bình an, có thể khoái khoái lạc lạc.

Y Lạc chưa bao giờ nghĩ cái chết của mình sẽ đem đến nỗi đau to lớn đến vậy cho Bạch Tuyết. Chẳng lẽ y thật sự đã sai sao? Giữa hai sự lựa chọn khó khăn, y đã chọn cách sai lầm khiến cho tâm của Bạch Tuyết rời bỏ y.

Nhưng mà cho dù được lựa chọn lại một lần nữa, y vẫn sẽ để cho Bạch Tuyết rời khỏi y mà trở lại Raleigh.

Người y yêu nhất, y không hy vọng hần cũng cùng y chôn theo Y Ma.

Y muốn Bạch Tuyết sống sót, cho dù bản thân mình từ nay về sau sẽ không thể ở bên Bạch Tuyết nữa.

Nửa đêm, Bạch Tuyết ú ớ rên rỉ, cơn sốt cao khiến cho đầu hần trở nên hỗn loạn làm hần liên tục giật mình tỉnh lại, rồi lại ngất đi. Y Lạc ở bên Bạch Tuyết không ngừng dùng khăn mặt lau mồ hôi cho hần, thân thể Bạch Tuyết hoàn toàn trần trụi ở dưới chăn, Y Lạc thường cách một đoạn thời gian sẽ lật chăn lên lau cho Bạch Tuyết.

Làn da trắng như tuyết vì sốt cao mà trở nên hồng hồng, những giọt mồ hôi lấp lánh trên thân thể càng làm tăng thêm hấp dẫn. Ở trong mắt Y Lạc Bạch Tuyết bất cứ lúc nào cũng đều xinh đẹp đến như thế, cho nên ánh mắt của y vẫn mãi mãi không thể ly khai Bạch Tuyết, từ trước kia cũng vậy mà đến bây giờ cũng vậy.

Không đếm được là lần thứ mấy mở mắt ra, Bạch Tuyết rốt cục cũng chú ý tới Y Lạc vẫn một mực ở bên cạnh chiếu cố hần.

Có chút hốt hoảng, Bạch Tuyết nhìn Y Lạc.

Ta vừa mới..... mơ thấy một con to cuốn người đi..... ta tìm thật lâu mà vẫn không tìm thấy người..... Thanh âm của Bạch Tuyết có chút khàn khàn, hần ho khan vài tiếng.

Ta ở đây, người tiếp tục ngủ đi. Y Lạc đau lòng.

Người sẽ rời bỏ ta đúng không? Bạch Tuyết nói: Người kỳ thật không yêu ta đúng không?

Ta rất yêu người.

Kể lừa đảo. Bạch Tuyết mím môi.

Trầm mặc lan ra trong bóng đêm, cơn sốt cao không lui khiến cho Bạch Tuyết không thể chịu được.

Y Lạc không nói gì tiếp tục chiếu cố Bạch Tuyết, y muốn cho Bạch Tuyết biết y là thực tâm, nhưng Bạch Tuyết bị phần nộ che kín hai mắt, cho nên không thể nhìn ra.

Sau cơn sốt cao là rét lạnh không ngừng, thân thể Bạch Tuyết co lại, run rẩy trong đêm. Y Lạc kéo chăn của Bạch Tuyết ra định lau mồ hôi cho hần, đã thấy Bạch Tuyết không ngừng phát run.

Làm sao vậy? Y Lạc sờ lên trán Bạch Tuyết. Nhiệt độ vẫn như cũ không lui, Bạch Tuyết tựa hồ càng ngày càng khó chịu.

Ta lạnh quá. Bạch Tuyết nói. Lạnh quá. Có phải tuyết rơi không?

Y Lạc ngừng việc dùng khăn lạnh để hạ nhiệt độ cho Bạch Tuyết, thay vào đó y phân phó hầu gái mang chăn dùng vào mùa đông đến, gắt gao quấn lên người Bạch Tuyết.

Có đỡ hơn chút nào không? Y Lạc hỏi.

Bạch Tuyết run rẩy đôi môi lác đàu, khuôn mặt hần tái mét.

Y Lạc nâng Bạch Tuyết dậy, thật cẩn thận cho hần uống thuốc, thay thêm một cái chăn sau đó lại vội vàng đến lò sưởi đốt lửa. Thời tiết rõ ràng không lạnh đến như vậy, nhưng Bạch Tuyết lại trông giống như đang ở giữa mùa đông vậy. Y Lạc thập phần lo lắng.

Ta nhóm lửa, chờ một chút nữa sẽ ấm áp, người ráng chịu một chút. Y Lạc lau đi mồ hôi trên trán Bạch Tuyết.

Người rất chán ghét ta đúng không? Bạch Tuyết thì thào hỏi. Cho nên người mới vứt bỏ ta mặc kệ ta, không chịu để cho ta ở lại bên cạnh người.

Ta rất yêu người. Y Lạc vẫn trả lời như vậy.

Người nhất định là cảm thấy ta rất phiền, lại hay khóc, hay xúc động. Ta không tốt, nên người không muốn có ta ở bên cạnh. Nói xong, nước mắt Bạch Tuyết nhịn không được rơi xuống.

Đừng khóc. Y Lạc lau khô lệ cho hần.

Người nhất định rất tức giận những gì ta làm với người đúng không? Bạch Tuyết nhìn Y Lạc. Cho nên người nói phải rời khỏi ta.

Nếu người muốn ta rời khỏi, ta sẽ rời khỏi. Ta sẽ không để người thương tâm nữa. Y Lạc ngữ khí vững vàng nói.

Ta không muốn người rời khỏi ta. Bạch Tuyết hét lên, nước mắt lại trượt xuống. Sau này ta sẽ không như vậy nữa, người đừng rời bỏ ta được không? Trong tình yêu, hần vĩnh viễn rất là yếu ớt. Lời nói của Y Lạc rằng sẽ vì hần khiến cho hần bị đả kích rất mạnh, điều mà hần vĩnh viễn không thể tin được.

Ta thề sau này ta sẽ không cấu kình nữa. Bạch Tuyết khóc òa lên.

Nhóc con ngốc nghếch! Y Lạc bắt đắc dĩ bật cười. Nhìn bộ dáng dứt khoát trong vũ hội của Bạch Tuyết, y còn cho rằng mình bị hận đến thấu xương, cứ tưởng rằng đời này rốt cuộc không còn cơ hội, nào biết là Bạch Tuyết chính là đang giận dỗi, phát tiết bất lực cùng bất mãn trong suốt sáu năm thôi.

Y Lạc lác đàu, nếu như không có trái tim mạnh mẽ một chút, y thật đúng là sẽ bị Bạch Tuyết làm cho hỏng mắt.

Lạnh quá..... Ý thức của Bạch Tuyết càng lúc càng mơ hồ, không ngừng co người lại.

Rõ ràng lò sưởi đã được đốt, nhưng không khí vẫn là có chút lạnh.

Y Lạc cởi áo, kéo chăn lên nằm xuống bên cạnh Bạch Tuyết, tay y ôn nhu vòng qua cánh tay bị thương của Bạch Tuyết, nhẹ nhàng ôm lấy Bạch Tuyết vào lòng, để cho Bạch Tuyết gối lên trên ngực mình.

Như vậy có tốt hơn chút nào không? Y Lạc hỏi.

Àn..... Bạch Tuyết rúc vào người Y Lạc, nghe tiếng tim đập vững vàng mà dịu dàng của Y Lạc, thật sự cảm thấy thư thái hơn.

Ngủ đi, người cần phải nghỉ ngơi. Y Lạc vuốt ve mái tóc mềm mại của Bạch Tuyết, hôn hần một chút.

Người không được đi ..... Thanh âm của Bạch Tuyết dần dần mỏng manh, từ từ chìm vào giấc ngủ.

Ta sẽ mãi mãi ở bên người. Y Lạc đáp.

???

Anh ơi? Uy Liêm bé mở cửa phòng, cất tiếng gọi nhỏ nhỏ thăm dò.

Uy Liêm điện hạ, Bạch Tuyết điện hạ đang nghỉ ngơi. Thanh âm của hầu gái mơ hồ truyền đến từ ngoài cửa.

Nhưng mà anh nói sẽ dẫn ta đi câu cá. Uy Liêm rón ra rón rén trèo lên giường Bạch Tuyết, nhẹ nhàng lay lay Bạch Tuyết. Anh ơi, anh tỉnh chưa?

Y Lạc đang ngủ ở bên cạnh Bạch Tuyết nghe thấy âm thanh lập tức mở mắt ra, y nhẹ phẩy tay, nhìn Uy Liêm. Anh trai em đang ngủ, đừng phá hấn.

Uy Liêm không nghĩ tới trên giường của Bạch Tuyết còn có người khác, bé bị Y Lạc làm cho hoảng sợ, giương miệng ô ô a a hét lên [không ra, không quá (???)], sau đó nhanh như chớp nhảy xuống giường, chạy trốn.

Bạch Tuyết bị chấn động, hấn mở to mắt nhìn quanh. Làm sao vậy?

Không có gì, Uy Liêm bé đến thăm người, vừa mới trở về. Y Lạc đáp.

Àn. Bạch Tuyết nhắm mắt lại, lại chui vào trong lòng Y Lạc tiếp tục ngủ.

Qua một hồi lâu, cửa lại nhẹ nhàng mở ra, lúc này là Quốc vương cùng Hoàng hậu thận trọng tiến vào.

Bạch Tuyết thế nào? Bọn họ nhẹ giọng hỏi.

Vừa rồi đứa con nhỏ chạy về lớn tiếng hô trên giường anh trai có quái nhân, hai vợ chồng cảm thấy nghi hoặc, vì thế mới chạy tới nhìn xem. Làm sao biết, quái nhân trong miệng đứa con chính là Y Lạc.

Hấn ngủ rất ngon. Y Lạc trả lời.

Hai vợ chồng Quốc vương thấy Bạch Tuyết an ổn dựa sát vào Y Lạc ngủ, mới thở một hơi dài nhẹ nhõm.

Không cãi nhau nữa? Hoà thuận? Hoàng hậu hỏi.

Y Lạc gật gật đầu, ôn hòa cười.

Hoà thuận là tốt rồi, tốt rồi. Hai vợ chồng Quốc vương cảm khái vui mừng đóng cửa cửa phòng, để cho đôi tân hôn ở riêng bên nhau.

Y Lạc ôm Bạch Tuyết, cẩn thận không đụng chạm đến vết thương của Bạch Tuyết, Bạch Tuyết thở nhẹ nhẹ, trầm ổn, vẫn đang chìm trong mộng đẹp.

Lửa trong lò sưởi đã tắt, ngoài cửa sổ thái dương đã lên cao, ánh nắng lấp lánh chiếu vào cửa sổ, khiến cho căn phòng trở nên ấm áp hơn, đuổi đi giá rét đêm qua.

Nhiệt độ cơ thể của Bạch Tuyết đã trở lại bình thường, cơn sốt đã lui, nhưng cánh tay bị gãy sưng phồng cả lên, trên người còn có ít nhiều vết bầm tím.

Có điều đau đớn từ vết thương dường như không hề xâm nhập vào trong giấc mộng, Bạch Tuyết nằm trong cái ôm ấm áp của Y Lạc mà an ổn ngủ, ngẫu nhiên miệng còn ú ớ nói mớ vài câu.

Y Lạc đại khái biết Bạch Tuyết đang mơ thấy gì, bởi vì Bạch Tuyết chỉ liên tục lặp đi lặp lại có mỗi một câu: Mẫu hậu đưa cho con tiểu kê kê!

Y Lạc nhin không được bật cười.

Bạch Tuyết của y vẫn luôn luôn đáng yêu như vậy.

???

Nghỉ ngơi vài ngày sau, căn phòng nguyên bản luôn luôn yên tĩnh của Bạch Tuyết đột nhiên trở nên náo nhiệt.

Y Lạc mới ra bên ngoài lấy thuốc, không ngờ tới khi trở về, trong phòng của Bạch Tuyết lại vang ra mấy tiếng cười mềm mại.

Mấy vị tiểu thư mang theo tỳ nữ đến thăm hỏi Bạch Tuyết, Y Lạc nhận ra được, trong đó có một cô gái phi thường xinh đẹp, từng ở vũ hội mấy ngày trước ngoài ý muốn trước mắt mọi người hôn môi Bạch Tuyết.

Y Lạc nhú mày.

Bạch Tuyết tươi cười ngồi nói chuyện với các nàng, không khí tán gẫu thật vui vẻ.

Cho nên a, chàng không biết chúng ta đã lo lắng đến thế nào đâu. Sau lần đó đã bị song thân la mắng cho một trận, không cho phép tùy ý ra ngoài, ngay cả đi ra hoa viên tản bộ cũng không được.

Chúng ta đều rất muốn đến thăm chàng a, không biết chàng thế nào. Các thiếu nữ nói.

Không có việc gì nữa, không phải chỉ bị chút vết thương nhẹ thôi sao. Bạch Tuyết cười trả lời.

Thế kia mà coi như là vết thương nhẹ a! Một cô gái kêu lên. Đều tại ta không tốt, nếu không phải vì ta, chàng cũng không bị như vậy. Người đang nói chuyện chính là cô gái mà ngày ấy khi ngã xuống thang lầu nhờ được Bạch Tuyết gắt gao ôm lấy mà không bị thương.

Bảo hộ các tiểu thư, là vinh hạnh của ta a! Bạch Tuyết nở một nụ cười thực tao nhã, mê hoặc tất cả các cô gái đang ngồi đó.

Gân xanh của Y Lạc lại bạo xuất ra. Bạch Tuyết lại có thể dám ở trước mặt y mà tán tỉnh phụ nữ à.

Tới giờ người phải uống thuốc rồi. Y Lạc mang thuốc đi vào, xuyên qua tất cả các vị tiểu thư trẻ tuổi phần hương ngào ngạt, đi đến trước giường Bạch Tuyết.

Ta không muốn. Bạch Tuyết nhú mày. Thứ thuốc đó khó uống muốn chết.

Không uống thuốc thì vết thương của người sẽ không lành được. Y Lạc mở chai thuốc ra.

Không muốn. Bạch Tuyết cự tuyệt.

Các cô gái cười. Bạch Tuyết, muốn chúng ta giúp chàng uống không a!

A, nếu là các nàng, nói không chừng thuốc sẽ biến ngọt nha! Bạch Tuyết hưởng ứng.

Nhưng thị vệ của chàng dường như có chút mất hứng nha! Các cô gái nói.

Đừng để ý đến y. Bạch Tuyết nói.

Uống thuốc đi! Y Lạc lặp lại một lần.

Không muốn! Bạch Tuyết còn muốn cùng bạn bè của hần nói chuyện phiếm. Nhưng mà ngay khi hần đang trầm nghĩ Y Lạc như thế nào mà thối mặt ra không chịu đem cái thứ thuốc đáng ghét kia đi, cầm của hần đột nhiên bị Y Lạc giữ lấy, nhẹ nâng lên.

Trong nháy mắt Bạch Tuyết chưa kịp phản ứng, đã thấy Y Lạc giữa đầu đem thuốc uống vào, sau đó khuôn mặt lạnh lùng một chân giẫm lên một chân khóa quỳ trên giường, không nói một câu hôn lên môi hần, dùng đầu lưỡi khai mở hàm răng, đem thứ thuốc đắng nghét kia quán nhập vào trong khoang miệng hần.

Bạch Tuyết cau mày hai tay để ở trên ngực Y Lạc, mà Y Lạc vẫn không chút nhượng bộ. Nước thuốc không kịp nuốt xuống chảy cả ra ngoài khóe miệng của Bạch Tuyết làm ướt cả một mảng áo trước ngực hần.

Bạch Tuyết vội vã muốn tránh ra, bởi vì những người ái mộ hần còn đang ở đây, hần nhất định phải bảo trì hình tượng hoàn mỹ, bất quá Y Lạc không để cho Bạch Tuyết làm như vậy.

Y Lạc ép Bạch Tuyết uống thuốc xong, chiếc lưỡi đang ở trong miệng Bạch Tuyết vẫn không có chút dấu hiệu sẽ thối lui, y không ngừng liếm lộng vào những chỗ mẫn cảm trong miệng của Bạch Tuyết, liếm khắp khoang miệng rồi quán lấy đầu lưỡi yếu ớt kia, Y Lạc kịch liệt mà thâm tình như là muốn đem hết thủy của Bạch Tuyết nuốt vào trong bụng, thẳng đến khi Bạch Tuyết chịu không nổi *** mãnh liệt mà y mang đến nhin không được rên rỉ ra tiếng y mới từ miệng Bạch Tuyết đem lưỡi thu hồi.

Bị Y Lạc làm cho mê loạn Bạch Tuyết vẫn chưa thể bình ổn lại hô hấp, vẻ mặt hần đầy hốt hoảng nhìn Y Lạc, muốn nói gì đó nhưng lại không thể nói được.

Mấy cô gái ngồi ở bên giường của Bạch Tuyết lúng túng đến mặt đều đỏ bừng, Y Lạc lại còn quay lại nhìn các nàng khiến cho các nàng càng xấu hổ không biết nên đem ánh mắt để ở đâu.

Quầy rầy các vị, thỉnh tiếp tục đi! Y Lạc đẩy nắp chai thuốc lại rồi thông thả nói.

Người..... không phải là thị vệ của Bạch Tuyết sao..... Một cô gái hỏi.

Y Lạc có chút không vui khi từ trong miệng cô gái kia nghe thấy nàng thân mật kêu lên tên Bạch Tuyết.

Hắn là tình nhân của ta, buổi tối ta ngủ ở trên giường này. Y Lạc lạnh lùng đáp. Các nàng còn có điều gì muốn hỏi nữa sao?

Mặt các cô gái đều đỏ bừng.

Không tiếp tục tán gẫu sao? Không tán gẫu nữa thì xin mời quay về, ta nghĩ Bạch Tuyết hẳn cũng cần nghỉ ngơi! Dường như đang muốn đuổi người, Y Lạc lộ ra vẻ lãnh đạm nói.

Các cô gái nhìn nhau, xấu hổ cáo biệt Bạch Tuyết rồi lập tức rời khỏi phòng.

Bạch Tuyết cũng khôi phục ý thức mới thời dài một hơi thật sâu, rồi sau đó nhìn Y Lạc đầy quỷ dị.

Người vừa mới làm gì vậy? Bạch Tuyết nhìn thấy dáng vẻ đầy đổ kỵ của Y Lạc, bật cười khanh khách.

Người đừng nói với ta là người thật sự muốn từ trong số các nàng chọn một người làm Vương phi đấy. Y Lạc bất mãn quay đầu đi không nhìn Bạch Tuyết.

Người ghen a? Bạch Tuyết cố ý hỏi.

Đương nhiên.

Ha ha! Bạch Tuyết mừng rỡ ngã vào trên giường cười không ngừng. Người ghen làm chi a, người cũng không phải không biết ta chỉ thích một mình người mà.

Y Lạc không muốn cùng Bạch Tuyết tiếp tục thảo luận đề tài này nữa.

Y Lạc đáng ghét nha, người sao lại đáng yêu như vậy a! Bạch Tuyết cười cười dịch đến mép giường, ôm thắt lưng Y Lạc, đầu mãnh liệt cọ cọ trong ngực y. Người đừng tức giận mà, đừng nóng giận mà! Ta cũng không phải cố ý nha.

Thực chịu không nổi người. Y Lạc nói.

Lúc này, truyền đến tiếng đập cửa.

Vào đi! Bạch Tuyết vẫn giữ nguyên tư thế này nói.

Ngoài cửa thị vệ tiến vào, cung kính nói: Quốc vương thỉnh Y Lạc điện hạ đến đại sảnh có chút việc.

Phụ vương tìm Y Lạc để làm gì? Bạch Tuyết hỏi.

Có vài dân du cư cầu kiến, nghe nói là di dân từ Y Ma. Thị vệ trả lời.

Người Y Ma? Lực chú ý của Y Lạc lập tức chuyển dời đến trên người thị vệ. Bọn họ ở nơi nào, lập tức mang ta đi.

Y Lạc định rời đi, nhưng Bạch Tuyết lại ôm chặt lấy y.

Mau buông ra. Y Lạc bảo Bạch Tuyết.

Không muốn.

Đây là chuyện gấp. Y Lạc trong lòng thập phần sốt ruột, y muốn lập tức đi gặp những người đó.

Người nếu lại đi không trở về nữa thì làm sao bây giờ?

Ta nhất định sẽ trở lại. Y Lạc cường ngạnh gỡ hai tay Bạch Tuyết ra khỏi người, rồi sau đó đi theo tên thị vệ, vội vàng rời khỏi Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết sững sờ ngồi ở trên giường. Không phải nói sẽ vĩnh viễn ở lại bên cạnh hắn sao? Vì cái gì sau đó y lại có thể tiếp tục vứt bỏ mình chứ?

Y Lạc khốn kiếp! Bạch Tuyết cắn răng mắng to. Người Y Ma khốn kiếp! Các người tốt nhất chết hết đi, đừng trở lại nữa!

Cánh tay bị gãy lại bắt đầu đau đớn, mắng người xong vẫn cảm thấy thập phần ủy khuất Bạch Tuyết trốn vào ổ chăn khóc nức nở. Nói cái gì yêu hắn nhất, coi trọng hắn nhất, kết quả khi đụng đến chuyện của Y Ma, y liền lập tức quay ngoắt.

Khóc một trận xong, Bạch Tuyết ngồi dậy. Hắn chân trần đi ra khỏi phòng của mình, ngay cả áo ngủ cũng không đổi, vừa chảy nước mắt vừa đi tìm đứa em trai cưng.

Uy Liêm! Bạch Tuyết hô to.

Uy Liêm đang ở trong hồ nước bắt cá liền quay đầu, thấy anh trai, lập tức lao qua nhào vào lòng anh.

Bạch Tuyết ôm lấy đứa em. Đi, chúng ta đi bắt thỏ, đi câu cá.

Thích quá thích quá ~ Uy Liêm cao hứng ở trong lòng Bạch Tuyết nhún nhún thân mình mập mập tròn tròn.

Ai thêm quan tâm đến vết thương gì đó, cứ tàn phế luôn đi!

Bạch Tuyết ôm Uy Liêm phẫn nộ rời khỏi hoàng cung, hắn không bao giờ ... quan tâm xem Y Lạc rốt cuộc muốn làm gì nữa! Dù sao hết thấy hắn đều quản không được, cũng không cần quản nữa!

Được thị vệ dẫn đường đi vào đại sảnh, Y Lạc không thể tin được mình đã nhìn thấy gì.

Vài người đàn ông dáng bộ phong trần mệt mỏi cởi áo khoác ra, đang cùng Quốc vương trao đổi, khi bọn họ phát giác có người tới gần mà xoay người lại, Y Lạc cùng đối phương đều kinh hách, tim đập loạn.

Người đàn ông đứng đầu, chính là anh trai của Y Lạc, Nhã Khả Bố.

Y Lạc khiếp sợ hỏi anh trai: Anh... sao vẫn còn sống?

Em chưa chết thì tại sao ta phải chết chứ! Nhã Khả Bố hừ một tiếng. Hai người bọn họ thái độ vẫn giống hệt như trước kia ở Y Ma vậy, ngữ khí nói chuyện vẫn không thay đổi một chút nào.

Em chính là đã thật sự chết rồi. Y Lạc nói.

Anh biết, anh nghe Raleigh Quốc vương nói. Nhã Khả Bố đi đến trước người đứa em trai, dùng sức ôm lấy y. Bất quá anh thật cao hứng khi em sống lại.

Quốc vương an bài một gian phòng để cho bọn họ nói chuyện riêng, Nhã Khả Bố cũng không quanh co lòng vòng, vội nói: Bọn anh nghe được tin tức của em, lập tức chạy tới đây. Người Y Ma còn sống không nhiều lắm, mọi người cần em trở về cùng nhau xây dựng lại Y Ma, vinh quang của Y Ma không thể bị quên như vậy được.

Còn có bao nhiêu người? Y Lạc thập phần quan tâm vấn đề này.

Hai mươi người. Sắc mặt Nhã Khả Bố đầy nghiêm trọng.

Ngày đó anh còn ngã xuống trước em, em cứ nghĩ rằng anh sớm đã chết. Y Lạc vẫn là không thể tin được người đang đứng trước mắt mình là Nhã Khả Bố.

Anh quả thật đã ngã xuống, nhưng mà vẫn chưa chết. Sau khi Tắc Lập Tây Á chiến thắng những người thân tín của anh mới phát hiện ra anh vẫn còn chút hơi thở, mới đem anh giấu đi thẳng đến khi địch quân lui binh. Nhưng lúc bọn họ định cứu em thì đã không còn kịp nữa, em sớm đã tắt thở. Nhã Khả Bố giải thích. Phụ vương cũng như em chết ở trong trận chiến đó, bọn anh nguyên bản tính toán báo thù, chính là sau đó Tắc Lập Tây Á đã xảy ra nội loạn, đúng là báo ứng, chúng bị diệt vong. Mà đứa em gái Tịch Lạp đáng thương của chúng ta bị đưa đi làm con tin, cũng bất hạnh tắng thân trong trận nội loạn của Tắc Lập Tây Á.

Hoàng thất chỉ còn lại hai người chúng ta? Tuy rằng biết rõ là chuyện đã qua lâu rồi, nhưng Y Lạc vẫn không nén được bi thương.

Cho nên anh mới tới tìm em. Bây giờ chúng ta trở về Y Ma, một lần nữa xây dựng lại quốc gia của chúng ta. Nhã Khả Bố.

Em hiểu rồi, em sẽ trở về với anh. Y Lạc hít sâu một hơi. Chỉ là không phải bây giờ. Y bổ sung.

Vì cái gì? Đây chính là việc cấp bách a! Nhã Khả Bố có chút tức giận.

Anh đã quên em còn có Bạch Tuyết sao? Em phải hướng dẫn công đạo rõ ràng trước đã. Y Lạc trả lời.

Ông trời ơi, hiện tại chuyện đại sự quan trọng đang chờ em hoàn thành, trong đầu em lại chỉ nghĩ đến chuyện tình cảm là thế nào?

Từ cái khoảnh khắc mà thủ cấp của em bị địch nhân treo trên tường thành, trách nhiệm hoàng tộc Y Ma của em cũng đã hết. Hiện giờ em, là do Bạch Tuyết mạo hiểm lấy tánh mạng của mình cứu trở về, điểm ấy xin anh hãy hiểu cho em. Y Lạc thái độ kiên quyết không chút dao động nói với Nhã Khả Bố: Em cũng không phải muốn trốn tránh trách nhiệm gây dựng lại Y Ma, mà là em không muốn để cho Bạch Tuyết thương tâm thêm nữa. Đối với em mà nói, hấn là người quan trọng nhất.

Nhã Khả Bố hai tay khoanh lại trước ngực, nhìn Y Lạc. Bạch Tuyết bắt quả chỉ là một tên Hoàng tử bốc đồng, thất thường, anh rất khó tưởng tượng hấn có thể hiểu được cái gì là quốc gia đại nghĩa.

Đây là chuyện của em, anh không cần hiểu, anh trai! Y Lạc cười cười với Nhã Khả Bố.

Phảng phất nhớ lại ngày hai người bọn họ còn ở trong hoàng cung Y Ma người tới ta đi, đều tự lo lấy mọi chuyện và cũng chưa bao giờ vì ai mà dao động lui nhường.

Y Lạc vượt cảm rời đi, lưu lại Nhã Khả Bố bực mình không thôi.

10. Chương 10

Khi Y Lạc từ đại sảnh trở lại phòng Bạch Tuyết, phát giác Bạch Tuyết lại không thấy bóng dáng.

Y Lạc gọi một hầu gái hỏi: Bạch Tuyết đâu?

Bạch Tuyết điện hạ đi tìm Uy Liêm điện hạ rồi. Hầu gái trả lời.

Vết thương còn chưa tốt đã lại chạy loạn. Y Lạc nhíu mày, lại vội vàng đi ra ngoài tìm kiếm Bạch Tuyết cùng Uy Liêm.

Kết quả, tìm được bọn thị vệ hay đi tuần tra quanh cái hồ mà Uy Liêm ngày thường hay chơi đùa, bọn họ nói: Hai vị điện hạ đã cùng nhau ra ngoài săn thú!

Săn thú!? Y Lạc vừa nghe, hốt hoảng không ít. Vết thương của Bạch Tuyết như vậy, là ai để cho hấn ra khỏi thành?

Y Lạc lại đuổi tới cửa thành, thủ vệ ở đó nói: Bạch Tuyết điện hạ ôm Uy Liêm điện hạ, cứng rắn cưỡi ngựa xông ra, chúng thần đã phái một đội kỵ binh đi theo phía sau bảo hộ bọn họ.

Y Lạc lâm vào chán nản, y không rõ Bạch Tuyết rốt cuộc lại đang bắt măn chuyện gì. Y không phải đã bảo hấn chờ y trở về sao? Kết quả hấn dù bị thương vẫn cứ chạy ra khỏi thành!

Y Lạc thúc ngựa, vội vã xuất ngoại, tìm kiếm ở khu vực xung quanh thành, y thập phần lo lắng cho vết thương của Bạch Tuyết, nếu đồ ngốc kia lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, y tuyệt đối không thể tha thứ cho chính mình.

Kết quả mãi cho đến hoàng hôn, Y Lạc vẫn không nhìn thấy bóng dáng Bạch Tuyết. Đến lúc trời tối đen mấy đội nhân mã đi tìm Bạch Tuyết chạy đến, thị vệ đội trưởng dẫn đầu nói Bạch Tuyết đã quay trở lại hoàng cung. Y Lạc vừa nghe, lập tức quay ngựa trở về.

Mới đạp chân xuống hành lang, Y Lạc liền mơ hồ nghe thấy tiếng khóc, tâm tình của y càng trở nên khó chịu, nén giận mở cửa phòng Bạch Tuyết.

Trong phòng, hai người một lớn một nhỏ cả người đều là bùn, cả hai đều khóc sụt sùi, Quốc vương cùng Hoàng hậu không ngớt lời an ủi, bọn thị nữ khẩn trương vì hai vị Hoàng tử tẩy rửa bùn đất trên người, thầy thuốc đông y sờ sờ tây y kiểm tra hai thân hình luôn được chiều chuộng tổn thương gì không.

Như thế nào lại biến thành như vậy? Y Lạc nhìn thẳng vào Bạch Tuyết, trong thanh âm rõ ràng rất tức giận.

Bạch Tuyết đang khóc mãnh liệt dụi mắt, Uy Liêm bé cũng vừa khóc vừa dụi mắt, cả hai lẫn ra xa trốn Y Lạc, không dám tới gần y.

Bọn chúng chạy đi câu cá, kết quả rơi xuống sông. Bọn thị vệ vớt được cả hai đứa lên, kết quả trên đường về nhà hai đứa nhỏ đáng thương lại còn bị rơi khỏi lưng ngựa nữa. Hoàng hậu đau lòng trả lời thay.

Không phải vết thương trên tay người còn chưa có khỏi hẳn sao, vì cái gì lại chạy ra ngoài làm mấy chuyện nguy hiểm như vậy? Y Lạc tới gần Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết liên tục lui ra sau. Tránh ra đi, đừng tới gần ta!

Tay người có sao không? Còn có không có chỗ nào khác bị thương chứ? Y Lạc nóng vội hỏi.

Ta chết cũng không cần người để ý! Bạch Tuyết vừa khóc vừa trả lời. Phụ vương nói người muốn cùng anh trai người trở về, người để ý đến ta làm cái gì?

Lại đây. Y Lạc bắt không được Bạch Tuyết, lại không muốn mạnh mẽ túm lấy hẳn, sợ sẽ làm Bạch Tuyết bị thương, cho nên chỉ có thể mở miệng gọi hẳn trở lại bên cạnh mình.

Không muốn. Bạch Tuyết đáp.

Lại đây để cho ta xem vết thương của người! Con tức giận của Y Lạc rốt cuộc nén không được nữa, y gầm lên giận dữ âm lượng quả thực chấn động cả phòng.

Thấy nổi giận, Bạch Tuyết mới ủy khuất chậm rãi đi đến bên người Y Lạc.

Tay có bị thương nặng hơn không? Y Lạc ấn vai Bạch Tuyết, thở một hơi thật sâu cố gắng làm dịu đi cảm xúc, mới mở miệng hỏi.

Không có. Nước mắt đảo quanh hốc mắt của Bạch Tuyết, hấn mím môi quay đầu đi chỗ khác không nhìn Y Lạc.

Người đừng luôn làm ra loại chuyện khảo nghiệm sức chịu đựng trong lòng ta được không? Ta cuối cùng có một ngày sẽ bị người hù chết tươi. Y Lạc ôn nhu mà kiên định đem Bạch Tuyết ôm chặt vào lòng, ngón tay luồn vào trong mái tóc mềm mại của Bạch Tuyết, đem cằm tựa lên trên đỉnh đầu Bạch Tuyết, thở dài.

Quốc vương cùng Hoàng hậu nhìn thấy hai kẻ kia đại khái đã hoà thuận trở lại, vội vàng triệu tập những kẻ khác trong phòng, không tiếng động mà nhanh chóng lui ra.

Người vừa muốn rời khỏi ta đúng không? Bạch Tuyết hỏi. Phụ vương nói Nhã Khả Bố không chết, các người phải trở về xây lại Y Ma. Người muốn ta im lặng ở lại Raleigh chờ người, đừng để cho người khó xử.

Đây đích thật là biện pháp tốt nhất. Trở về Y Ma việc cần phải làm nhiều lắm, ta tuyệt đối không thể chiếu cố người. Người có biết ta sẽ không cho phép người ở trong tâm mắt của ta mà bị thương tổn, nếu người theo ta cùng trở về, chỉ có làm ta phân tâm mà không thể làm tốt bổn phận của mình.

Vậy..... xây lại Y Ma phải mất bao lâu? Người rời khỏi đây, đến khi nào thì ta mới được gặp lại người? Bạch Tuyết cố gắng nén nước mắt, đáng tiếc hẳn làm không được. Nước mắt của hẳn không ngừng chảy xuống, tựa như vỡ đê vậy ngăn không được mà tràn ra.

Ít nhất cũng phải hai ba năm.

Lâu như vậy! Bạch Tuyết kêu lên.

Đây chỉ mới là phỏng chừng thôi.

Người nếu thật sự bỏ lại hai ta ba năm, ta thề ta tuyệt đối sẽ chạy đi tìm người khác, tốt nhất còn kết hôn sinh con, bỏ mặc người một mình. Bạch Tuyết uy hiếp.

Người bỏ được sao? Y Lạc hỏi lại.

Có chút..... luyến tiếc..... Bạch Tuyết thành thật trả lời.

Trước đừng nói chuyện này nữa, đi thay quần áo đi, người cả người bản muốn chết.

Trong lúc Y Lạc đang tẩy rửa người cho hắn, Bạch Tuyết bảo trì trầm mặc. Hắn nhìn khuôn mặt chăm chú của người yêu, nước mắt lại rơi lã chã. Y Lạc của hắn có chuyện mà y rất muốn làm, cũng có lý tưởng khát vọng riêng, ở trong thế giới của Y Lạc, tình yêu tựa hồ nhỏ bé không đáng kể gì.

Hắn rất yêu Y Lạc, yêu đến ích kỷ, hắn không phải là loại người đáng kính nguyện ý vì yêu mà hy sinh hết thấy, có thể mặc kệ lòng mình mà thành toàn cho giấc mộng của tình nhân.

Nghĩ đi nghĩ lại, Bạch Tuyết đột nhiên cảm thấy mình quả thật rất ích kỷ. Chỉ muốn Y Lạc mãi mãi yêu hắn, mà bỏ mặc khát vọng của Y Lạc.

Nếu Y Lạc ở lại Raleigh cùng hắn tương thân tương ái cả đời, hắn quả thật sẽ có được Y Lạc, nhưng đồng thời cũng đánh mất Y Lạc. Bởi vì trái tim của Y Lạc vĩnh viễn sẽ hướng về Y Ma, mà không đặt ở bên hắn.

Nếu người muốn cùng Nhã Khả Bố trở về Y Ma, vậy trở về đi! Đột nhiên, Bạch Tuyết nói một câu.

A? Y Lạc thập phần kinh ngạc.

Ta đã nói chuyện với Phụ vương và mẫu hậu, nói ta tôn trọng quyết định của người. Bạch Tuyết thần sắc ảm đạm, chậm rãi từ giã dựa khỏi cái ôm của Y Lạc.

Người là nói thật? Y Lạc khó khăn hỏi lại.

Ta đã tùy hứng đủ rồi. Bạch Tuyết thở dài, ôm mặt rời khỏi phòng của mình.

Y Lạc kỳ thật cũng không nhẫn tâm thấy Bạch Tuyết như vậy, chính là xây lại Y Ma rất gian khổ, Bạch Tuyết theo y trở về, chỉ có thể chịu khổ mà thôi.

Kết quả, Bạch Tuyết giống như biến mất vậy, đến quá nửa đêm cũng chưa trở về.

Y Lạc nguyên bản vẫn chờ Bạch Tuyết chẳng hề chớp mắt một chút nào, thẳng đến khi trời đã sắp sáng Bạch Tuyết vẫn không xuất hiện, y mới quyết định đi ra ngoài tìm kiếm Bạch Tuyết.

Y Lạc cơ hồ lật tung hơn phân nửa hoàng cung, mới ngoài ý muốn ở trong phòng Uy Liêm tìm được Bạch Tuyết đang ôm lấy đứa em ngủ say, hai anh em quấn chặt lại thành một cục, quần áo cũng chưa thay, giống một quả cầu lớn bao lấy một quả cầu nhỏ, an ổn nằm ở trong chăn mềm mại, mà trên mặt cả hai mơ hồ vẫn còn lưu lại vệt nước mắt.

Xem ra là tìm cha mẹ xong, mới chạy đến chỗ em trai tìm kiếm an ủi đi!

Bạch Tuyết! Y Lạc nhẹ nhàng lay Bạch Tuyết. Trở về ngủ đi!

Ừm..... Bạch Tuyết vô nghĩa đáp.

Y Lạc ôm Bạch Tuyết từ trên giường Uy Liêm, vượt qua hành lang dài u ám, dưới bầu trời lấp lánh ánh sao, về tới phòng của bọn hắn.

Hừng đông, Y Lạc nằm ở trên giường hoàn toàn không ngủ, trong đầu y nghĩ đến tất cả sự tình từ nay về sau. Y muốn trước xử lý tốt chuyện của Y Ma, sau đó mang Bạch Tuyết trở về, về phần con nối dõi trong tương lai của hoàng tộc, vậy giao cho anh trai phiền não đi!

Bạch Tuyết vì y hy sinh đã quá nhiều, y không thể phụ Bạch Tuyết thêm nữa.

Bóng tối dày đặc dần phai nhạt, tia nắng ban mai hiện lên, ánh hào quang dịu dàng từng bước xuyên thấu qua tầng mây, soi rọi cả thế giới.

Bạch Tuyết nhú nhú mày, hé mắt ra.

Tỉnh rồi? Y Lạc hôn hần.

Ân, ngủ tiếp một chút! Bạch Tuyết xê dịch thân thể, lại chui vào trong ***g ngực ấm áp của Y Lạc.

Ngoài cửa có tiếng người lao xao, đang nói thời gian đã tới.

Y Lạc vuốt tóc Bạch Tuyết. Ta muốn đi, ngươi mệt thì tiếp tục ngủ đi! Y đứng dậy rửa mặt chải đầu thay quần áo, động tác không cố ý mà trở nên thông thả, bởi vì hiện nay là h chút thời gian cuối cùng mà y có thể ở bên cạnh Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết nhắm mắt lại, gật gật đầu.

Thật vất vả mặc xong rồi quần áo, nguyên bản sớm đã hạ quyết tâm Y Lạc nhìn thấy gương mặt Bạch Tuyết đang say ngủ, nội tâm lại dao động.

Ta rất nhanh sẽ trở về. Y nâng cằm Bạch Tuyết lên, nhẹ hôn lên môi hần.

Nhưng chỉ có một chút rồi lại ngại chưa đủ, vì thế y lại hôn thêm một chút.

Ngoan ngoãn chờ ta biết không? Y Lạc thì thầm vào tai Bạch Tuyết.

Nhưng mà Bạch Tuyết hai mắt vẫn không nguyện mở, cũng không nguyện đáp lời.

Lần thứ hai người đến gõ cửa là Nhã Khả Bố, thanh âm của hần truyền vào trong phòng. Cần phải đi rồi Y Lạc!

Y Lạc vì thế đành buông Bạch Tuyết ra, rời khỏi phòng.

Thanh âm cửa đóng vang lên, hai mắt vẫn nhắm chặt Bạch Tuyết nghẹn ngào hít hít mũi.

Bạch Tuyết vừa rời không chịu mở mắt ra, không chịu nhìn Y Lạc, bởi vì hần biết nếu như mình nhìn Y Lạc thêm một chút, thật sự sẽ rất khó có thể không cầu khẩn Y Lạc vì hần lưu lại.

Yêu là hy sinh, hần yêu Y Lạc, thì không nên kiềm hãm Y Lạc, dù cho bản thân mình có rất nhiều tư tâm, cũng có thể tự bức mình buông ra, thành toàn cho người mình yêu.

Bạch Tuyết thống khổ trốn vào ổ chăn, khổ sở khóc nức nở.

Bọn hần nhất định có một ngày sẽ gặp lại!

Y Lạc nhất định sẽ trở về!

Dù cho thế nào đi nữa thì hần cũng không thể đoán trước được tương lai, Bạch Tuyết vô lực tự kìm nén nước mắt, chỉ có thể đau thương khóc thành tiếng.

Y Lạc, sẽ vĩnh viễn thương hần!

Vô luận khoảng cách rất xa, tâm cũng sẽ không thay đổi!

Bạch Tuyết không ngừng hỏi chính mình, sau đó tự khẳng định đáp án. Bởi vì chỉ có như vậy, hần mới có thể tự động viên mình buông Y Lạc ra.

Hần rõ ràng thực nhỏ bé thực yếu ớt, nhưng giờ khắc này, phải vì Y Lạc mà kiên cường thêm một chút.

Ngươi có thể!! Ngươi có thể!! Bạch Tuyết liều mạng nhẫn nại, liều mạng, vì người mình yêu mà nhẫn nại.

???

Rất lâu sau đó.

Ngày xưa ngày xưa.....

Dưới gốc cây đại thụ trong Hoàng cung Raleigh, có một thiếu niên khoảng chừng mười tuổi cầm một cuốn sách tranh cúi đầu, dùng thanh âm duyên dáng kể về chuyện xưa. Xung quanh cậu là vài đứa bé khác nhỏ hơn, đám trẻ dùng ánh mắt chăm chú nhìn thiếu niên, cẩn thận nghe cậu kể chuyện trong cuốn sách ấy.

Ngày xưa ngày xưa, tại một đất nước trên đại lục có một nàng Công chúa xinh đẹp, tên là Bạch Tuyết. Sau khi Công chúa Bạch Tuyết chào đời thì mẫu hậu của nàng đã qua đời, sau đó phụ vương của Bạch Tuyết cưới một phù thủy xinh đẹp làm mẹ kế của Bạch Tuyết, bà mẹ kế này tâm địa rất xấu có một chiếc gương thần chỉ biết nói thật. Một ngày nọ, bà mẹ kế hỏi gương thần: Gương kia ngự ở trên tường, nước ta ai đẹp được dường như ta? Gương thần trả lời bà: Xưa kia bà đẹp nhất trần, ngày nay Bạch Tuyết muôn phần đẹp hơn..... (Ru: Heh heh, 2 cái câu trên nà ta xoắn cho nó giống truyện cổ tích á, chớ câu thật trong QT nghĩa chung thì giống nhưng mờ là câu văn xuôi bình thường, để thể lầy hay hơn nhiều nhẩy)

Thiếu niên đang kể chuyện cổ tích, cậu đem câu chuyện xưa mà mình từng nghe được chỉnh sửa lại rồi sau đó in thành sách, có đôi khi, cậu cũng ở dưới tàng cây này đem chuyện cổ tích kể cho bọn nhỏ nghe.

Bọn nhỏ nghe đến những đoạn đáng sợ, bị dọa đến nín thở hoặc là kêu to, đến khi câu chuyện cổ tích, thiếu niên sẽ rút ra kết luận về thiện ác. Cuối cùng, Công chúa Bạch Tuyết gặp được Hoàng tử, Hoàng tử đã cứu được nàng, cũng mang nàng trở lại tòa thành của mình, hai người mãi mãi sống hạnh phúc bên nhau. Mà mẹ phù thủy xấu xa được mời tham gia hôn lễ của bọn họ, rồi sau đó mang vào đôi giày sắt nóng đỏ mà bọn họ đã chuẩn bị sẵn cho mẹ, thế là mẹ ta phải khiêu vũ cho đến chết.

Bọn nhỏ thở phào một hơi.

Câu chuyện cổ tích này là nói cho chúng ta biết, tuyệt đối không thể làm chuyện xấu, nếu không kết cục sẽ giống như mẹ phù thủy kia. Thiếu niên đóng sách lại.

Tiếng cười đột nhiên từ trên đỉnh đầu thiếu niên truyền đến. Uy Liêm, em đem chuyện xưa đổi thành như vậy, mẫu hậu sẽ khóc cho mà coi!

Thiếu niên ngẩng đầu lên, nhìn thấy đối phương, bật cười. Anh trai à, đây chỉ là truyện cổ tích mà thôi.

Còn có, kết cục cuối cùng hẳn không phải là Hoàng tử cùng Công chúa sống hạnh phúc bên nhau mãi mãi đi? Bạch Tuyết nghĩ nghĩ, lộ ra vẻ nghi hoặc.

Chính xác mà nói, nên là Hoàng tử cùng Hoàng tử mới đúng! Khuôn mặt xinh đẹp của Bạch Tuyết hiện lên nụ cười mê người.

Y Lạc hôm nay sẽ trở về sao? Tâm tình của anh trông tốt lắm. Uy Liêm năm nay mười ba, từ năm năm tuổi bắt đầu nhớ được mọi chuyện đến nay, Bạch Tuyết anh trai của cậu mỗi lần vui vẻ mỗi lần cười, đều chỉ liên quan đến Y Lạc người yêu của anh ấy. Y Lạc người yêu của anh cách đây vài năm đã đăng cơ thành Quốc vương nước láng giềng Y Ma quốc, y có đôi khi sẽ đến thăm Bạch Tuyết, còn bình thường sẽ cách xa nhau ước chừng hai ba tháng.

Bạch Tuyết anh trai cậu cuối năm nay cũng sẽ kế thừa ngôi vị Quốc vương Raleigh, hai người kia từ nhỏ đã yêu thích nhau, cũng đã quyết định sẽ vĩnh viễn ở bên nhau, cho nên hoàng thất quý tộc cả hai nước đều vì con nối dõi trong tương lai của bọn họ mà cảm thấy lo lắng.

Không a, y chưa nói là sẽ đến. Bạch Tuyết trả lời.

Vậy tại sao anh lại vui vẻ như vậy?

Anh nói cho em biết..... Bạch Tuyết thần bí hề hề thì thâm vào bên tai đứa em. Có một cô gái cầu hôn anh.

Nga!! Tất cả mọi người đều cho rằng Bạch Tuyết độc thân, kỳ thật Uy Liêm biết, anh trai của cậu rất lâu trước kia đã từng cùng Y Lạc kết hôn, hơn nữa còn dùng thân phận phụ nữ, danh xưng Công chúa Bạch Tuyết .

Vũ hội buổi tối hôm nay sẽ rất náo nhiệt. Bạch Tuyết giang hai tay đón gió mát nói. Nàng muốn anh thận trọng quyết định sau đó hãy nói cho nàng biết có cưới nàng hay không.

Như vậy Y Lạc nhất định sẽ nhanh chóng trở về.

Ha ha! Bạch Tuyết cười phá lên rồi bỏ đi.

???

Đêm đến, vũ hội truyền thống của quý tộc Raleigh quốc long trọng triển khai. Pháo hoa rực rỡ được phóng âm âm lên không trung, nổ tung thành muôn ngàn đốm sáng nhỏ hơn.

Tại sân nhảy âm nhạc mỹ lệ động lòng người diu dặt vang lên, Bạch Tuyết uống một ít rượu choáng váng ngã lên ghế, không biết đang nghĩ gì mà lộ ra nụ cười mỉm đầy mê hoặc. Trong thời gian qua hẳn tựa hồ đã mất đi vẻ ngây ngô cùng non nớt xưa kia, bộc lộ hoàn toàn khí chất thanh niên cùng tư thái ung dung cao nhã của một đấng quân vương tương lai.

Đôi mắt đen thâm thúy như sao cùng mái tóc huyền mềm mại như tơ làm tăng thêm vẻ thần bí, gương mặt tuấn mỹ tựa tiểu phi tiểu (cười như không cười) giống như ma quỷ đầy mê hoặc. Buổi tối hôm nay, hết thấy các cô gái đến đây đều si mê ngắm nhìn hẳn.

Rất đông người ở xung quanh Bạch Tuyết khiến cho hẳn nhớ không nổi bất kỳ gương mặt nào, kể cả cô gái không ngừng rót rượu cho hẳn, đột nhiên một thiếu nữ xinh đẹp nóng bỏng ngồi cả lên trên đùi Bạch Tuyết, ôm cổ Bạch Tuyết vừa hôn hẳn vừa hỏi: Điện hạ, chàng không phải nói buổi tối hôm nay sẽ cho ta một câu trả lời thuyết phục sao? Ta chính là đang chờ chàng đó nha!

Bạch Tuyết nhìn cô gái trên người, hẳn đã quên nàng tên là gì.

Nga!! Bạch Tuyết mơ mơ hồ hồ nói.

Thời tiết lạnh thế này, không phải nàng mặc như vậy là quá ít sao? Ánh mắt của hẳn lướt qua khuôn ngực đầy đặn của nàng gần như lộ hết dưới bộ lễ phục mỏng manh, ho khan vài tiếng.

Đáng ghét nha, điện hạ chàng hay nói giỡn quá.

Một đám thiếu nữ khác cười đến run rẩy cả người.

Hằng ngày, trừ bỏ tiếp nhận gánh nặng quốc sự dần dần được phụ vương chuyển giao ra, cùng các cô gái nói chuyện, nói nói cười cười, khiêu khiêu vũ vũ, áp áp ôm ôm, có thể nói chính là toàn bộ cuộc sống của Bạch Tuyết.

Năm ấy hai mươi hai tuổi, Y Lạc rời khỏi hẳn trở về xây dựng lại Y Ma, nói rằng hai ba năm sẽ nhanh chóng trở về, kết quả đi một hơi đến bảy tám năm. Dưới sự cố gắng của Y Lạc và Nhà Khả Bố, Y Ma dần dần đã khôi phục được thế lực như xưa.

Y Lạc thường cách một đoạn thời gian sẽ quay về Raleigh thăm hẳn, nhưng thời gian mà hai người phải chia xa, phải nhớ về nhau vẫn nhiều hơn khoảng thời gian được gặp nhau rất là nhiều. Tuy biết phải thông cảm, chịu đựng, nhưng Bạch Tuyết vẫn cảm thấy không đủ. Hẳn muốn có Y Lạc toàn bộ, mà không phải là một Y Lạc luôn bị quốc sự phân tán.

Sau lại, đại khái là trong một năm nay, hẳn quyết định sẽ tiếp nhận vị trí của phụ vương, cũng cố gắng để mình có thể trở thành một quốc vương xuất sắc, nhưng đúng lúc này Y Lạc lại gửi thư nói với hẳn, có thể đón hẳn đến Y Ma. Bạch Tuyết thật vất vả mới tìm được chút chuyện mà mình muốn làm, dùng để giải sầu cũng đồng thời tự khẳng định bản thân mình, Y Lạc lại nói với hẳn như vậy.

Một năm nay, Y Lạc hai lần đề cập với hẳn muốn hẳn quay về Y Ma, tuy rằng phụ vương cùng mẫu hậu đều vạn phần đồng ý, nhưng Bạch Tuyết thật sự rất luyến tiếc nơi này. Bởi vì khoảng thời gian tịch mịch do Y Lạc đi vắng, là thiên hạ nơi này đã cho hẳn cổ vũ cùng an ủi, hẳn mới có thể chống đỡ được.

Nói đi điện hạ, chàng vẫn chưa trả lời người ta mà! Thiếu nữ dùng ngón trở chọc chọc vào ngực Bạch Tuyết.

Ai nha! Bạch Tuyết vờ đau đón kêu lên.

Các cô gái bật cười.

Các nàng từ lúc đó kỳ thật đã không ai còn ôm ấp tâm tư kia nữa, các nàng đều biết trong lòng Hoàng tử của các nàng đã có một hình bóng, chính là người vắng mặt kia, mà hẳn có đôi khi sẽ lộ ra biểu cảm tịch mịch cô đơn.

Thân là thành viên hoàng thất, các nàng tuyệt không cho phép có chuyện như vậy phát sinh, vì thế các nàng cả ngày vây quanh Bạch Tuyết làm phiền, quấy rầy đến khi đầu Bạch Tuyết choáng váng, chỉ hy vọng Bạch Tuyết điện hạ dừng lộ ra vẻ mặt đầy bi thương kia nữa.

Sau khi gả cho ta nàng muốn làm gì? Bạch Tuyết hỏi.

Thiếu nữ nghĩ nghĩ. Sau khi gả cho điện hạ ..... đương nhiên là làm Hoàng hậu rồi!

Làm Hoàng hậu rất đáng thương nha! Mẫu hậu của Bạch Tuyết chính là một ví dụ.

Người ta mặc kệ nha, điện hạ chàng có muốn ta không? Thiếu nữ làm nũng.

Ta..... Bạch Tuyết cười cười, mới định mở miệng nói tiếp, đột nhiên sức nặng trên đùi hần biến mất, thiếu nữ kia bị người nào đó kéo lên, rời khỏi người hần.

Bạch Tuyết ngẩng đầu, phát giác một khuôn mặt anh tuấn trước mắt đang mỉm cười với hần.

Đã lâu không gặp.

Y Lạc, người đã về rồi! Bạch Tuyết không hề có chút kinh ngạc tại sao Y Lạc không ở Y Ma mà lại xuất hiện ở Raleigh tối nay, dù sao tin tức có người cầu hôn mình, là do Bạch Tuyết tự mình sai người truyền đến Y Ma.

Trong lúc ta đi vắng tùy ý trêu hoa gheo nguyệt, là chuyện không tốt một chút nào người biết không? Y Lạc vẫn tươi cười nhưng khí tức tiềm ẩn trong đó khiến cho kẻ khác phải sợ hãi.

Ta đâu có làm cái gì. Bạch Tuyết nhún vai.

Chúng ta trở về phòng nói cho rõ ràng đi! Y Lạc ôm lấy Bạch Tuyết, vác hần lên trên vai.

Oa! Bạch Tuyết kinh hách kêu lớn.

Cước bộ của Y Lạc không ngừng tăng lên nhanh chóng rời khỏi vũ hội, thẳng tắp hướng phòng Bạch Tuyết trở về, cũng không quay đầu lại kiên định bỏ đi, mặc kệ vô số ánh mắt khác thường của đám quý tộc.

Về tới gian phòng quen thuộc, Y Lạc gắt gao đóng cửa lại, đem Bạch Tuyết ném lên trên giường, liền bắt đầu tự cởi quần áo trên người mình.

Để làm gì? Bạch Tuyết nuốt một ngụm nước bọt, liều mạng lùi sâu về phía sau giường.

Yêu người a! Y Lạc đem mảnh áo cuối cùng vứt trên mặt đất, sải bước leo lên giường, một phen đã tùm được mắt cá chân mảnh khảnh của Bạch Tuyết, đặt hần dưới thân.

Cúi người hôn môi kịch liệt mà cuồng dã, nhớ nhung mấy tháng rờng không được gặp nhau trong thời khắc này không che dấu chút nào mà bày ra. Khí quan nóng rực nhanh chóng không báo trước mà xỏ xuyên qua thân thể của Bạch Tuyết, Bạch Tuyết bị xâm lược tập kích bất thành linh, nhịn không được kêu lên.

Y Lạc lập tức cúi người ngăn chặn đôi môi của Bạch Tuyết, môi hút cùng động tác phía dưới mãnh liệt không ngừng nghỉ cường ngạnh liên tục. Thẳng đến khi Bạch Tuyết rốt cuộc chịu không nổi đạt tới triều cường trước, Y Lạc mới ở trong cơ thể hần bắn ra.

Muốn chết! Bạch Tuyết không ngừng thở, Y Lạc vẫn còn ở trong cơ thể hần.

Y Lạc hôn lên đôi môi sưng đỏ của Bạch Tuyết, ôm hần, vẫn không chịu rút đục vọng ra.

Chúng ta trở về đi, mọi chuyện cần thiết ở Y Ma đều đã giải quyết ổn thỏa rồi. Y Lạc nói.

Ta còn có chuyện phải làm! Bạch Tuyết kỳ thật là muốn mang Y Lạc trở lại Raleigh, nhưng Y Lạc hiện đã là Quốc vương của Y Ma, đó là chuyện không có khả năng.

Ta đã cùng phụ vương người nói qua, tương lai Raleigh có thể giao cho Uy Liêm, người không cần lo lắng đến trách nhiệm với quốc sự Raleigh, người chỉ cần chuyên tâm ở bên cạnh ta là được.

Để cho ta suy nghĩ lại đã. Trước kia người không ngừng ngăn cản hần đi Y Ma là Y Lạc, hiện tại trăm phương ngàn kế muốn đem hần đến Y Ma cũng là Y Lạc. Bạch Tuyết kỳ thật hiểu được Y Lạc là đang lo lắng hần một mình ở lại Raleigh, Raleigh thái bình giàu có và đông đúc, những thứ hấp dẫn khác cũng rất

nhiều, Y Lạc tám phần là sợ hấn bị một cô gái nào đó bắt cóc, cho nên mới không chịu để cho hấn ở lại nơi này.

Biết Y Lạc để ý đến mình như thế, Bạch Tuyết hạnh phúc lâng lâng.

Lúc sau cả buổi tối, hấn không ngừng bị Y Lạc tác cẩu, Y Lạc như là muốn rút hết khí lực của hấn mà không ngừng cầu hoan. Thẳng đến khi đêm đã rất khuya, Bạch Tuyết rốt cuộc chịu không nổi tra tấn như vậy nữa, hỗn loạn ngã vào trong lòng Y Lạc say ngủ.

???

Cửa trên chiếc xe ngựa khởi hành đến Y Ma mở ra, Y Lạc ôm Bạch Tuyết được quấn kín trong chăn chỉ lộ ra khuôn mặt ôm vào trong xe.

Trời còn chưa sáng, cư dân toàn thành đều đang say ngủ. Trong không khí có chút hơi ẩm, trời gần thu, cỏ cây cũng dần dần héo úa.

Uy Liêm đứng ở cửa thành, tiễn đưa anh trai mình.

Y Lạc nói với Uy Liêm: Vậy phiền em giúp ta chuyển cáo lại với Quốc vương và Hoàng hậu, Bạch Tuyết ta mang về.

Không thành vấn đề. Uy Liêm đáp: Chỉ là nếu như trên đường anh trai ta tỉnh lại thì sao? Anh ấy vẫn có thể chạy ngược trở về đấy.

Yên tâm, điểm ấy ta sớm đã nghĩ kỹ. Y Lạc đóng cửa xe ngựa lại, người lái xe lập tức quất roi thúc ngựa rời đi, không lưu lại thêm phút nào.

Xe ngựa lướt qua rừng rậm đi qua bình nguyên, đi được một đoạn đường dài, thái dương đã lên cao thì Bạch Tuyết mới bị xe ngựa dằn xóc mà tỉnh lại.

Sao lại thế này? Giường sao lại lắc lư quá vậy? Bạch Tuyết dụi dụi mắt tỉnh lại, ngồi dậy từ trên đùi Y Lạc.

Là do xe ngựa xóc nảy đấy, không phải giường động đâu. Y Lạc trả lời.

Xe ngựa? Bạch Tuyết hoảng sợ, hấn nhào ra bên ngoài xem, phát giác đúng là đang ở trên đường trở về Y Ma.

Người dám thừa dịp ta ngủ đem ta rời khỏi Raleigh a! Mặc kệ, ta muốn trở về! Bạch Tuyết đứng bật dậy trong xe, nhưng hấn vừa mới đứng dậy, tấm chăn trên người liền rớt xuống.

Dưới tấm chăn, là thân thể trần trụi của hấn không có mặc một mảnh quần áo nào.

Oa a!! Bạch Tuyết vội vàng đem chăn quấn lại, hét lên. Sao lại thế này?

Ta trực tiếp từ trên giường mang người đi, bởi vì cho kịp thời gian, không kịp mặc quần áo cho người. Y Lạc vừa cười vừa nhìn ngắm cảnh trí xinh đẹp ngoài cửa sổ.

Người thật sự là càng ngày càng tồi tệ, vốn là đem ta làm mệt đến bất tỉnh nhân sự, sau đó trộm mang ta đến Y Ma. Bạch Tuyết có chút tức giận.

Y Lạc kéo Bạch Tuyết lại để cho Bạch Tuyết ngồi ở trên đùi của mình, hôn lên mái tóc đen tuyền của hấn.

Y Lạc cười mà không nói.

Quên đi quên đi! Bạch Tuyết xoay người, ôm Y Lạc. Người muốn như thế nào thì cứ như vậy đi, dù sao có thể ở mãi bên người là tốt rồi! Bạch Tuyết hoàn toàn bị đánh bại, hấn nhắm mắt lại, cọ cọ lên ngực Y Lạc.

Từ năm bảy tuổi nhất kiến chung tình, mười lăm tuổi lần thứ hai gặp lại, mười sáu tuổi sinh li tử biệt, hai mươi hai tuổi lần thứ ba tái hợp, hấn đời này có thể nói là luôn bị Y Lạc ăn đến gát gạo, toàn bộ hỉ nộ ái ố đều bắt nguồn từ Y Lạc, hoàn toàn không có chút khả năng phản kháng nào.

Nhưng vì yêu y, nên cam tâm tình nguyện chấp nhận tất cả từ y.

Kết quả là bao nhiêu khổ sở trước kia từng phải chịu đựng đã trôi qua, hiện giờ tình yêu đã đơm hoa kết trái.

Bao nhiêu bi thương đều đã được ném đi, đau khổ đã được vứt bỏ, Hoàng tử cùng Hoàng tử, cuối cùng đã có kết cục hoàn mỹ.

Về sau, cả hai sẽ cùng nhau trải qua những ngày tháng hạnh phúc khoái hoạt, cho đến vĩnh viễn!

—————Chính văn hoàn—————

Đây, chuyện của BT với YL hết rầu đấy, viên mãn rầu hé. Chỉ còn cái phiên ngoại của Uy Liêm với Nhã Khả Bồ thôi. Cảnh báo thẳng lun, PN buồn thê thảm, là BE, BE đấy.

11. Chương 11: Phiên Ngoại Thiên — Uy Liêm

Hix hix, mình thích cặp lầy nhất nà, tại sao Tự Từ chơi ác quá vậy, tại sao chỉ cho nhân vật chính của mình được HE còn nhân vật phụ thì... hức hức.

Nhã Khả Bồ lần đầu tiên nhìn thấy người kia, là vào lúc Bạch Tuyết mới tới Y Ma.

Xe ngựa ngừng lại, Uy Liêm nhảy xuống khỏi lưng ngựa, trong xe Y Lạc đem Bạch Tuyết đang bất tỉnh giao cho Uy Liêm, chờ mình xuống xe ngựa xong, lại từ trong tay Uy Liêm đỡ lấy Bạch Tuyết.

Nhã Khả Bồ đứng ở một nơi không xa.

Sau khi Uy Liêm đưa Bạch Tuyết cho Y Lạc, Y Lạc ôm tình nhân bỏ đi, Uy Liêm đứng lặng một lát tại chỗ, lập tức đuổi theo.

Mái tóc nâu, đôi mắt sắc bén màu hổ phách như ánh mặt trời lúc hoàng hôn khiến cho Nhã Khả Bồ luôn luôn vô thức mà tìm kiếm bóng dáng thon dài của người kia, tựa như người kia vẫn thường tìm kiếm Bạch Tuyết.

Có khi, hắn đứng ở bên trong lâu đài nhìn thấy Uy Liêm. Uy Liêm luôn vội vàng bước đi, đôi mắt nhìn thẳng về phía trước, cho nên Uy Liêm chưa từng phát hiện, ở xa xa, còn có một người luôn luôn nhìn mình.

Uy Liêm rất ít cười. Có lẽ chưa từng cười.

Mùa đông, tuyết rơi.

Nhã Khả Bồ lại nhìn thấy người kia vội vàng bước đi, trong tay đang cầm cái gì, đi xuyên qua đình viện.

Tuyết rơi trắng xoá, đọng cả lên trên mái tóc nâu mềm được xoa tung của Uy Liêm, hắn phát giác mình có lẽ đã mù rồi.

Chỉ có thể nhìn thấy người kia.

Đột nhiên, Uy Liêm ngừng cước bộ. Đôi mắt hổ phách xinh đẹp dừng lại nhìn thứ gì đó trong màn tuyết, hắn thấy khóe miệng Uy Liêm gợn lên.

Uy Liêm đang cười sao?

Nhã Khả Bồ cảm thấy tim mình như bị ai gắt gao bóp chặt, không thể đập đúng nhịp được.

Uy Liêm? Uy Liêm người ở đâu vậy? Phương xa truyền đến tiếng gọi.

Uy Liêm ngẩng đầu, cơ hồ bước đi như bay, chạy về nơi mà Nhã Khả Bồ không nhìn thấy được, chạy về bên cạnh chủ nhân của mình.

Nhã Khả Bồ đi đến nơi mà Uy Liêm dừng bước, trên nền tuyết trắng có hai dấu chân rất sâu.

Hắn đạp lên.

Chân của Uy Liêm tựa hồ nhỏ hơn hẳn một chút, vì thế hai chân hẳn bao trùm lên đầu chân Uy Liêm. Điều này làm cho hẳn cơ hồ có thể cảm nhận được độ ấm mà mới vừa rồi người kia dùng bước lưu lại.

Ở bên một thềm đá, có một đóa hoa nho nhỏ khẽ hé nở.

Ở trong màn tuyết mà lại phát ra hương thơm.

???

Uy Liêm đem quần áo sạch sẽ đưa đến cho Bạch Tuyết xong, Bạch Tuyết nói muốn uống canh nóng, hẳn lại chạy tới phòng bếp một chuyến.

Khi quay trở về, đóa hoa vừa rồi nhìn thấy trên thềm đá đã không thấy nữa, Uy Liêm lơ đãng, bưng bát canh nóng hầm hập thềm nghĩ nhanh chóng trở về, nếu không canh mà nguội mất khó uống thì Bạch Tuyết lại la hét cáu kỉnh.

Nhanh lên nhanh lên, hẳn trong lòng chỉ nghĩ phải đi nhanh lên.

Khi tới ngã rẽ trên hành lang đột nhiên có một bóng người xông ra.

Bính!! Một tiếng đổ vỡ vang lên, canh nóng đổ hết lên người đối phương, cũng đổ cả lên tay của mình.

Uy Liêm ngẩng đầu, phát hiện đúng là Y Ma Đại Hoàng tử Nhã Khả Bố.

Nhưng trong lúc chính mình còn chưa kịp mở miệng giải thích trước, đối phương đã vội vã lên tiếng.

Không có việc gì chứ? Nhã Khả Bố hỏi như vậy.

Thật sự rất xin lỗi. Uy Liêm nói.

Không có việc gì là tốt rồi. Nhã Khả Bố không hề để ý xem trên người mình có bao nhiêu chạt vật, hẳn chỉ nhìn chăm chăm đôi tay đỏ lên của Uy Liêm.

Uy Liêm tựa hồ đã bị phủng. Nhã Khả Bố nghĩ thầm.

Hai người chỉ gặp thoáng qua, khi Uy Liêm quyết định quay trở lại lấy một bát canh khác, Uy Liêm đột nhiên ngửi thấy trên người Nhã Khả Bố truyền đến mùi hương của hoa.

Hẳn nhìn bóng lưng Nhã Khả Bố rời đi, Nhã Khả Bố quay đầu lại, vô tình cùng hẳn tầm mắt giao nhau.

Tại một góc nhỏ trong cung điện có một thứ gì đó đã nảy sinh.

Ban đêm, Uy Liêm trở lại chỗ ở của mình.

Cửa phòng được ai đặt một đóa hoa màu trắng.

Mùi hương nồng đậm lan tỏa khắp nơi, quấy nhiễu tâm hồn của hẳn.

???

Thời gian chậm chậm trôi qua, đóa hoa kia sớm đã héo tàn.

Sau khi Nhã Khả Bố cùng các đại thần thượng nghị quốc sự xong quay trở về phòng, phát giác người kia đang đứng đợi trước cửa phòng của mình.

Chủ nhân của ta phải ta đến.....

Không để cho người kia nhiều lời, người kia có lẽ chỉ là mộng, chỉ cần nghe thêm một tiếng nào nữa thôi thì hẳn sẽ bừng tỉnh.

Đem Uy Liêm kéo vào trong phòng, Nhã Khả Bố đóng sập cửa lại.

Nói cho ta biết. Người tới, là vì tìm ta. Nhã Khả Bố áp Uy Liêm tựa sát vào cánh cửa hoa lệ. Hẳn phát giác thanh âm của mình đang run rẩy.

Ta đến, là vì tìm người..... Thanh âm của Uy Liêm cũng khàn khàn khô khốc.

Nhã Khả Bố hôn lên đôi môi Uy Liêm, cảm giác giống hệt như bao lần từng cùng với hẳn ở trong mộng.

Hắn đặt Uy Liêm nằm lên trên tấm thảm dày, không ngừng xỏ xuyên qua thân thể của Uy Liêm.

Lửa cháy hừng hực ở bên trong lò sưởi, củi dần cháy hết, tiếng vang lần lượt thay đổi.

Uy Liêm khe khẽ rên rỉ, nhợt nhạt hưởng ứng hắn.

Ta đã yêu người. Không biết từ đâu mà đến, cảm giác mãnh liệt này khiến cho Nhã Khả Bố không biết phải làm thế nào.

Uy Liêm mở mắt ra, đôi mắt hổ phách như bị sương mù che phủ, có chút mơ màng.

Uy Liêm đang cười sao?

Bởi vì sợ hãi biết được sự thật, cho nên Nhã Khả Bố không thể xác định.

Đóa hoa kia, tên là “dũng khí”.

Nhã Khả Bố thì thầm bên tai Uy Liêm.

Là loài hoa chỉ nở vào mùa đông.

???

Hắn vẫn luôn dõi theo Uy Liêm.

Mãi mãi.

Mà Uy Liêm chỉ luôn dõi theo Bạch Tuyết.

Vĩnh viễn.

Chiến sự đến gần. Y Lạc quyết định đem tình nhân đuổi về Quốc gia của hắn.

Nhã Khả Bố nghe thấy tin tức bọn họ phải đi, vội vàng đuổi tới.

Hắn hoảng hốt lao đi đến độ cái trán ướt đầm mồ hôi.

Tại sao ngài lại đến đây? Tại một góc khuất mà mọi người không nhìn thấy, Uy Liêm nhỏ giọng hỏi.

Quá nguy hiểm, rời khỏi Y Ma, chung quanh đều là quân đội của kẻ thù. Hắn nắm chặt tay Uy Liêm. Người đừng đi.

Ta phải hộ tống chủ nhân của ta bình an rời đi, đây là trách nhiệm của ta. Uy Liêm đáp.

Ta không thể để cho người rời khỏi tầm mắt của ta. Nhã Khả Bố sợ hãi sẽ mất đi người này, ở một nơi nào đó mà mình không thấy được.

Có một số việc, vĩnh viễn quan trọng hơn. Uy Liêm nói như vậy, rồi sau đó rút tay ra khỏi tay của Nhã Khả Bố. Nếu chủ nhân của ta có thương tổn gì, ta vĩnh viễn cũng sẽ không tha thứ cho chính mình.

Đóa hoa nở rộ trong tuyết, tên là “dũng khí”.

Nhưng ta yêu người. Nhã Khả Bố nói.

Cho nên ta sẽ trở về.

Uy Liêm lưu lại những lời này, cùng bọn lính Y Ma hộ tống Bạch Tuyết rời đi.

Bạch Tuyết được Y Lạc ôm chặt ở trong lòng, Uy Liêm đi sau một đoạn, bảo hộ chủ nhân của mình.

???

Ban đêm, Nhã Khả Bố bị ác mộng khiến cho bưng tỉnh.

Ngực dường như bị hơn mười mũi tên xuyên thấu qua vậy, đau đớn đến mức hắn không thể thở.

Vì thế hắn không thể ngủ say, hắn không muốn mơ thấy thêm thứ gì nữa.

Cửa sổ bị ai mở, không khí lạnh lẽo tràn vào.

Hắn đứng dậy châm lửa trong lò sưởi, hơi ấm dần lan tỏa.

Xoay người đứng lên, cửa truyền đến tiếng gõ.

Hắn vội vàng chạy ra mở cửa, đứng ngoài cửa chính là Uy Liêm.

Người đã trở lại. Nhà Khả Bố gắt gao ôm lấy người này.

Ta đã trở về. Thân thể Uy Liêm lạnh như băng.

Trong không khí phiêu tán hương hoa.

???

Chiến tranh bắt đầu rồi, địch nhân giống như ác ma không ngừng khiến cho máu đổ khắp chung quanh thành.

Y Lạc quay về thành ứng chiến, Nhà Khả Bố cảm thấy em trai mình trở về quá trễ.

Tìm được chưa?

Hắn thường thường nghe thấy em trai mình hỏi như vậy với những binh lính được y cử ra ngoài.

Chưa thấy.

Tìm được chưa?

Chưa thấy.

Chưa thấy.

Chưa thấy.....

Hắn không hỏi Y Lạc rốt cuộc đang tìm thứ gì, cho dù có người nói, hắn cũng không muốn nghe.

Khi hắn nghĩ về Uy Liêm, vẻ đẹp của đôi mắt hổ phách cùng nụ cười chỉ dành riêng cho hắn, hắn liền bịt kín hai tai của mình.

???

Ngày qua ngày, tuyết lại rơi.

Địch nhân dững mãnh xông vào trong thành, phụ vương ở ngay trước mắt hắn bị chém mất thủ cấp.

Em trai lao thẳng vào địch quân, gào to: Có giỏi thì chặt bỏ đầu của ta đi!

Sau đó, là ai đã ngã xuống đất, trên mặt tuyết thấm đẫm máu.

Hắn nhấc tay, phát giác thấy mình không thể nhúc nhích, nguyên lai ngã xuống đất chính là mình.

Trong mắt vẫn là thân ảnh đứa em trai vẫn đang hăng hái chiến đấu.

Hắn chưa bao giờ muốn chiến tranh, bởi vì chiến tranh luôn luôn làm cho người ta mất đi thứ quan trọng gì đó. Nhưng không ai chịu nghe hắn khẩn cầu, vì mấy thứ này, hắn thậm chí trong một thời gian dài xung đột với đứa em trai của mình.

Uy Liêm.....

Ngay cả khí lực để lên tiếng cũng không có, nhưng hắn rất muốn gọi tên người mình yêu thương.

Ai đó đã kéo hắn sang một bên, bàn tay thật lạnh lẽo, không có độ ấm quen thuộc ôm lấy hắn.

Uy Liêm.....

Hừ, đừng nói nữa.

Hắn nghe thấy tiếng của Uy Liêm.

Đừng nói nữa. Đợi thêm một chút nữa, chờ bọn chúng bỏ đi rồi người sẽ an toàn. Uy Liêm gắt gao ôm lấy hắn.

Vì thế hắn nhắm nghiền hai mắt, mặc địch nhân dẫm lên người hắn mà qua, rồi thanh âm ngã xuống truyền đến, máu tươi ướt đầm cả mặt của hắn.

Thế giới trở nên thật yên tĩnh, yên tĩnh đến nỗi một chút thanh âm cũng không nghe thấy. Hắn chỉ cảm thấy bàn tay của Uy Liêm nhẹ vuốt ve hắn, hắn ngửi thấy cả hương hoa.

Loài hoa mang tên là “dũng khí”.

Thanh âm biến mất.

???

Uy Liêm thì thầm một câu bên tai hắn.

Khi hắn tỉnh lại, vẫn đang ở trên tường thành mà hắn tử thủ, Y Ma đã diệt vong, địch nhân cũng đã lui binh.

Kiểm của hắn thủy chung không buông, vẫn đang nắm thật chặt. Khi hắn suy yếu gắng gượng đứng lên, đóa hoa trắng thuần đã khô héo rơi ra khỏi ngực hắn, thấm đẫm máu, mất đi mùi hương.

Y Lạc đang tìm thứ gì, hắn vẫn biết.

Uy Liêm ở trên đường hộ tống Bạch Tuyết ra khỏi thành bị địch nhân bắn chết rơi khỏi lưng ngựa, ngay cả thi thể cũng không tìm thấy. Y Lạc mỗi ngày đều phái người đi tìm, mỗi lần đều là tay không mà quay về.

Hắn vẫn nghe thấy những người đó nói như vậy, nhưng hắn luôn cố tình không nghe thấy.

Nhã Khả Bồ điện hạ! Dân Y Ma còn sót lại tìm đến chỗ hắn, bọn họ quỳ phục ở bên chân hắn, khóc thút thít. Ngài không có việc gì thật là quá tốt..... Ngài không có việc gì thật là quá tốt.....

Hắn gắng gượng đứng dậy, Y Ma của hắn, quốc gia của hắn, hiện giờ đã bị tàn phá không chịu nổi, thần dân của hắn, hiện giờ chỉ còn là những khối thi thể.

Nước mắt dâng lên.

Loài hoa mang tên là “dũng khí”, cũng giống như ta cần rất nhiều rất nhiều dũng khí, mới có thể mở miệng nói cho cả ta và người rằng ta yêu người.

Hắn nhớ tới mình từng nói như thế với Uy Liêm.

Nhớ rõ này tên của đóa hoa này. Xin hãy dũng cảm mà sống, thay cho cả phần của ta.

Tuyết tan. Đóa hoa cũng khô héo.

Câu nói cuối cùng của Uy Liêm, vẫn quanh quẩn bên tai hắn, chưa từng mất đi.

————Toàn văn hoàn————

Hức, hoàn rầu đấy, bùn wá đê, thui thì ta chỉ đành hy vọng sau này Bạch Tuyết và Y Lạc sẽ chỉ cho Nhã Khả Bồ cách giống như Bạch Tuyết đã dùng để cứu Uy Liêm sống lại, vì ta không tin ký ức lẫn tình yêu của Nhã Khả Bồ dành cho Uy Liêm ít hơn Bạch Tuyết dành cho Y Lạc đâu, thậm chí ta còn thấy Nhã Khả Bồ yêu Uy Liêm còn hơn cả Y Lạc yêu Bạch Tuyết nữa cơ mà. Đành tự an ủi mình thế thôi, Tự Từ đáng ghét a a a!!!!!!!!!!!!!!!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cong-chua-bach-tuyet-thuy-my-nhan>